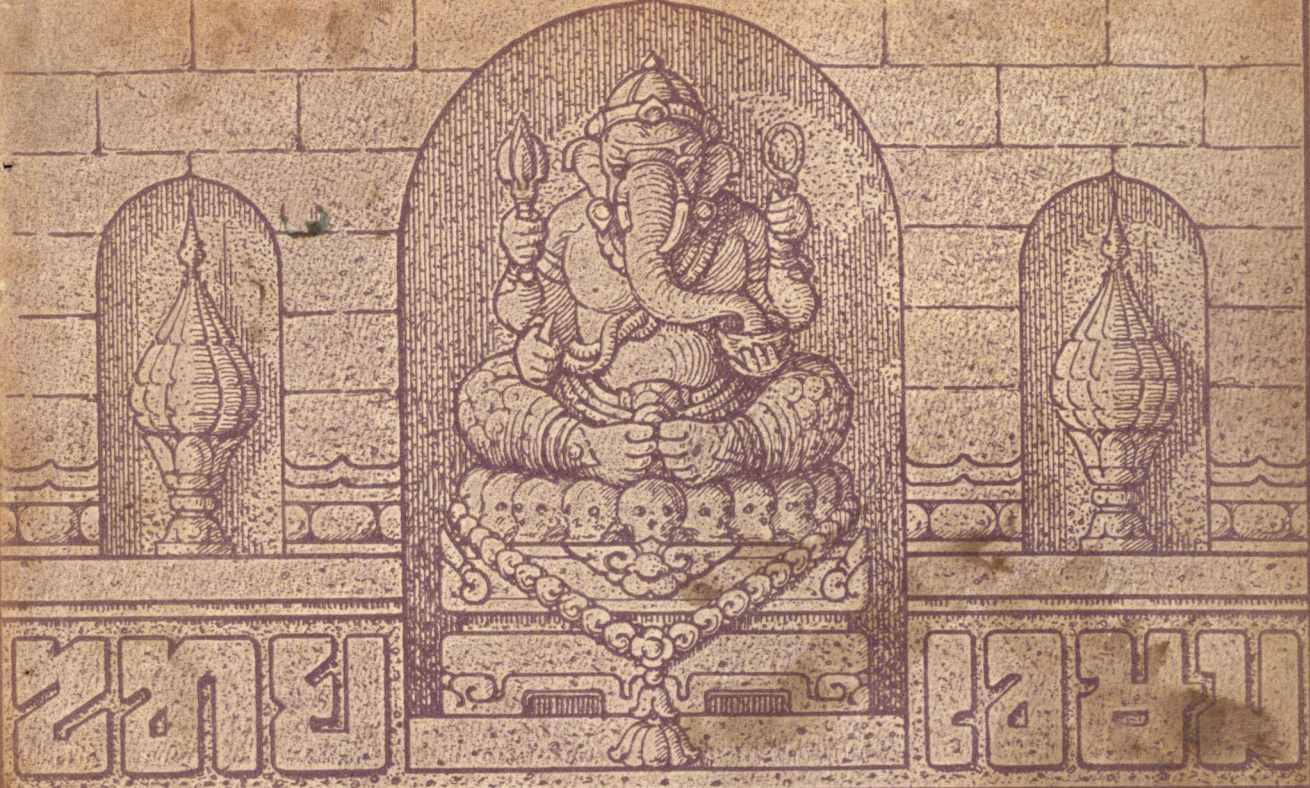

ปีที่ ๖ ตอนที่ ๕ ประจำเดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๒

"ต้องให้อังกินก่อน"

JECOMALT

แป้งเยโคมอลต์ คือน้ำมันตบปลา - มีลักษณะเป็นเกล็ด รสโอชา นำมารับประทาน
สำหรับเด็กผอมแห้ง **เยโคมอลต์** บำรุงกำลังเลือดเนื้อให้สมบูรณ์.

ห้างบี.กริมแอนด์โก.

ไพลนทกซ์

สำนักงานถ่ายรูป ประสาทสุขุม

ถนนหลานหลวง (ห้างยอนแซมซันเก่า) พระนคร

เราสอนการถ่ายภาพ โดยส่งแบบแนะนำกับฟิล์ม ทุก ๆ ฟิล์มที่ส่ง
มาล้าง ณ สำนักงานถ่ายรูปของเรา

รูปธรรมดา

ถ่ายรูป พิมพ์รูป ขยายรูป ๑ ล.

ภาพยนตร์

ถ่ายภาพยนตร์ ถ่ายภาพยนตร์ พิมพ์ภาพยนตร์ ๑ ล.

บัญชีเรื่อง

(ปีที่ ๖ เล่ม ๕ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๒)

มาสาณสูตร	พระยาศรีสุนทรโวหาร	หน้า ๕๓๑
สวมรอย	แสงระพี	„ ๕๓๒
ละครพูดเรื่องจูบมิด	อินทรา	„ ๕๓๓
กันขาพาไป	ส. โพธิ์ศรี	„ ๕๔๖
สอธรรมชาติ	ด. โชตินันท์	„ ๕๕๒
ทาสกริยา	ชลันธร	„ ๕๕๑
ความอาฆาตแห่งสมาคม (ตอนจบ)	จ. วุฑฒะกุล	„ ๕๕๓
งานกับเมีย	โชตินิยม	„ ๖๒๖
ไผ่เขมมทรัพย์	คณะไทยเขมม	„ ๖๔๑
สัตว์ของเจ้าหล่อ่น (ตอนจบ)	ดอกไม้อัสต	„ ๖๖๖
แถลงการสาธารณสุขพิเศษ	กรมสาธารณสุข	„ ๖๘๘
วิชานารี	ช. ประเสริฐธรรม	„ ๖๙๑
สารเขมม	จ. เพ็ชรวิศรี	„ ๖๙๓
อันควาที่	วิณา	„ ๗๐๐

เครื่องคิดเลข

เบอร์โรส

คิดได้ถึงจำนวน ๙๙,๙๙๙,๙๙๙.๙๙ บวก ลบ คูณ หาร ได้ ให้ความ
แน่นอนที่สุด สะอาด และเร็วทันใจ ใช้ทำบัญชี คิดเปอร์เซ็นต์ ส่วนลด
เลดเจอร์ ทำบิล ฯลฯ ได้อย่างสะดวกที่สุด เป็นเครื่องทนทานจริงๆ ตาม
สถานที่ทำการรัฐบาล และห้างร้านใหญ่ๆ ก็ใช้เครื่อง เบอร์โรส นี้ทั้งสิ้น

การคิดเลขโดยไม่ใช้เครื่องนั้น อาจมีทางผิดพลาดได้ และทำให้เสียการ
งาน เครื่อง เบอร์โรส จะช่วยให้การงานของท่านเป็นระเบียบเรียบร้อยและน่าดู
และเร็วขึ้นด้วย

ขอเชิญท่านโทรศัพท์หรือจดหมายให้ห้างนำมาแสดงให้ท่านดูที่สำนักงานของ
ท่านได้ หรือจะไปชมที่

ห้างสามเหลี่ยม จำกัด

ห้างสามศรี ปากคลองตลาด พระนคร

โทรศัพท์ (วัดเลียบ) ๖๕๓ และ (วัดเลียบ) ๒๐๕๕

เป็นเอเจนต์ในกรุงเทพฯ

มาสาธุสสรณ์

ชลวณฺฑนํ ปาเตน

ส เหตุ สรวาทยานํ

๑ ยามสลิลรินหลั่งย่อย

เรื่อย ๆ หยดเสมอคง

ควรเป็นอุปมาตรง

แห่งทรัพย์แห่งธรรมน้อ

กรมศ: ปุ๋ยเต ฆฏ:

บรมสย จ รัตนสย จ

หยาดลง

เบี่ยมหม้อ

แห่งวิท- ยาแล

อเนกได้โดยแสวง ฯ

A pitcher is filled gradually by falling drops of water : this (is) the
cause of all sciences, of religion, and of wealth.

ของ พระยาศรีสุนทรโวหาร (ผัน สาลักษณ์)

ผู้ซึ่งใช้นามปากกาว่า “หมื่นศรี”

ลว ม ร อย

เขียนโดย

แสง ระพี

พระยัฒน์คำมิก แสงพระจันทร์ทรุหรืออยู่
ภายในเพียงพลว ๆ ลมพัดกระโชกแกว่งไกว
ยอกไม้ให้ โอนเอน อยุ่ไปมา ความวิปริต
แห่งท้องฟ้าอากาศ คุเหิมอนจะช่วยอำนวยความสะดวกให้
โชกเย็น ของข้าพเจ้าเสีย แน่ แล้ว ใน คัน
เสียงนาฬิกาในร้านที่ขยับยิบดังกึกก่าที่เขย่งคัน
ฉับที่ภายใน ถนนรองเมืองชอย ๓ แลคท่า
ครมราวกับเทวนรก ทาสั่งทมิชีวิตแต่ลี้กสิ่ง
ก็มีได้ สรรพสำเนียงก็เจียกกริบ นาน ๆ จะ
ไ้ยินเสียงทวิกรวดไฟลี้กครึ่งหนึ่ง แล้วทุก ๆ
อย่างก็สงบวังเวงไปตามเดิม

ข้าพเจ้าเฝ้า สวเท้าไปตาม ถนนโรยอิฐ
ผ่าลมที่พัดอยู่ และละของฝนที่เริ่มสาดประปราย
ลงมา

“คันนี้แหละ หล่อน — แม่ นวลศรี — แม่
รูปงาม หล่อนอย่าทะนงว่าผิวของหล่อนไม่รู้
ความลึบ หล่อนคบชู้ อา! — หล่อนเอ๋ย —
สำหรับคนอันเล็ก คันไม่ใช่เต้าคอก”

ข้าพเจ้าว่าพึงไปคลอกทาง ครายจนถึง

ประตูบ้าน ทำสีน้ำเงินอ่อน บน กรอบไม้ได้
ฐานปูน มีอักษรจารึก “ศรีคาม” ข้าพเจ้า
หยุดยืนลงเลใจสักครู่ แล้วจึงเคาะประตูรั้ว
ไปทางหลังบ้าน อาศัยคันมะขามที่ขึ้นติดอยู่
ริมรั้ว ข้าพเจ้าขึ้นขึ้นไป และค่อย ๆ โนกตัว
ลง บนลานหญ้าเล็ก ๆ

“อะฮ้า! — ข้าพเจ้าเป็นต่อแล้ว ข้าพเจ้า
เข้ามาได้แล้ว หล่อนและคนในบ้านคงไม่มี
ใครรู้หรอก ว่าข้าพเจ้ากำลังมา”

จากที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ แหงนหน้าขึ้นไปดู
แสงไฟบนท้องกลางลอคหน้าต่างที่ขยับแง้มออก
มามีเงาคนเฝ้า

“เหมาะจริง คงได้ตัวแน่แล้ว แต่ต้อง
แอบดูให้เห็นประจักษ์เสียก่อน”

เท้าเร่วเท้ากับความคิดเล่น ข้าพเจ้า
ค่อย ๆ ย่องขึ้น ขึ้นไค ทางหลัง เลียบริม ฝาไป
ฝนเริ่มโปรยลงมาเสียงกึ่งซู่ ๆ ก็พอกับข้าพเจ้า
ถึงหน้าประตู แต่ข้าพเจ้าหาได้พรวกพรวก
เข้าไปไม่ แต่ยืนแอบคอยดูเหตุการณ์ที่เป็น

ไปภายใน

แสงไฟในห้องสว่างจ้า แม่นวลศรี แต่ง
กายอยู่ที่ย่าน นั่งบนเก้าอี้หวาย ข้างกาย มี
ผู้ชายรูปร่างกรองแกร่ง แสงประกายระเจ้าชู
เต็มตัว ข้าพเจ้ารู้จัก — หลวงสุนทราฯ
แต่ไม่สู้สนิทสนมนัก แต่น่าประหลาด โฉน
แม่นวลศรี จึงรู้จักมันก็ยังไปก่ข้าพเจ้า เหน
ถึงกับ — — —

“จริง ๆ นะ หล่อนเป็นสตรีคนเคี้ยวท
ต้องใจฉันทุกประการ” เจ้าคุณหลวงนั้นพูด

“ไม่จริงจะมึงคะ? คุณก็แค่บอกลีฉิน
เท่านั้น ลีฉินไม่ใช่สาวแสนอะไร พออีก
หน่อยคุณก็ลืมลีฉินเท่านั้นเอง” นวลศรีพ้อ

แทนคำทอຍ คุณหลวง เอ็มมือไปรวบ
หล่อนเข้ามาอกไว้ ภาพนี้แสงใจข้าพเจ้า
เป็นสักที่พระพรธมา โลหิตในกายวิ่งพล่าน
จนร้อนผ่าวอยู่ผัว ๆ คุก ข้างคอเกาะกันไว้
ต่อหน้าต่อตา โทษะยังเกลือกลุ่ม ข้าพเจ้า
ค่อยลวงหทัยเอาวัตถุสิ่งหนึ่ง ขึ้นมา — บัน —
“คน — เวลานี้แหละ ระวัง ฮัม!” ข้าพเจ้า
ก็พินชมความแค้น

“ซินใจ หล่อนพูดน่าฟัง ฉะนั้นจะรู้จัก
ไม่ผิดเสียละ เป็นตายขอรักหล่อนคนเคี้ยว
คนเคี้ยวเท่านั้น ไม่ขอทอดทิ้งเป็นอันขาด”

ข้าพเจ้าพินชมมันก็ถ่มลงปล่อยประโลมหล่อน
หล่อนซิกขึ้นหรือ เปล่าเลย ข้าพเจ้าทอถั่ว
ลงบนตักของมัน

ละของฝนสาดมาที่ข้าพเจ้าขึ้น จึงต้อง
หลบเข้ามาให้ซิก แต่สายตากยังเพ่งอยู่กัย
ภาพอันเป็นประกายคมมีดที่ระผ่านหัวใจข้าพเจ้า
ให้หลกออกเย็นขึ้น ๆ อกใจยังระอกได้
อย่างข้าพเจ้า คงไม่มีแล้ว เป็นอย่างคนอัน
ย่านนทั้งซู่ทั้งเมื่อกี้คงกลิ้งทกจะเม่นไปตามกัน
แต่ข้าพเจ้าใจเย็นนัก ยืนดูภาพอันชมชวนให้
พอใจเสียก่อน

“เฮ! แม่นวลศรี สามี่ของหล่อนคน
ไหนนะ ฉินไม่เคยเห็นหน้าเลย” คุณหลวง
ถาม

“เขาไม่ค่อยมาทอถั่ว บ้างก็คงส่ง
อาทิตยจะมาสักครั้ง ทำไมคุณอย่ารู้จัก
หรือคะ อย่าไปรู้จักเลย คนใจไม่ใช่মনษ
อย่างนั้น ลีฉินเกลียดจนไม่อยากจะเห็นหน้า”

“เกลียด นิ่งตัวดี” ข้าพเจ้าคำราม
“ประเดี๋ยวละ”

“ทำไม หล่อนเกลียดเขานัก?” หลวง
สุนทราฯ ถามคล้ายแกล้งถามมากกว่า

“อย่าพดิ่งเลยคะ มนุษย์ทหาความสุข
ละเพาะตัว ทอถั่วให้คนอันหัวอกเย็นทนอง

แสงระพี

กันย

คิดแล้วคิดซ้ำในกตเชือกคนง่ายจนเกินไป”

เมื่อชอบใจ ก็หยิบขึ้นเชยชม

พอเชยก็

“ส่วนฉันล่ะ หล่อนคงไม่เกลียดเหมือน
กับเขา”

ขำขำทั้ง”

“สำคัญ” ขำพเจ้า ออกอุทานเบา ๆ

“อ้อ! พวกอะไรก็ไม่รู้ เขอนัก ถ้าเกลียด
ก็ฉันจะมาขอมพุด — ขอม — อ้อ! อย่าพุด
เลย” หล่อนทำตบะขบะขบะ

“นางนี่เข้าใจออกซู้”

“สำหรับคนอื่น ฉันไม่รู้” หลวงหนุ่ม
เจ้าชู้เอ๋ย “แต่ส่วนฉันแล้วจะขอให้ความ
สัสย์ ไว้ว่า นอกจากหล่อน แม่ผนวศร์ แล้ว
ไม่ขอใดก็ด้วยหญิงอื่น ให้อ้อ —”

“ขอมให้ฉันจูบหรือ?” เจ้าคุณหลวงน
ไม่ใช่เล่น พร้อมคำพุด มันก็ออกหล่อน
กระซิบแน่นเข้าและ — — — ขำพเจ้าทหน้ามัน
รุนแรงเต็มที่

“อ้อ” นวลศร์ ยกมือขึ้นบีบปากชู้

“คุณหลวงพุดหวานนัก ไม่ต้องสาธยายหรือ
ก็ฉันเชย”

“คุณแม่แหละ รังแกใหญ่แล้ว เกือบ
คิดหนีไปเสียหรือ พูดยกนัก ๆ ไปได้
ต้องวุ่นอยู่ไม่สุขไปด้วย”

“แหม! ผลตกใหญ่แล้ว” คุณหลวง
ลูกขึ้นไปแหมหน้าต่ำ “ฉันเห็นจะกลืนไม่ได้
ขอค้างสักคืนเถอะ แม่ขอศร์”

“อ้อ! แม่ขอศร์รัก หล่อนก็รู้แล้วหนา
ว่าฉันหลงรักหล่อนจนแทบเป็นบ้า เอะ
ฉันจะรีบเลี้ยงคุณหล่อนให้มีความสุข ไปอยู่
กับฉันเถอะ” หลวงสนทรา ๆ ออก

“อ้อ! หน้าไม่อาย ช่างพุดออกมาได้”

“ชะ ๆ ถ้าจะไป กันใหญ่โตเสียแล้ว
ไม่ได้ — ฉันปล่อย ไว้ เรือง จะ ลาม ยาม”

“ขอพระคุณละค่ะ ว่าแต่คุณหลวงไม่
รังเกียจหรือ?”

ข้าพเจ้าก็แจ่มชัดทุกหมวกให้กลุ่มลง มือ
ขวาดย่นกระซิบแน่น มือซ้ายผลกยานประค
กึ่งยังใหญ่ ทั้งสองคนสะก๊ว แสงสัหน้าคน
ตกใจมาก

“รังเกียจ แม่ทูนหัว ฉันนะ รังเกียจ
หล่อน”

“งามหน้าละ แม่ยุบสวย ชะ! ชะ!

“ที่แรก ๆ ก็ไม่รังเกียจนะซีคะ ต่อไป
หนอยกทั้งนวลศร์เสียเท่านั้นเอง หัวอกลูก
ผู้หญิงนะแสนลำยาก เปรียบเหมือนของเล่น

ตัวไม่ยุบขี้” ขำพเจ้าเน้นเสียงพุด “คุณ
หลวงไม่ต้องขบะ นัง — นังนั่นแหละ หล่อน

พ. ศ. ๒๔๗๒

สามร้อย

อย่าตกใจ ฉันรู้ตลอด เห็นหมดแล้ว อย่า
—อย่าร้อง นิ่ง—นิ่ง—ขุ่นนะ”

“แก คือใคร? ยังอาชุกฤตเข้ามาถึง
ในเคหะสถาน” หลวงสุนทราฯถาม

“คุณหลวงอย่ารู้ ผมคือใคร หา!
นำฝรั่ง อานาอะไร ที่จะห้ามผมไม่ให้
เข้าในบ้าน คุณหลวงนั่นแหละคือผู้ยังอา
ง! จะแก้ตัวอย่างไร?” ข้าพเจ้าชี้

“นี่! แก—” นวลศรี เข้มมีทันซาคำ
ข้าพเจ้าก็ควากสวนไป

“นางแพศยา” ข้าพเจ้าขึ้นเสียงถึง
“หล่อนช่างไม่มีมายอายเสียเลย หนอย!
เรียก ‘แก’ หล่อนจำผิวของหล่อนไม่ได้
เสียแล้วจะมึง แม่ปรกทอง หล่อนนี้กว่า
ตัวหล่อนนะ งามพอ ฉลาดพอ เทียวใช้
ควาามงมตลอดงให้เขาหลง โอ!—ฉัน—
พูดแล้วจะแค่นัก”

“แกเลี้ยงหล่อนไม่เป็นธรรม” หลวง
สุนทราฯสอกลโยธิ์สำนึกคิดว่าข้าพเจ้าคือใคร

“คุณหลวงอย่าเพ่งไปเลี้ยง” นวลศรีขัด

“ฮา! ว่าไง? อ้ายเจ้าชู้ร้ยยลัน นิ่ง
—นิ่งให้เลย —อันวลศรี พกอกคำยิ่งตาย
เลย” ข้าพเจ้าสำทักพาลงยกขึ้นขึ้นเล้ง พอ
เห็นท่าข้าพเจ้าชิงชิง เจ้าหล่อนก็เลยฟูบง

คล้ายกับเป็นลม ข้าพเจ้าเดินไปใกล้ ถ่มลง
พลิกดู

“เป็นลม นำส่งสารจริง นางร้ยยเล้ง”
หันมาทางคุณหลวง “ที่นี้ขระของเองละ จะ
ว่าอย่างไร เองเป็นชู้กับเมียข้า และข้าจับได้
ฮา! เร็ว—ตอยเร็ว ข้าสู่ออกกลันโทษะไว้
ตั้งหลายสิบนาชาแล้ว ทนทเองบูบกัน กอตกกัน
นินทา กัน ว่าข้าเลวด้วยประการต่าง ๆ ถ้า
เป็นคนอนบ้านนี้เองตายแล้ว”

“หล่อน บอก ว่าแกไม่ เลี้ยงดูหล่อนโดย
ฉันที่สำม” หลวงสุนทราฯทอมหน้าชก
เสียงสั้น ๆ

“นั่นเป็นความเป็นไประหว่างฉัวเมีย คน
อนไม่ใช่หนาทัก และระหว่างที่เขายังไม่เลิก
กัน เองแถมมาเป็นชู้อย่างนี้ จะมีผลไหม
หา—ข้ารู้ สักอัยอาช มากนัก รู้ถึงไหน
คนนินทาถึงนั้น สำหรัยเมียคนหนึ่ง ข้าไม่
เสียตายเลย แต่แค่นักทมนนอกใจ ฮอ!—”
ข้าพเจ้าพกพาลงเช่นพ่นให้เห็นความหนักแน่น
เอาจริง

“ไหน ๆ แกก็หมกคาลัยหล่อนแล้ว ขอม
หย่าให้หล่อนเสียเลิก หล่อนจะไ้ไปหาความ
สุขข้าง” หลวงพกแค่น ๆ

“หาความสุกับเองนะหรือ พ่อเจ้าชู้

แสงระพี

กนิษฐ์

ข้าเสียหายนานัก รั้วใหม่?"

"เสียหายนะไร?"

"อ๊ะ! เมียทั้งคน"

"เขาเออะ ฉันให้ค่าเสียหายนะ ๑๐๐๐ บาท"

ทำท่าหยาบเงิน

"น้อยเต็มที ๑๐๐๐ บาท กับชีวิตเอง

และแถมเมียอีกคน ไม่ไหว — ไม่ไหว"

"เท่าไรละ?" หยาบซอช ธนบัตรขี้ก

เขี้ยวเรื้อรังมา

"หมดนั่น" ข้าพเจ้าทอยหนักแน่น

"เกินไประ ี่ ๕๐๐๐ บาท เทียบนะ"

หลวงสุนทราฯ เลียงอ้อย

"ยังน้อยไปนะไม่ว่า แต่เขาเออะสำหรับ

นางนวลศรี เวลานั้นก็หมดเกลี้ยงตายอยาก

ข้าแล้ว ข้าขอมละ ะได้หมดก็กังวลกันเสียที"

ข้าพเจ้าพูดย่างวิงวอน

"ก็แล้ว เขาเป็นตกลง" พุดพลา

หลวงสุนทราฯ ก็ยื่นซองธนบัตรสั่งให้ ข้าพเจ้า

รับ และก็มีลงตราไว้ในนั้น มีธนบัตรใบละพัน

๓ ใบ และใบละร้อยอีก — — ข้าพเจ้านับ

มีพันตลอด

"คุณหลวง — อย่าให้มัน ชะโมย — ไม่หันมามองอีกเลย

เร็ว" นวลศรี เผลอตัวระลอกขึ้น ส่งเสียง

กังวล ข้าพเจ้าตกใจ ะหะยกขึ้นร้องเซม้ง

"ก็แล้ว อย่าร้องไว้วาวย่อหย่อนคำเดียว"

ข้าพเจ้าขู่ พลาถลอกหลังออกมา พอถึงประตู

ก็ไต่ขึ้น เสียง นวลศรี ตะโกน

"เร็ว — เจ้าข้า — ชะโมย — เร็ว"

ข้าพเจ้ามีรอยยิ้ม เห็นว่าทางบันไดคงจะไม่

ปลอดภัย ฝนกำลังลงซู่ๆ เยือกโศกหมก

ทั้งตัว ข้าพเจ้าขึ้นทางระเียบง กระโดดแล้ว

ผ่านลานหน้าโถงรั้วออกตามทางเดิม เวลานั้น

ในบ้านเสียงผู้คนเอะอะ

"ทางไหน มันหนีไปทางไหน? เอาไฟ

ฉายมาเร็ว" แต่เปล่า ข้าพเจ้าเหินแนวไป

แล้ว ก่อนจะลัดไปจากเขตต์ ข้าพเจ้าหัน

หลังกลับมามองดูบ้าน "ศรีคาม" อีกครั้งหนึ่ง

"ก็เหมือนกัน โชคของเราสะดวกมาก

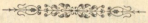
ฮ้ายซู่หลวงว่าล้มมาพย ทา! ทา! นางผู้หญิง

เป็นลมเสียก่อน มิฉะนั้นต้องรวังตัวอีกมาก

ชะ! ชะ! ๕๐๐๐ บาท หวาน — ไม่ต้อง

เหนียว

ครั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็เหิน กรวดฝนคุ้มๆ ไป

ได้จากบทละครฝรั่งเศสเรื่อง
“A KISS IN THE DARK”

แปลโดย

อินทिरา

~~~~~
ความเดิม

อั้งรีเขียด เป็นชายหนุ่มที่ถูกละทิ้งผู้ซึ่งมีนามว่า “ขันทองแครง” ใช้น้ำครกรดตา
ของเขาจนยอกหมกทั้งสองข้าง เมื่อเขารู้สึกมีอาการคันที่ตาเช่นนั้น ปรากฏว่าขันทอง
ถูกละทิ้งเพราะเป็นคนที่ถูกทิ้งในเรือนนี้ แต่อั้งรี ได้ยอมแลกความเสีย จึงทำให้สาวรัก
รู้สึกถึงน้ำใจอันดี และรีบจัดทนายมาขอขมัญญาคู่ครองเขา อั้งรี ได้แจ้งความประสงค์แก่ทนาย
เพื่อไปขอเรื่องกับเจ้าหล่อนให้มาเยี่ยมเขา และจะได้กล่าวคำอภิเษกด้วยกันเป็นครั้งสุดท้าย
เจ้าหล่อนก็ยินยอม

เบ็ดม่าน

(เป็นฉากในบ้าน ของ อังรี กับ ยืน ทวี
ละครม อังรี เจ้าของบ้านนั่งอยู่เฉย ๆ บนเก้าอี้
แต่ผู้เก็บว ทุนยืนตามผ้าม่านพินกับผ้าขาว
อ้อมรอบศีรษะ แสดงว่าเป็นเวลาหลังจากที่
อังรี ได้คายอกแล้ว คน ใช้ ในบ้านพากัน อังรี
ไปพระหมก คงเหลือแต่นางพวยขาวซึ่ง ยืน
เวลานี้กำลังนำอันมอแรงเข้ามาส่งที่ประตูบ้าน
หน้าแล้วก็ออกไปทำกิจเสียนอกบ้าน ปล่อย
ให้ยทกลทั้งสองคือ อังรี กับ ยืน ตกอยู่ในความ
สงสัยปราศจาก ผู้ คน พลุก พล่าน ด้วย กัน ตาม
ลำพัง)

ยืน (ทำท่าลังเลอยู่ตรงประตู เมื่อ อังรี
ตกลงใจแล้วก็ ตรงไป กุ๊กเข้าส่ง ตรง
หน้าอังรี) ไป—ร—ค—ไปรคยทไทย ยืน
นะคะคุณทวิร

อังรี ไม่ต้อง—ไม่ต้องขอโทษก็ได้

ยืน (ยังคงอ้อนวอน) ไปรคนะคะ—
ไปรคยทให้ กิดนัด้วย

อังรี ไม่เป็นไร มิได้ เท่าที่ มาเยี่ยม — กิด
ใจแล้ว คิดนัคิดว่าหล่อนจะไม่มา อังรี
เสียอก

ยืน (กิดใจ) ค่ะ—ที่แรกกิดนัก็กิดอย่าง
นั้น ว่าแต่ทนายความของกิดนัมออก

คุณยกโทษให้แล้ว กิดนัจึงมา—มา
เพื่อแสดงความรู้สึกที่กิดนัทำกับคุณ
แต่—แต่กิดนัมิรู้ว่าจะพูดอย่างไรถูก
นอกจาก จะเสียใจ—เสียใจ รังง ๆ
เทียวค่ะ

มันเป็นความผิดของคิดนัเอง
โอเปล่าเลยคะ—กิดนัไม่ได้ตั้งใจจะ
ลงโทษคุณเช่นนั้น ที่จริงเป็นความ
ผิดของคิดนัเอง เท่าที่คุณกรุณา
ยกโทษให้ก็จริงนัก็ยังไม่คุ้ม ความผิด
ของคิดนั แต่กิดนัก็ไ้ร้องให้ ไป
แล้วทั้งเกิอนทั้งนังเต็ม ๆ

จำ—จำ ถ้าความรู้สึกเช่นนั้น—เป็น
มาเสียก่อน เราจะไม่ร้อง

เวลานั้น พอ คุณ ยก ว่า ทั้ง กิดนั
หัวใจของกิดนัรู้สึกว่ามันเกิด แล้ว
ก็ยากขึ้นมากันที มันก็น่าจะเป็น
เช่นนั้น ความซอกซ้ออาจจะทำ
ให้ผู้ที่ไ้รับ มีใจโทรวายขึ้นไ้
บ้างบางครั้งนะคะ

(พูดเสียงหัว) ยะ! โทรวาย !!
(ครันแล้วก็ ทำเสียง ผ่อนลง เป็นเขา
ว่า) ถ้าคิดนั รู้สึก อย่างหล่อน ว่าคิด
นัจะไม่นังนอนใจ ทำเหมือนอย่างนั

พ. ศ. ๒๔๘๗

ละครพูด เรื่อง จูบมีด

นั่นจะมีประโยชน์อะไร ที่ฉันจะไม่ได้
พบหล่อนอีก

ฉัน ขอบพระคุณค่ะ หาไม่ฉันน่าจะ
ส่งทีฉันไปทรมานในคุกแล้ว—อโหสิ
นะค่ะ (แล้วก็ประสานมือ)

อังวี อย่างนี้วุ่นเลย ถอดหมวกเปิดของเสีย
ออกเสียเถอะ เราจะได้นั่งทนกัน
เรื่องอื่น ๆ ค่อยไป หล่อนยังไม่
กลับเคียววนมิใช่หรือ?

ฉัน ค่ะ แต่ก็นานไม่ได้ เพราะเพื่อน
ทีฉันคนหนึ่งกำลังคอยอยู่ที่บ้าน ทีฉัน
รีบมา ปลดเขาไว้คนเคียวที่บ้าน

อังวี ก็ระแวงรีบไปทำไม หล่อนควร
จะอยู่ก่อน อ้อ อยู่ใกล้ๆ สวิตช์ไฟฟ้า
ช่วยเย็บให้ทีล่ะ เพราะมันเย็น

นิสสัยของฉันเสียแล้ว ถึงแม้แต่
ฉันจะมองไม่เห็น แต่ก็ขอให้อะไร
ๆ เห็นฉัน เย็บสิล่ะ (ฉัน

ลุกขึ้นไปเย็บสวิตช์ไฟสว่างเห็นหน้า
อังวี เป็น แผล เป็น ก็ ตกใจ ถอยหลัง
ออกมาออกมาว่า)

ฉัน ว้าย!

อังวี นั่นหล่อนเป็นอะไรไป

ฉัน เปล่า—เปล่านั้น

อ้อ ฉันรู้แล้ว หล่อน เห็นฉัน—หน้า
ฉันน่ากลัวหรือ?

(ยังคงทำอาการถอยหลัง) เปล่า
เปล่า—มิได้ค่ะ

บอกฉันหน่อยเถอะ ว่าหล่อนยังคง
สวดยอยู่

(จึงนั่งลงตามเดิม พลังพกว่า) ทีฉัน
มิได้คิดว่าทีฉันเป็นเช่นนั้น

อังวี ไม่จริง หล่อนต้องเป็นเช่นนั้น เพราะ
ไม่มีอะไรทำให้หล่อน เปลี่ยนแปลง

เข้ามาใกล้ ๆ ฉันหน่อยสิ หล่อน ฉัน
ต้องการ หา ของ ที่ระลึก จาก หล่อน
(เท่าที่ฉันจะทำได้)

ฉัน (ทำอึกเขื่อนเห็นท่าไม่เป็นการจึงทอ
เร็วว่า) ทีฉันเห็นจะต้องกลับเคียววน

ละค่ะ

อังวี นั่นไม่ใช่ความประสงค์ของฉัน

หมายความว่าอะไรคะ?

อังวี หมายความว่าหล่อนยังไม่ได้ ร่มพิศ

ฉันเลย—งั้นล่ะ ร่มฉันเสียทีแล้ว

ฉันจะคอยแทนเธอ เพื่อสำหรับ

ความสุขที่เราจะได้เป็นครั้งสุดท้าย

หล่อนไม่ต้องกลัวให้ ฉันรบกวนบ่อยๆ

ไม่ใช่หรือ?

อินทรี

กันย

ยื่น (ทำผละอึดผละอมแล้วค่อย ๆ เกริไปหา ยื่น
อังรี และชนหน้าลงบนย่า) พลง อังรี
ค่อย ๆ พุดเป็นเชิงกระซิบว่า กิดัน ยื่น
มาแล้วค่ะ อังรี

อังรี (แผกเสียง ชื่น ด้วย ความ มี ชัย)
ฮัม ข้าได้ ตัวเจ้าแล้วนางทวดก็ เจ้า
มาติดกัยของข้าแล้ว จะไปไหน
ก็เชื่องเด็ก

ยื่น (สะทึงเชือกทั้งตัว) กัย! กัย
อะไร!! ช่วยทวด! ว้าย—ช่วย ยื่น
ทวด!! ช่วยทวดเจ้าข้า!!!

อังรี (กลัวยับหนัดขึ้น) บอกว่าอย่าส่ง อังรี
เสียงเอ็ดไป ขึ้น—(ยับ) ขึ้น ยื่น
(ยับหนัก) มีอะไรสนอะไร มี
ใครที่ไหน นอกจากเจ้ากับข้า ข้า
รู้แล้วว่าเองต้องเอ็ดอะไร ข้าแกล้ง อังรี
ใช้ให้คนไปเสียดหมก

ยื่น ขอให้กิดันไปเอะคะ — อื้อ — ปล่อย ยื่น
เอะ

อังรี จะไปไหน มือเจ้าทั้งสองอยู่ในมือ
ข้า เพียงข้างเดียวยังกระดิกไม่ไหว อังรี
แล้วเจ้าจะ ไปไหนได้เห็นไหม?

ยื่น พอก—ขอให้กิดันไปเอะ

อังรี ยัง—ยังไม่ไปไม่ได้

คุณจะรังคินไว้ทำไม—โอ๊ย! โอ๊ย!!
(กะซอกเสียง) ทำไม?

นั่นสิคะ—ทำไม?

เจ้าคงคิดว่าข้าเชื่องเจ้ามาทวยความ

รัก ให้เจ้ามาขอโทษ ให้เจ้า

มาเห็น หน้า พุทธร ของ ข้าเปล่า ๆ

งั้นหรือ? ถ้าคิดเช่นนั้นเจ้าก็เป็น

นางมีทชบ ข้าเรียกเจ้ามาจะแก้

แค้นทวยมือของข้าเองต่างหาก

แก้แค้น! รุ้ยคุณจะทำกับกิดัน

อย่างไรอีก

ทำอย่าง—เจ้าทำกับข้า

ไม่ได้—ไม่ได้—คุณอย่าทำอย่างนั้น

คุณต้องไม่ทำกับกิดันเช่นนั้น—ไม่ได้

ไม่ได้เทียว

ไม่ได้รี? เธอให้มันรู้ว่าข้าทำ

กับเจ้าไม่ได้

อย่าคะ—กิดันเสียแล้ว กิดันทำไป

โดยไม่รู้ตัว โดยฤทธิยาของกิดัน

เอง

อะ ๆ—เสียแล้ว—ไม่รู้ ฤทธิยาจริง

หรือ เมื่อเจ้าเทน้ำกรวดใส่ขามอ่าง

ยื่นคอยข้าที่ตรงประตูทุ่งหัวโอง ข้า

บอกแล้วว่า นัยน์ตา—นัยน์ตา เจ้า

ก๊วยสาวจนตกหน้าข้า เจ้าต้อง
ไม่เสีย เจ้าต้องรู้ เจ้าต้องอย่า
เจ้าต้องคิดไว้แล้ว แน่นตนเองพูด
โกหก ข้าจะแก้ โกหกเองเคยวัน
ยื่น (ร้องให้สะอื้น) วริง—วริง ๆ ค่ะ
อึ้งว (ตัวขวอน้ำกรตออกจาก กระเป๋าเสื้อ
มือหนึ่งออกมือหนึ่งคำคือ ยืน ให้ทราย
เอาปากของเขาเขี่ยกรตขวอนออก) ถ้า
จริงเองก็อย่ากินไปเคี้ยวจะทกรตหน้า
หมด
ยื่น เจ้าประคณ ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!!
อึ้งว บอกว่าอย่าร้อง—อย่าร้อง ข้าจะ
หยอกเพียงสองสามหยกเท่านั้น แล้ว
เราจะได้อะไรมาเหมือนกัน และ
เป็นคู่รักกันใหม่ ข้าเชื่อว่าเรารัก
กันคราวนี้คงแน่นแฟ้นมาก เอ้า
เองก็ทำทำไม—ก็—ก็—หรือ?
(พลางเขาก็ดูหน้ากรตใส่คำยืน
แล้วก็ขว้างขวกทิ้ง)
ยื่น (ร้องควางอย่างโศกครวญ) โอ๊ย!
คายอกแล้ว—นัยน์คายอกแล้ว
อึ้งว (ครั้นเสร็จระกัปล่อยมือให้ยืนเป็น
อัสสระ) เท่านั้นเอง ทันเหมือน
กันแล้ว มา—มา—มาให้นัยน์

หล่อน ผู้ซึ่ง อยู่ ใน ความมืด — มืด
เหมือนกันทั้งสอง สักทีเถิด

เสียง คมมือกรว — ม่านน้ำเวทีแห่งโรง
ละครก็ค่อย ๆ ปิด — จบเรื่อง

“A KISS IN THE DARK”

หมายเหตุ เมื่อสองสามปีที่แล้วมา มีส
เตอร์ชอล ขรยุคลิน ผู้จัดการ อันมีชื่อ
เสียง ใต้น้ำละครเรื่องแปลก ๆ สั้น ๆ
ออกแสดงที่โรงละคร ปริ้นเซส ใน
นิวยอร์ก โดยมากเรื่องที่แสดงนั้น
มักจะเอาแบบมาจากโรงละคร กรังด์
กิกันอล ซึ่งเป็นละครที่แสดงเรื่อง
หวาดเสียวได้ เป็น อย่าง พิเศษ อยู่ใน
ปารีส เรื่องละครสั้น ๆ ที่นำเอา
มาแสดงนั้น มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ทำให้
คนดูทึ่งใจเป็นส่วนมากคือเรื่อง จูบ
มืด (A kiss in the Dark) ตาม
เนื้อเรื่องที่ได้ ขวยายให้ฟังมาแล้ว
แต่เบื้องต้น ยืนเป็นการนำประหลาด
อย่างหนึ่งเรื่องจูบมืด (A kiss in the
Dark) ก็กลายเป็นเรื่องจริง ๆ ขึ้น
กับสามภรรยาคนหนึ่ง ซึ่งได้เป็น

ไปในทำนองเดียวกันโดยแท้ เนื้อ
เรื่อง (Plot) และสถานที่
(Situation) ตลอดจนตัวละคร ก็
อยู่ในลักษณะเดียวกันทั้งสิ้น และ
เหตุการณ์เกิดขึ้นหลังจากเวลาที่ละครได้
แสดงไปแล้วสองสามวันเท่านั้น มีส-
ทิสโอซาโตรีเมเยอชัน ได้ฟ้องสามี
ตามขอของเจ้าหล่อนยังศาลไวยริสกา
ที่บรรณคดีด้วยข้อหาว่า สามีเจตนา
เอาน้ำกรกใส่ตาเพื่อให้ออก ศาล
ได้เรียกตัวมีสเตอร์เมเยอชัน จำเลย
มาไต่สวน พอจำเลยถูกนำเข้า
คุกเรียบร้อยแล้วถูกขังนอนต่อสู้อยู่
ว่า “เจ้าหล่อนทำข้าพเจ้าเสีย
ด้วยความเท็จ เพื่อมิให้ ข้าพเจ้าไป
ไหน และเพื่อไม่ให้ ไวยริสกาหญิง
ทอน เจ้าหล่อนตัดความสามารถ
ของข้าพเจ้าเช่นนี้ ใครจะเป็นผู้
เลี้ยงดูข้าพเจ้า ใคร? หน่าไหนจะ
เป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า” มีสเตอร์
เมเยอชัน จึงถามผู้พิพากษาด้วยท่วง
ตาประทุกลวงแกง และเขารู้ด้วย
ว่า ภรรยาขึ้นอยู่กับไหน และมีก
มือไปทางนั้นเสมอ

ส่วนโอซาโตรีซึ่งเป็นโจทชนั้น
ปรากฏว่าตาข้างหนึ่งของตาสั้น และ
อีกข้างหนึ่ง เห็นเพียงราง ๗ เท่านั้น
ผู้พิพากษาจึงหันหน้ามาทางโจทก์ แต่
ยังไม่ทันถามมีสเตอร์เมเยอชานโกเชฟ
ทนายความผู้สามารถของโจทก์ ก็
ลุกขึ้นแถลงต่อผู้พิพากษาว่า การ
ที่โจทก์กระทำไปเพื่อเป็นการข่มขืน
ตัว ไม่ผิดเจตนาจะให้จำเลยได้รัย
ความเสียหายเช่นนั้น และจำเลย
ก็เห็นแล้วว่าโจทก์ ไม่เจตนา จริง ๆ
จึงได้ปรานีปรานอมมิเอาความมา
รับขึ้น
มีสเตอร์เมเยอชันยังคงต่อสู้ด้วย
สำนวนเดิมเรื่อยไปว่าเจ้าหล่อน ทำ
ข้าพเจ้าตามอกใครจะเลี้ยงดู ข้าพเจ้า
มีสทิสเมเยอชัน จึงให้การต่อ ทนาย
ของ เจ้า หล่อน ซึ่งมี แบน ยล กล ใน
เหมือนกันเรื่อง รุมรัก (A kiss in the
(Dark) ที่ประพันธ์ ขึ้นโดย แอตกา
แอนแดนโฟ ว่า :—
เมื่อสิบยี่สิบวันมาแล้ว มีสเตอร์
เมเยอชัน กับ คิลัน ได้แต่งงาน กัน ที่
บรรณคดี และอยู่ด้วยกันสนิทสนม

ภริยาที่เป็นสขุคตหนึ่ง อยู่มาวันหนึ่ง
วันหนึ่งเจ้าชู้ มาเขา สิ่งหัวใจ เขา
นิสัยของเขาก็คือเปลี่ยนไปทันที เขา
ได้พบ ผู้หญิง คนหนึ่ง ซึ่ง ใคร ๆ ก็รู้
ว่าเจ้าหล่อน เป็น หญิง จำพวก หนึ่ง
แต่เขายังซุกซนที่เก็บเงินสะสมไว้ ได้
อาทิตย์ละ ๒-๓ เหรียญ แล้วก็
พากันไปเที่ยว และ ในคืนหนึ่งจะ
ต้องมีเรืออยู่ในสมอ เขา ตั้ง ๑๐๘
ซึ่งยังเย็น เครื่อง ขากทางกับ กิณ
เขาได้ตกลงในวังรัก ของหญิงเจ้า
มารยาเสียแล้ว เขาถือเอาเครื่อง
เพชรรัตนกาเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่หญิง
ประทัยยื่นคืนสมยิตี เขาชอบเอา
รถคันใหญ่ไปรับหล่อนในเวลากลาง
คืน กิณ ได้ตกใจตอนเช้าว่าไม่มี
ประโยชน์ เพราะพวกนั้นเป็นหญิง
ไม่สู้ดี แต่เขาหัวเราะและหาภิณ
ว่าเป็นคนสมัยเก่า ทั้งพูดสยกว่า
‘ฉันแสนจะเบื่อคำเตือนและตัวของ
หล่อนเต็มทนแล้ว’ คำเช่นนี้เขา
มักพูดเสมอ ‘หล่อนเป็นหญิงเหมาะ
สำหรับทำงาน ในวัน เอชซีบีเอส
ซึ่งมีรายได้เป็นอย่างดี ๆ เท่านั้น เพราะ

หล่อน เป็นคนระวังเนระวังตัว ไม่
ต้องการไปไหน การอยู่ร่วมกับ
หล่อนเหมือนอยู่คนเดียวแท้ นอก
จากจะได้ รัยความ ร่ำคาญแล้วยังรู้
สึกลำบาก ซึ่ง ทำให้ฉัน เบื่อ หน่าย
จริง ๆ ส่วนหล่อนคนใหม่นั้น
นอกจากเจ้าหล่อนจะเป็น สาว - สาว
สวยแล้วยังมีนัยน์ตา สว่างกลมใหญ่
และทั้งความประพฤติ ซึ่ง เจ้าหล่อนมี
ค่อนข้างดีทุกกับตัว เจ้าหล่อน
ไม่มัวงอนเหมือนหล่อนเลย ถ้าฉัน
อยู่ กับ เจ้าหล่อน คงได้ รัย ความสุข
มาก’ เขาพูดด้วยถ้อยคำเช่นนี้
เสมอ ๆ และวันหนึ่งต่อจากวัน
ที่เขาได้หายไป ๒ วัน เขาก็กลับ
มาขึ้นเกาะประคองรัยเวลานั้น กิณ
กำลังค้มน้ำส้มค้างซักผ้าอยู่ข้างใน
เขาแสดงท่าทาง เกรี้ยวกราด และพูด
ว่า ‘กิณตามเคย ในที่สุดเขาจะนึก
อย่างไรขึ้นมาไม่ทราบ จึงเกรี้ยว
ตรงเข้ามาบีบคอ กิณ บิบนวมมือของ
เขาหนีหายไปตามันนี่ แล้วก็คิด
ลากกิณด้วยกำลังแรง ปากเขาก็
ยังคงพร่ำถึงหญิงที่รัก กิณเข้าใจ

ว่าเขายังคงจะ บั๊ยค้อ ให้ กิดิน ซากใจ
 ตาย จึงพยายามคนจนทุก พอ
 พันเขาแล้วกิดิน จึง วิ่งไปท่่างผะสม
 ค่างที่กำล้งใส่ น้ำร้อนอยู่ กิดินไม่รู้
 ว่าจะทำอย่างไร ยกอ่างได้ก็ซาก
 น้ำร้อน ๆ ตรงไปทางเขา กิดินได้
 บินเขาร้องว่า ‘นัยน์ตา — นัยน์ตา !!
 โอนนัยน์ตาคันขอกแล้ว หล่อนทำตา
 คันขอก’ แล้วกิดินวิ่งไปหาเขา แต่
 เขาหลยตา กิดินจึงรีบเรียกหมอมา
 ทันที หมอและเท้ากิดินก็ถูกน้ำร้อน
 ลวกพองเหมือนกัน พอหมอจัดการ
 ให้ เนื้อหนังเป็นปกติแล้ว กิดิน
 ก็คอยนั่งพยาบาลเขาหลายวัน เขา
 ไม่มีพยศ กิดินสังสารเขา กิดินจึง
 พทว่า “ก็แล้วเธอจะได้ ไม่ต้องไป
 ข้องแหวะกับหญิงพวกนั้นอีก ทุสิหญิง
 ที่เขอรักเขา—เขามาพยาบาลเธอหรือ
 เข้มมเขี่ยนเธอเหมือนกับกิดินบ้างหรือ
 เปล่า?” เขาไม่ตอบว่าอะไร และ
 ต่อจากนั้นกิดินก็ต้องขายวัว เขยเสื่อ
 ของกิดินเสีย แล้วมาทำงานที่บ้าน
 เกิม กิดินนั่งทำการเขียนปักถักร้อย
 พलगต้องคอยระวังเขาวนยังค่ำกัวย

เพราะบางทีเขาได้เที่ยวเถิดคลำ ๆ วน ๆ
 ไปรอบห้อง เขาทำอะไรโดยปราศจาก
 กิดินไม่ได้ และกิดินจะทำอะไรก็
 ต้องให้เขารู้เสมอ ความเป็นอยู่
 ของกิดินอาศัยการตะ — เขี่ย เท่านั้น
 ที่เป็นอาชีพ แต่กิดินว่าเป็นอาชีพ
 ที่ได้รับความสุขมากกว่าเกิม

วันหนึ่งกิดินกลับจากธุระ เห็น
 หม้อ แยก เตอร์ สำหรับ เครื่อง วิทยุ
 โทรศัพทตั้งอยู่ในบ้าน กิดิน จึง ถาม
 เขาว่า “นี่เธอเอามาทำไม?”
 เมเยอช่นตอบว่า “เอาไว้ สำหรับ
 ทำเครื่องฟังดนตรีในบ้าน” แล้ว
 ต่อจากนั้นล่องไปหลายวัน — วันหนึ่ง
 กิดินเห็นปาก หม้อแยกเตอร์ เขี่ย และ
 มีน้ำหยดออกมาเขี่ยนพิน กระทำ
 ให้ สิ้นเป็นรอยแต่กิดินไม่ได้ ว่าเขา

คืน หนึ่ง ขณะ ที่ กำลัง นอน อยู่
 กิดินเห็น เขามี อาการ กระสับ กระส่าย
 กิดินเข้าใจว่าจิต ใจเขาคง พังสรั้น
 จึงปลอยเขาโดย ปราศระณา ะให้ เขา
 เป็นสุขว่า “จงสงบ ใจอย่าคิดถึงนาง
 คนนั้นนักเลยค๊ะ ภรรยาเก่าของเธอ
 ต่างหากที่คอยปฏิบัติ พยาบาลเธออยู่

ในยามนี้” ทันทีนั้นเขาเหวี่ยงตัวลง
จากเตียงพักพิงท่าจะไร้ออกมา อย่าง
หนึ่งและเขา ม่อหนึ่งก่อกอที่ดินลงกับ
หมอน อีกม่อหนึ่งคว่ำไขว่กล่าวหา
อะไรข้าง ๆ แล้วก็มีผ้าเช็ดหน้าเย็บ
ชุ่มติดมือขึ้นมา เขายืนลงในลวดตา
และที่หน้าที่ดิน ที่ดินรู้สึกเหมือน
ถูกน้ำตะกั่วที่ กำลังหลอม อย่าง ร้อน
จัง ซึ่งมาทรายภายหลังว่าเป็น
น้ำกรกใน หม้อแยกเตอร์ ที่ เขาซ่อน
ไว้ใต้ เตียงนั่นเอง ขณะที่มีเขา
ชุ่มผ้าเช็ดหน้าลงในหม้อน้ำกรก และ
มาหยอกกันบนคาที่ดินนั้น ปาก
เขาก็ร้องว่า “ให้ตายชีวิตข้าต้อง
ทำกับแกอย่างนี้แกทำกับข้าให้ไ้”
ที่ดินกินและร้องจนสุดเสียงด้วยความ
เจ็บปวด พลังมือก็ยกตัวเขาและ
สับที่หน้า จึงกลามายังประตูแต่หมก
แรง เพราะฉะนั้นตาของที่ดินรู้สึก
ปวดประคุดถูกไฟเผา ที่ดินมองไม่
เห็นอะไรทั้งหมก เขากายไปปะทะ
กับผนังห้อง แล้วก็ ค่อย ๆ เลื่อน ซุก

ตัวลงกับพื้น—โดยคาที่ดินม่อ—ม่อ
เช่นเดียวกับเขาแล้ว

เมื่อนางเมฆะขึ้นเล่าเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นให้ศาลฟังจนจบแล้ว หล่อน
จึงกล่าวเสริมตอนท้ายว่า ที่ดินไม่
ประสงค์ จะคืน ที่กับ ผัว ตามอก ของ
ที่ดินอีกต่อไป เพราะสิ่งที่ที่ดิน
กระทำลงไปแล้ว ก็เพะของกันตัว
เท่านั้น แต่ส่วนเขาเสียเขาเทนาทำ
กับ ที่ดิน ด้วย ความ อาฆาต มาตรา
อย่างลึกซึ้ง

เรื่องที่กำลังอยู่ในระหว่างพิจารณา
เพื่อบรรเทาพิพาทของศาลสูง มีส-
เตอร์เมฆะขึ้นได้มีผู้ประกันไป แต่
ภรรยา ของเขาได้ ถูก ส่ง กลับไป ยัง
โรงพยาบาลตามเดิม แต่หวังว่า
ถ้ามีโอกาสจะได้นำคำตัดสินสุดท้าย
มาบรรยายสู่กันฟังต่อไป เพราะ
ที่ดิน นอกจาก จะมี ความ หวาดเสียว
ระคนอยู่ด้วยแล้ว ยังเป็นคดีที่เรียน
แบบมาจากละคร ซึ่งทำให้เกิด
เรื่องจริงขึ้นด้วย

ก้นชา พาไป

ส. โพธิ์ศิริ เขียน

“ก้นชา!” ทักท้วงพุดพริ้มก๊วยลอน
ทวยไผและสายหน้า “ผมโดนเจ็บเสามา
หลายหนหลายครั้งแล้วแต่มันก็อกไม่ไ้ ฟัง
มาอีย่ปี้ ก้นจริง ๆ จัง ๆ ก็เมื่อคราวไป
ตักทวยท่นาโครงข้างนั้นแหละ เพราะ
มองเห็นว่า ถ้าชนคยมันไวเย็นเพอนละก็ถ้า
มันไม่เหมาะะ”

“จริงซี เข้าวาคนสุขก้นชาจิก ๆ นะ เห็น
อะไร ๆ น่ากลัวไปเสียทุกอย่าง และชักจะ
เรอบ ๆ เอาเสียวก๊วย — — ไม่ใช่หรือ?”

“ครัยเหมือนผมยังงี้ละ เหมาะะ ๆ เข้า
เลยไม่บอก จะพุดจา กับใคร — ช้าอยาก จะไป
เสียให้พ่นพ่นตามนุษย์” ทักท้วง วัชรอง

“เฮอ! แน่ แล้วพ้อทักก้นอย่างไรว้าง
ล่ะ? เวลาที่เมาก ๆ เข้านะ?” ข้าพเจ้า
นึกสนทน

“เฮอะ! จะนึกอย่างไรครัย มันก็ซึม
ซ้อ ๆ ไปอย่างนั้นแหละ แค่นทักไ้เฮอะนึกจะ
ซซชาก — กลัวอะไรขึ้นมามากี? ยา! แผ่น
ไม่ฟังเสียงเซียวครัย ไปเซียว — !”

“ฮือ! ซอยกล แล้วอ้ายทักทักว่า
ไปตักทวยอะไรที่โน่นละ?”

“ฮือ! นั่นแหละครัยขมิ้นเทศที่ผมเล็ก
คยเจากันซาวีบ้านละ มันทำให้ เท้าซ้าย
ของผผเสียนเคียววันงี้ละ” ทักท้วง ออกท่า
ข้าพเจ้าเกอยชนแต่เกรงจะไม่ไ้ ฟังเรื่องคังเส
ไปหยิบยุห่มารุสขบหนงตัว แล้ววนกะบ้อง
ให้ทักท้วง

“อัคราวนั่น” ทักท้วงเริ่ม “ผม, ทัก
หลุย, ทักมั่ง, พ้อท้อ ๔ คนด้วยกัน” แก
หยุดพุดจกคยหรือสย — ซัก — “เฮอ อ้ายน จก
กว่ายาโยจาก” ข้าพเจ้าอดไว ไม่ไ้แคไม่
กล้าปล่อยเคียวขึ้นแต่คยม

“นักก้นชาทั้งสี่เซียวซี?”

“เปล่าสามคนเขาไม่เป็นคอกครัย ผม
คนเดียวทักเฮ พวกเขามั้ประจักษ์คนละกัยครัย”

“ฮือ!” ข้าพเจ้าพยักหน้า

“ผม — เราทั้ง สี่ คักจะไป ตักทวย กัยไม่
ยัก ไ้มาช่ายกัยเจ็กจก ทักทะเรา จังไ้
จกแจงหาเสียงขงเสร์จในเคอนย บ้า — ย —

พ. ศ. ๒๔๗๒

กันชาพาไป

เอ บ๊วย แลวมาแหละ ข้างแรม เป็น
วันอาทิตย์ถูกขามยามโศก การหาเลี้ยง
นอกจากเข้าสารปลาเค็มแล้ว ทักหลุย กับ
ทักม้งยังต้องเตรียมใบกระท่อม สมณะเวลา
นั้นนอกหินไม้ไผ่จริง ๆ จึงต้องเตรียมไปควย
พ้อท้อ คนเคียวหินน้อยหน่ากว่าเขา มัดเคียว
ใบจาก แล้วเราก้อออกเคียวทาง” แถหยุก
ทำตาปริบ ๆ ขำปาก หาวหวอด แล้วจึง
เริ่มท้อ.

“ระหว่างเคียวทาง ทักหลุยออกจะเป็นคน
โง่ ๆ อยู่หน่อย พ้นเคียวทางทักสุก เขยขึ้นว่า
‘แน่เฮ้ย ท้อ ! เขาว่าใครยังเล่าโฮ ขาหัก
ไว้วทวนง โฮหรือ ที่นาคะทามนะ’

‘จะเขวากันอย่างนั้นแหละ’ พ้อ ท้อ
ว่า ‘แก่นานสักเคียวไคแล้ว บ่านม
ถูกใครเอาหนึ่งไปรองนั่งเสียแล้ว —’

‘วะ กันคิดว่ามันยังอยู่ จะไคเอาเขี้ยวไป
ฝาก อ้ายจ๊ก เสียหน่อย — ขึ้นปากไว มั่น เป็นตง
ทุกที —’ ทักหลุยคะนอง

ผม เห็นว่าไม้สู้เหมาะจริงนะครี๊บ การ
เขยเข้าสูงเขยมาทักห้ามการคลกคะนอง ผมจึง
ร้องบอกไปว่า ‘อย่า — หินก — นกไว้อย
หลุย, อย่าทำมา อวเกชในบ๊วย อย่างนี้ หน้อย
เลย ไบรณเขาห้าม’ แทนที่ทักหลุยจะ

สงขี — กลับคยเข่งหนกขัน

‘เฮ้ย, นี่ไม่ใช่สมัยไบรณนิทว่า ทำตา
ขาวไปไค’

ที่แกว้นะ ถ้าอยู่บนคก้อย่างนี้ ก็พอฟังคอก
ครี๊บ แค่นมกกลางบ๊วย ทักม้ง อครนทน
ไม้ไค จึงพูคขันย่างว่า.

‘เฮ, หลุย นี่ไม่ใช่กลางคคากเห็นแหมะ
ที่แกมกัไม่ไคมารดไฟหรือม่อเคือ ที่แกระมา
แผลงคักกาไค ทำปากสว่างไปเถอะฮิ’

ถก ทักม้ง ว่าเขาให้ ทักหลุย จึงไคเขยไป
ไค นี่เป็นเก็คคของเรื่องทตงเสริมให้ผมซัก
ห้วน ๆ อยู่ก่น.

ตะวันออก ๆ จะลยเขาข้างหน้า เราเคียว

ไปไคหน้อยกถึงคคองขอน จึงหยคทงหา
เขากันกันเสีย แลวนอนท่น เพราะค่น
เขากัจะไคคทหวาย แถย่นในคคองขอน

หวายทั้น พ้อท้อ เป็นคนครี๊ว ผมและ
ทักทตงสองจกทาททกแล้วกหาพนส้มไฟ.

พอกันเข้าเสร็จ ผมบอกแล้วว้อคท่น

ไม้ไค พ้อเริ่มหันเจ้าพวก ๓ คนนั่งตง
อยาก ลอง บ้าง คม้ง จึง มา นัง ลอมอยู่
รอย ๆ ผม.

บ้องแรก ผมก็บอกวว่า “น้องนช”
แล้วส่งให้เจ้าพวค่น คนละบ้อง คอนถึง พ้อ

ส. ไพรัชวิ

กันย

ท่อกัจะไม่ค่อรบิ แต่โคน ทิกทลย อธิบาย
ถึงคณประสิทธิเมของมน คื่อว่า ชวนอน
กันใช้ กันยง คยพิโรธ เขาก็เลยศรัทธา แล้ว
ยบร่อว่า “เทกเลย” ทั้ง ๆ กาลังสำคัญ ฝม
รบิยัง จาก พ่อท้อ เอา ยักปรี แล้วเกิร
คลัก ๆ ฝมอวกไก่อว่าำนญพอ บ้อง
สอ ฝมเคอน “เ็นพทอวาท” แล้ว
แรกท้อไป ๓ คนนชกัอม ๆ เขายางแล้ว น
สิคณ ความคักกสิทของมน.

ฝมเ็นท่น พอครบรอบกักลยท่น ฝม
ประกิ ฝมอสาม ทงนฝมกัพทประกิ
“๓ บ้องแกลวักลา พทจาไม่กัลวฝค”
“อ้อ ๆ มิการนยแผลง ๆ กัวยนนี้”
ข้าพเจ้าพทกัยหวเระ ถาชนนงกัทอระเมค
“ครย ๆ เขายงมนย กากัยกันถึง บ้องท
โหล ! เนะ” ทิกยมเห็มอกัน

“ฮะ, ะไรโหลเนะ ?”
“สยบ้องบ้องโละครย โหลทงนละ แต่
มนไม่ท่นถึงโหลทอ ฝม “บ้องสัมฤท
เห็มพะธากัทยเ้าทังท้อย” เ้าท่นแผล
เจ้าพวก ๓ คนเห็มบ้องเ็นชาลัแซปลัน ทวอ
ฮาโรดกลอยไปเสยแล้ว ฝม เลยกวกเสย
คนเกยวจนทมกเขยงทท่นไว พอฝมวางบ้อง
ท่นไปกเจ้าพวกนชัทเ็นไค ฮะ—ฮะ !”

พ่อทิก ทยคัหวเระ.

ข้าพเจ้า เลยพลอยผะสมกันแกโคยไม่รู้ว
อย่างไร แล้วเลยกัท่งส “เ็นโงพว
นเ็นอะไรไปทวอ ?”

“ท่นกัมอเกยวครย ชาชนนไม่ทค
ยง พ่อท้อ คยแล้ว ลงคออีก ๆ อัก ๆ ทเคย
ส่วน ฝม นะพอเอนคัลลงนอ กัเ้ามอ กายท่น
อย่าง—ฮะ—อย่างสัสมตามเคย แต่เจ้า
๓ คนนยงครย, ยงทางมอทท่นกันแล้ว

กังอทย ท่น ๆ เขากัถึงกันอกลงเ้า
ท่นาช่อนไวคัยเสอ (ไไมรอนนอ) เ็นท่า
ะทอระไรค่อะไรอย่างลกลายางแผล แต่
ฝมไม่ทรายเขา แล้วกัไยนเสยคัก—คัก ๆ
ช่นไปจนกัก—กัก ๆ จนคัก ฝมทลย
ไปก่อน มารู้ สักเมอกลางคัก ทวอค่อน
รุ่งนแผล ! เพราะมนท่นาวจิง ๆ ฉ่า
ท่นอนเขยงกันาคางเ็นชค อารมท่นาว
ฝมจลช่นท่นาไฟไฟคัก เพอท่นท่นาว
โทย ! เะระเห็ท่ พ่นทมกเรย สาคู ฝม
ลัมคัลลงนออีก แต่ไไมทวท่นาวนั กั
๓ คนนนออย่างทายแล้วเขยว นแผล
ความคัของกันชาครย.

ฝมคองลคัช่นอคัทงน ท่นความค
อไค ไค เกิรท่ม ๆ ไปคักไไมเห็มมาท่า เ็นไค

พ. ศ. ๒๔๗๒

ก้นขาพาไป

พอเริ่มฝนไม่เข้าสองสามฉลี่ยเท่านั้นแหละ เสียง
ร้องของ พ่อท้อ อย่างทกใจว่า “เร็วล็ก—
ตายท่าละไว้ย เร็ว—พวกเรา—เร็ว ๆ
เร็วล็ก—ล็กซี”

อย่างนั้นนานเชียวครั้น นึกเชียวด้วย ล็ก
กลก ผมแทบว่าจะสิ้นกำลังอยู่แล้ว ทัน
แหลม ! คุณ — !” ทักหุยกุยกทำท่าทกใจ
ตาทัก

อาศรัยแสงเทียนข้างแรมหุบหุบ ผม
เห็น พ่อท้อ ทึกมั่ง ล้มล็ก ลุก ลาน วิ่ง
กะโหลก ลงคลอง ทม ! ทม ! ! แล้วก็เห็น
ทักหุยกุยก ท่าหลัง กว้างเพือน หอยผาผวย
พระพุทธรูป วิ่งไปลง ๆ กะโหลกคาม ‘โครม’
ลงในคลองขอนอย่างเดียวกัน ฮาย ! ทัน
ชนหัว ฮ้า ทุกเส้นชนที่เรียกว่า โดมา ๕ พัน
หรือโง้นแหละ ของผมทั้งชนไปหมด ผม
ไม่รู้ เห็นอู๊ว ใต้ทำอะไรไม่ถูก หัวใจผมไม่
ทันฉัญชาว่าจะให้ทำอะไร ฮ้ายมือทอตมกัก
เลยทงมกัก และ เท้า ก้น ผม แร่ออวเลย
‘โครม’ เหมือนกัน มารู้สึกตัวเมื่อมันเย็น
เฉิบสาลักน่าทึ่งสองหน ว่าที่จริงผมกลัว
น้ำไม่เย็นเลยแหละครั้น มาคราวนั้นเลยเย็น
จนเคยวัน

‘เร็วซี—ทัก เร็ว ๆ เร็วเข้า’ ทึกมั่ง
โผล่ขึ้นมาเร่งแล้วมุกหายไป ผมเลยลุด
ลงไปข้าง ทักหุยกุยก โผล่ขึ้นมาหายใจ พอ
ผมระลึบทะลุให้รู้ เรือของ อ้าวมุกลงไปเสีย
แล้ว ผมก็มุกข้างซี ล็กกระโผล่ล็กกระลุด

ข้าพเจ้าเลยปล่อยชะ ๆ ออกมา เพราะ
มันเหลือออก !

“คุณเฮ้ย !” ทึกว่าเสียงคลอไปกัย
หัวเราะ “ทกใจอะไรจะมาเท่าคราวนั้น ผม
เล่นเสียสิ้นกำลังทั่วตัวแล้ว ๆ เทียว มือกระกาย
คลั่งคลอง ปากก็ร้องพยายามให้ทักหุยกุยกว่า
‘ตะเห้ ไว้ย ! ชันเร็ว !!’ เปล่า, เสียงผม
อยู่เพียงคอกพนักกระต๊อบกัก ๆ เท่านั้น หนาว
อยู่ในน้ำแทบจะขาดใจแล้ว พอชนกักไค้เลย
ชนชนไปจนต้นกระทุ้งฟ้า ชันไปสูงลิบเชียว
เมื่อสำรวจรวมใจค่อยยังชั่วแล้ว จึงร้องออกมา
ไค้กัก ๆ ว่า ‘ตะเห้ ไว้ย ชันเร็วซี’ ฮ้า
ไปเป็นกอง เพราะ เจ้าพวก ๓ คนนั้น กระกายชน
มาก่อนแล้ว พ่อท้อ ทักหุยกุยก ทันไปเข้า
กลไผ่เสียงดังกราว ๆ ปากก็บ่น โอ๊ย ! ตาย
แล้วคราวนี้ ! ทึกมั่งนะเลือกมาชนต้นกระทุ้ง-
ฟ้า ต้นเดียวกับผม ปากควางซื่อ ๆ ผม
ก็ร้อง ‘ตะเห้ ๆ’ เข้ากันสนิท พัดกันชน
มาไค้กัก ๆ กลาง ๆ ก็เลยตกไปอีก นาน
อยู่จึงไค้เสกกระซิบมาอยู่ถึงเดียวกับผม แล้ว

ส. โพธิ์ศิริ

กนิษฐ์

ก็ช่วยกันร้องเป็นเสียงเดียว ทั้งแก อธิปไตย เผล่ออกมาวิ่งแข่งกันจะชนกันไม่อีก แต่ผม
ไปนอนหมกพุง ลมมันถึงทนกระทั่งผ่านมัน เห็นเงาตะโกนให้หยุด ๒ คนเถวโซเซเข้า
เพราะหอบออกไปเมื่อไร โคนสองแรงช่วยกัน มาหาผม แม่โวยเลือกแกทั้งตัว พ่อท้อ
สิ้นประเคี้ยวเคี้ยว เสียง เข่า — เข่า ผม ชกตัวลงนั่งแล้วพุดออกมาอย่างหมกอาลัยและ
ใจหายวาวร้องสอเสียง ที่ไหนทีนละ ไครม เร็วแรง ช้อ, คายเสียเถะ — อย่าหนี
แอ็ก ! ลงมาถึงกันแล้ว ทึกมั่งควางอูบ ๆ ! เลยพิทัก ลู้นยียาเทียว ไปไม่ไหวแล้ว
ผมนะลงถึงคนพริบมกัยกั้งไม้ โซคมั่นช่วย ทึกมั่ง พอรู้สึกว่าผมกั้ง ไม้โซ่เสีย จึงเปลี่ยน
ผมถูกกั้งไม้ทัชเอาไว้ แหม, มันเจ็บจริงคุณ ร้องเป็นควางอูบ ๆ ‘เฮอ ! ช่วยทีเถิก
เจ็บจนล้มกล้ว ปากผมร้องโอยไม่ไคตั้งใจ พัทัก แะ — จวนคายเทียวหลุย เจ็บทั้งตัว
สักนึกว่า ‘คายโง ! ก็นึกกั้นเถะวะ พัทัก หยบ ปายหรี ทง.
กูไม่หนีละโว้ย’ แล้วก็ชกออกมาโซ ๆ “แล้วเห็นเสียเขาหรือ จึงพากันวิ่งนะ ?”
ใหญ่ !” ทึกหัย ดึง กัยงอไปเหมือนกัน ข้าพเจ้าชก
ทันข้าพเจ้าเลยว้าเสียเต็มรัก ฮะ ๆ ฮา “ถึง กัยบร่งไทเทยวนะ”

“พุทไท่ คุณก็” ทึกว่าพลางหัวเราะ — “ระทนไท่ ที่ไหนมันเหลือนทนจริง ๆ เทยว
เท่าซ้ายหักเลย” แถพกลุยคล้าเท้า
“แล้วอย่างไรละทน ?” ข้าพเจ้าเคื่อน
“ยัง — พัทักหลุย กัย พอท้อ ชี เลียงต้น
อยู่ในกอไผ่ ผมพอยันไค่ลูกขึ้นกั้งทึกมั่งท
ถูกโยไม่กลยเสียจนมิก แต่ทึกกลัยคกใจ
ทนกลขึ้นอกร้องและกินสุกดำลั้ง ‘ช่วยโย้ย ๆ
— เสียมาลากข้าแล้ว’ เสียงพ่แถทำให้ ๒
คนในกอไผ่เกิดคิดว้าอยู่ในกอไผ่ถ้าไม่พ่น จัง

แผ่นออกมาวิ่งแข่งกันจะชนกันไม่อีก แต่ผม
เห็นเงาตะโกนให้หยุด ๒ คนเถวโซเซเข้า
มาหาผม แม่โวยเลือกแกทั้งตัว พ่อท้อ
ชกตัวลงนั่งแล้วพุดออกมาอย่างหมกอาลัยและ
เร็วแรง ช้อ, คายเสียเถะ — อย่าหนี
เลยพิทัก ลู้นยียาเทียว ไปไม่ไหวแล้ว
ทึกมั่ง พอรู้สึกว่าผมกั้ง ไม้โซ่เสีย จึงเปลี่ยน
ร้องเป็นควางอูบ ๆ ‘เฮอ ! ช่วยทีเถิก
พัทัก แะ — จวนคายเทียวหลุย เจ็บทั้งตัว
ทึกหัย หยบ ปายหรี ทง.

“แล้วเห็นเสียเขาหรือ จึงพากันวิ่งนะ ?”
ข้าพเจ้าชก
“นั่นชกรัย — ถึงว่า ‘กั้นข้าพาไป’ เสีย
ส้างที่ไหน พอสว่างผมจึงไค่ความว้า อ้าย
ผมไปตกไม้ กราว ๆ นั่นแหละ อ้ายเจ้าท้อ มันรู้
สักทนขึ้นมามีเห็นคะคุม ๆ เหมือนเลอ เลย
เอะอะก็เอ็คะโร ชวนกันวิ่งหนีโจนลงคลอง
ไม่พักระคิกหนาคักหลัง ส่วนผมนะระโทษ
ผม อย่างไร มันพา กันวิ่ง หมกแล้ว จะอยู่
ไค่เหลือ”

“ตะเซ่เล่พอทึกเห็นมันชทา ?” ข้าพเจ้า
ถามอีก
ทึกหัย หัวเราะหึ ๆ “ไม้ลอยน้ำตก
ครัย ผมกลล้วยอยู่ไปแล้ว พอไม่ โคนหัว

พ. ศ. ๒๔๗๒

กันชาพาไป

เข้าฉากเขียว ก็เลยนึกว่า ตะเข้ฟ้ากลมเข้า
ละซี”

“โอ้ จะตายกันหมดเพราะไม่คู่ให้ แม่เสีย
ก่อนเท่านั้น” ขำพเจ้าออกสงสาร

“ใช่ เมื่อไหร่ — เพราะ กันชานะไม่ว่า”
ทิก ถลึงตา

“แล้วทนอย่างไรละ—ห่วยไค้คักใหม่?”

“ห่วยก็เปล่า ไม่ก็ไค้คัก — ขำพเจ้า
ซ่ายหึก” ทิก ส่ายหน้า

“ทนเล็กสูบไค้ละนะกันชานะ?” ขำพเจ้า
พุกเรอบ ๆ

ทิกทู้ย ทำท่าทกใจ “ไค้ที่ไทน เล็ก
หรือ พทโอ้, งอมพระรามแล้วครัย”

ขำพเจ้าเลย ควัก สทางคักใน กะเป๋ เลือให้
๑ ขาท แล้ว ทิกทู้ย ก็ลาไป.

แม่ผิว ภรรยา ขำพเจ้า ไผ่หน้า มาในห้อง
รยแซก ซึ่งขำพเจ้ายังนึกขำอยู่ หล่อน
ค่อนให้ครึ่งหนึ่งแล้วว่า

“คุณก็อะไรมีรู้ คูกัยคนเข้ากันชา เสีย
ออกคัยข่าน หน คุณแม่ ต้องคน”

ขำพเจ้าไม่รู้จะตอบอย่างไร เลยหัวเราะ
หึ ๆ เลีย !

๑ จะพมิมิตรมิตรทักกมคอก

จะพมัญจาคิลาภอยุ่ไม่สู้เขา

ไม่กล้าออกปากเองเกรงใจเขา

พมิกัวเราเองเด็กประเสริฐเรอบ ๆ

ศ. ท.

ค. ไชยนิครุฑ

ด. ไชตินันท์

กนิย

หล่อนได้เข้ามาซุ่มซักกันในตอนไหนและเมื่อไร
ในระหว่างเวลาฉุกเฉินเช่นนั้น ยางที่อา
จะเป็นมือที่ช่วยพระยาล่องไป ตามทางเล็ก ๆ
ในเรือนนั้นมึงช่วยจับแฉให้ ยนชู้ชีพนั้น
มีอักษรจารึกไว้อย่างชัดเจนว่า “เรื้อยอช
‘นางพระยาแห่งเกาะน้อย’ ห้องเก็บ
เลขที่ ๓” เฮ้ ! น้อย่างไรกัน เลขห้องของ
หล่อนหาใช่ ๓ ไม่ เลขที่ ๗ ทางหาก ฉะนั้น
ชู้ชีพนั้นต้องไม่ใช่คนที่ หล่อน เห็นมันเก็บ
อยู่บนหลังเตียงนอนของหล่อนเป็นแน่ คง
ไม่ใช่คนที่หล่อนเคยนอนกอดด้วยความรักกัน
เลือนลางและพิศวงว่า “นี่เราจะต้องใช้มัน
ด้วยหรือนะ ?”

ครั้นเมื่อประสาธของหล่อน รวบรวม และ
ควบคุมกันเป็นปกติแล้ว ก็ยังเกิดปัญหา
ขึ้นอีกข้อหนึ่งว่า “พวกที่เหลือนอกนั้นไป
ข้างไหนกันหมดเล่า ? เจ้าภาพของหล่อน —
ท่านสุภาพบุรุษผู้เฒ่าผู้มีใจ กรุณา และว่าเร
อยู่เสมอนั้นเล่า หายไปด้วยหรือ ? ข้าง
เป็นการนำเอาคนเสียจริตมาสำหรับมฤตยูกับ
ผู้ที่ชำนาญและคุ้นกับมหาสมุทรแปซิฟิกก็เช่น
เดียวกับ นักกีฬา ในเกม ของเขา อย่างดีและ
เชี่ยวชาญเช่นนั้น แล้วก็อาเธอร์ เกลโฮล
แล้ว ? ท่าน นายพันเอก ซิลล์ ? มาการิต

แอลเกอร์สัน ? และ ” — ตอนที่ สี่หน้า ของ
มีส์ อีเธอร์ตัน ชมวค่นวและบง คงอยู่ชั่วขณะ
“เลสลีเกล ?”
แต่สักครู่เดียวสีหน้าของหล่อน ก็กลับเป็น
ปกติอีก ความตายย่อมมีและเป็นอวสานของ
เรื้อยอชทุก ๆ อย่างเป็นธรรมดา เลสลีเกล, ผู้
ซึ่งบ้านฉนั้นคงลงไปนอนจมอยู่อย่าง ผาสุกใน
กันทะเลลึก อย่างน้อย ๆ ก็ถึง ๒๐ ฟาธัม คง
ไม่มีโอกาสที่จะได้กลับขึ้น มา กระทำการสิ่ง
ใดสิ่งหนึ่งที่จะเพิ่มหรือลดจำนวน การหมั่นได้
และยังพอที่จะได้กระทำมากับหล่อนอีกได้ ความ
สัมพันธ์ที่ ได้ เกิด ขึ้น — เรื้อยอช — แต่ที่ทา
ลงรอย กัน ได้ ไม่ในทุก ๆ ทางในช่วงเวลาอัน
เล็กน้อย เวลาอันมีมรสุมอยู่อย่างหนักระหว่าง
๓ อาทิตย์นั้น อย่างไรก็ตามสงครามส่วนตัว
ของเขาทั้งสองจำต้อง ถึง ซึ่ง อวสาน ลง ด้วย
ประการฉะนี้เอง !

ทำไมหล่อนจึงได้งัดเกลียวกางเขร เลสลีเกล
เสียจริง ๆ จัง ๆ หนอ หล่อนแปลกใจนัก
หรือจะเป็นด้วยว่าเขาหาญชอแต่งงานกับหล่อน
กันนั้น ? คงไม่ใช่อย่างเด็ดขาด เพราะ
ถ้าจะให้เป็นอย่างนั้นละก็ บ้านหล่อนมีกำลัง
เหยียดสุภาพบุรุษอื่น ๆ อีกถึง ๑๗ — ๑๘ คน
หรือ ? เขาเหล่านั้นล้วนแต่เป็นผู้มีนิสัยอันก้ำม

พ. ศ. ๒๔๗๒

สี่ธรรมชาติ

และมารยาทอันเรียบร้อย ปราศจากที่กีดกัน
ทั้งนี้ ผู้ซึ่งในกาลและเทศะอื่นต่าง ๆ กัน
ได้กล่าว ขอ กัย หล่อน ด้วย ความ จำนง หมายถึง
เช่นเดียวกับนั้นเอง หรือเป็นด้วยว่าเขาอวด
ขอแต่งงานกับหล่อนในช่วงเวลาที่พึงได้ รู้จักกัน
เพียง ๓ วันเท่านั้นกระมัง? เปล่าอีกนะแหละ
เพราะมีคนหนึ่งที่เขากระทำเช่นเดียวกับ
หลังที่ได้รู้จักกันในงาน เห็นว่าเพียง ครึ่งเดียว
เท่านั้น และหล่อนยังรู้สึกว่าเป็นเกียรติยศ
ยิ่งเสียอีก.

แต่สำหรับ เลสลีย์ เกล็น เป็นพิเศษ หล่อน
ไม่ทราบจะทำไฉน หล่อนจึงได้รู้สึก เกลียดชัง
นัก นัยแต่วินาทีแรกที่ได้พบกันเช่นนั้น ทั้ง
นั้นก็เพราะเขามีได้ ประพฤติหรือ แสดงกิริยาต่อ
หล่อนด้วยความนับถือหรืออกันยหนึ่งด้วยความ
อ่อนน้อมเคารพนอบน้อม และที่ร้ายที่สุดก็คือ
เขาไม่ตามใจหล่อน เช่นที่หล่อนเคยได้วัย
มาจาก ชายอื่น ๆ เสียจนเคยชินแล้ว นั่นเอง
หล่อนยัง มีความไม่พอใจอยู่อีก อย่างหนึ่ง ใน
มารยาทของเขาซึ่งแสดง ต่อหล่อนตอนจะจาก
กัน ก็จริงอยู่ ทว่าในข้อที่ว่า เขา ไม่เคย
ประพฤติตน พยายาม อดทน อย่างไร อย่างหนึ่ง ต่อ
หล่อนเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ เหมือนกัน ตรงกัน
ข้าม เขากลับแสดงตนว่าเป็นผู้ ที่มีใจเกลียดชัง

ความประพฤติเช่นนั้นเสียเป็นที่สุดที่แล้ว และ
ยิ่งได้พบ — ยิ่งกว่านั้น — กับกับหล่อน เสียก็
หล่อนเป็นนัย ๆ ด้วย เรื่องราวของหล่อนเอง
ซึ่งทำให้หล่อนมีความรู้สึกเป็นเคียดเป็นแค้น
อย่างยิ่ง ครั้นแล้วเขาก็ทำตัวเหมือนกับว่า
รู้สึกสงสารหล่อนเสียเป็นที่สุดคล้ายกับหล่อน
เป็นเด็ก ๆ อันเป็นการเพิ่มความหมั่นไส้ให้
แก่หล่อนอีกเป็นเนือง.

“หล่อนนั้นอยู่ในฐานะที่ค่อนข้างจะลำบาก
มากทีเดียวนะ จะบอกให้” เขาพูดขึ้นอย่าง
หน้าเฉยตาเฉย ในขณะที่ได้เดินกันในคืน
วันหนึ่งด้วยเหตุที่ว่า ชู้รักผู้มีความรักต่อกัน
อย่างจริงใจนั้น จะกระทำกันด้วยอาการหน้า
นัวควงมวกเป็นปรกติต่อกันนั้นเหมาะหรือไม่
“หล่อนเองก็เป็นผู้มี สมองหวิคิก และมีข้อว่า
เป็นคนใหญ่คนโตคนหนึ่ง ใจของหล่อนจะ
ถ่อมตนลงมารักชายที่มีฐานะ มีตระกูลต่ำกว่า
หล่อนได้อย่างไร และหล่อนเองก็ถือตัวออก
อย่างนี้ ที่ไหนจะยอมตนให้ตกต่ำอยู่ภายใต้
ยังกับขี้นุชาของใคร ๆ ได้” กระนั้นแหละ
จึงกล่าวว่าหล่อนนั้นคงอยู่ ระหว่างปลายแหลม
ของเขาควายแล้ว เขาใจไหม?”
ด้วยคำพ้องนั้นด้วยโทษะเช่นนั้นแหละ หล่อน
จึงหมดความสามารถที่จะระงับจิตใจและปาก

ด. ไชยดินันท์

กันย

ขอให้เขียนอีกทีไป อีกต่อไป.

“แล้วกันท่านถือว่าท่านยศชนกศักดิ์ใหญ่
จะบังคับบัญชาชาติน้อยกว่า เป็นนายได้ กันนี้
หรือ?” หล่อนระเบิดออกมา

“แน่นอน!”

ความที่ใจอะไรระเทว เขาตกหลุมพราง
ของหล่อนแล้ว!

“ถ้ากระนั้น” — อย่างหนึ่ง ๆ — “เชิญ
บังคับบัญชาฉันให้ ไชย”

ถ้าพิกัดทางสายลัดลัดอีกยวแล้ว ก็นำ
จะไม่มีความคอบอย่างใดอย่างหนึ่งได้ แต่ชาย
หนุ่มมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตน
เองเช่น เกล็น ไก่กล้าวทอบขึ้น โดยมีพิทักษ์
ลึงเลไว้ว่า.

“ก็เพราะหล่อนอยู่ไม่สุข ไม่อยู่ในการ
กำหนดกฎเกณฑ์อะไร” หล่อนก็แค่จะคอบ
หาโอกาสหลัดเลียงอยู่เท่านั้นเอง”

“อะไรอะไรนี่ของเลียงนั้น จะหนำท่าน
ทำไมกัน?” มิสเตอร์ เกล็น ทอบอย่าง
ซื่อๆ

“เพราะว่า —” มิสเตอร์ เกล็น ทอบอย่าง
เคร่งขรึม “หล่อนกลัวฉันนี่ซิ”

“จริงยังหรือ?”

“ยิ่งเลียงว่าจริงอีกหล่อน”

“ถ้ากระนั้น ท่านก็คิดว่าระมัดระวังให้
ในบังคับบัญชาได้?”

“เปล่า!” เขาตอบอย่างฉะฉาน “ฉัน
ไม่ได้หวังเช่นนั้นเลย เพราะหล่อนไม่เคยมี
โอกาสให้เสียเลย”

ความเจริญของสมัยได้
วิเศษอย่างของพวกผู้ชายไปเสียเกือบจะเคย
แล้ว ถ้าหากว่าเราถูกขังหรือปล่อยให้อยู่กัน
สองต่อสองบนเกาะร้าง หรือแม้ว่าเราได้เกิด
อยู่ในสมัย ก็ทำอย่างไร ครั้นนั้นยังคงอาศัย
อยู่ตามเขาตามเกาะลัดเลี้ยว —

“ท่านจะบังคับฉัน ด้วยขวานหิน ยังขึ้น
ไชไหมล่ะ?” หล่อนเย้ย

“ก็เปล่าอีกนั่นแหละ เมื่ออยู่ในสมัยเช่น
นั้นละก็ไม่มีอะไรเป็นเลยเทียว ถ้าหากฉันต้องการ

หล่อนละก็ ฉันคงจะได้ ไซ้เจ้าขวานหิน
ให้เขียนประ โยชน์ ในทาง ปราบปรามพ่อพวกที่

มาเกาะเกาะหล่อนไม่ไว้ แล้วจากปวายพวก
นั้นแล้วก็จะยากอะไร”

“อืมหล่อนพาหนีไปอย่าง
สบายใจเฉิบเสียแล้ว”

“แต่ก็อาจเป็นได้ว่า” หล่อนพูดอย่าง
สุภาพ “ว่าฉันอาจจะไม่ยินยอมไปด้วย”

“อ้อ! — ยังไง ๆ ก็คงไม่ด้วยเถิด จะ
ยิ่งขึ้นก็และเต็มใจเสียขึ้นนะ เพราะถ้า
อยู่แล้วนั้นว่าคนที่รักที่สุดได้หล่อนไว้”

เท่านั้นไม่ใช่หรือที่ผู้หญิงเขาคังการ
ใหม่ละ ?”

“ถ้าหากว่าท่านเชื่อในสิ่งเหล่านั้นละก็”
หล่อนตอบคล้าย ๆ กันผู้สึกสงสาร “สิ่งที่
ฉันจะพูดได้ ในเวลานี้ก็คือ ความสามารถ
และพละกำลังของท่านยังอ่อนมากนัก อ่อนเกิน
คาดทีเดียว ในเมื่อท่านได้เห็นโลกที่คนออก
สึกหนีไปแล้วเมื่อไรนั้นแหละ ท่านจะรู้สึก
ว่ามนุษย์ภาพได้เจริญขึ้นชั้กเกิดวิวัฒนาการมา
มากมายแล้ว สำหรับปัญหาเรื่องชีวิตและความเป็นอยู่
ของผู้หญิงนั้น เกือบจะเป็นอิสระแก่ตนแล้ว
ทราบไหม ?”

“ก็จริงอยู่ ฉันไม่เถียง แต่ก็ไม่มีใครจะ
สู้แม่แก่ใจนัก” เกลผู้ช่วยชาวนา ในการที่
ไวทรรกล่าว “ว่าการแต่งงานอยู่กินด้วย
ความผาสุกในสมัยนั้นะ จะมีจำนวนเท่ากับ
ในสมัยก่อน ๆ ใดหรือ ผู้หญิงโดยมากมักจะ
เป็นตุลาการที่ค่อนข้างลำเอียงต่อชาย อยู่มา
แต่ก็เอาละฉันจะคอยช่วยความสนใจเกี่ยวกับ
ว่าความเป็นอยู่และชีวิต ของหล่อนในอนาคต
จะเป็นอย่างไร มีสต๊อเชอริงตัน — ด้วยความ
เอาใจใส่ที่เขยวนะ ! สำหรับความจริงใจแล้ว
ละก็ ฉันไม่มีใครจะเชื่อมั่นมั่นในความคิด
เห็นของหล่อนเสียเลย”

เขาลุกขึ้น —

“เอาละ” เขากล่าว “ทั้งนี้ — เมื่อหล่อน
อยากจะทำอะไรก็ หรือยังติดอกติดใจใน
เรื่องอะไรก็ดีกว่า เพราะนั่นก็สะดวกกว่า
แล้ว ประเด็นพวกอื่น ๆ เขาระพากับประหลาด
ใจว่าเราหาบมา ขมขื่นหาอะไร กันนั้น ก็กิน
เที่ยงกันแต่ลำพังสองต่อสองเช่นนั้น —”

ในตอนนี้ มีสต๊อเชอริงตัน ได้ลุกขึ้นจากที่
นั่ง และค่อย ๆ ออกเดินไปอย่างสง่าผ่าเผย
โดยไม่คิดใจระท้อหรืออย่างไร นอกจาก
หันมามองท้าวว ๆ ๑ วง แล้วก็หันขวับไป
เท่านั้น

นั่น — มันเป็นเหตุการณ์เมื่อ ๒ อาทิตย์มาแล้ว
ทั้งแผ่นดินมาภายในเนื้อที่อันจำกัดของ
เรอโยช การพบปะกันอีกจึงเป็นสิ่งทีระหลัก
เลยทีเดียวได้ ในตอนแรก ๆ มีสต๊อเชอริงตัน
ได้พยายามที่จะเลิกจากสมาคม ของ เกล อยู่
เหมือนกัน แต่ต้องเลิกด้วยความตั้งใจนั้น ๆ เสีย
สิ้น ทั้งนี้เพราะอยากจะทำอะไรใน คำพูด
ของ เกล ในข้อที่ว่า “หล่อนจึงหัน” หล่อน
จึงเปลี่ยนยุทธวิธีใหม่ กล่าวคือ ในเวลาต่อ
หน้าเขากลับมาหาแล้ว หล่อนก็ประจอบประจ
ด้วยเป็นอันดี ครั้นอยู่กันตามลำพังสิ หล่อน
กลับวางตนอย่างผ่องแผ้ว, พียงและถือตัวเสีย

ด. ไชตินันท์

กนิย

อย่างเต็มพิกติเลย—ในเรื่องเหล่านั้นแหละ ที่ เป็นควัน.

หล่อนได้ผลเป็นที่พอใจอย่างมาก การเป็นคน ซ้ำ พุก และ ห้วนก็ปราศรัย ของ เกล ก็เลยไม่ ประทิกประ ค่อกันรายเรียงคั่นกัน กลียกลาย

เป็นลุ่ม ๆ กอง ๆ เสียสิ้น เขาได้ฆ่าเพี้ยนคน เป็นคนไม่ใส่ใจต่อ อะไร ๆ และครั้งคราวก็ ร้าย อยู่เกือบ ๑ สัปดาห์ ครั้นแล้วในรัชชกาล วันหนึ่ง—ภายไคเส้นที่แห่งความงามของเพี้ยน

จันทร์ เขาเกลี้ย เปลี่ยนแปลงไปโดยทันที ผ่อนมาเป็นการ วิ่งวอน อย่าง อ่อนน้อม อีกครั้ง หนึ่ง ส่วน มีส อีเชอริงตัน เมื่อเห็นว่าเขาได้ ปลดปล่อยคนให้ ตกอยู่ใน กำมือ ของหล่อน กระนั้น แล้ว ก็เลยทำให้ไม่รู้ ไม่ซ้ปล่อยให้เขาคำนะริ การเป็นทาสของหล่อนเสียอีก ๑๐ นาทีเต็มๆ

ต่อจากนั้นหล่อนจึงสรรหา คำพุกอันเสียคแทง หัวใจเขา พร้อมทั้งการ เยี้ยหยัน ออกมา กล่าว เสียเป็นคั้งเป็นแคว ความพองตัวและพุ่มใจ

ของ เกล ในความหวังแห่งความ สำเร็จ ก็พัฒัน ถึงซึ่งความพินาศลงในทันที คล้ายกับกลโย่ง ที่ถูกเข็มแทงเป็นครั้งแรก เขารู้สึกว่าตัวร้อน ซ้ำและเข้าไปหมก พัดน้ำจนถึงความ ใจ ของตนขึ้นมาในทันที เบียงบรุษเพศทั้งหลาย เขาริ้มหัวเสียและระงับสติไว้ ไม่อยู่ พลัง ปลดปล่อยคำพุก ซึ่งไม่น่า ระกล่าว กับ สควิ ออกมา

ต่อจากนั้นก็ เขยคดาก แห่งการ บำเพ็ญ คน เป็นค่อวิค่อกันอีก ๗ วันเต็ม ๆ ซึ่งถึงที่สุด เมื่อคืนวันหนึ่ง ในคืนวันนั้นแหละที่มีสชีส อาเชอร์ เกลโฮลสม ผู้ไม่รู้ จัก เหนื่อยได้ จักให้มิ การเดินร่ากันขึ้นถอยนาคาพาเรือ ฝ่ายเลสลี เกลผู้เกลี้ยกการ ทะเลาะ เบาะแว้ง และ เป็นอิ กัน ใคพยายามรวบรวมความรู้ สักผกชอยของ กฎธรรมกา และความ กล้าหาญ ทั้งมวลที่มีอยู่ แล้วและขอ เป็นค่ เค้นว่า เพลง วอลทซ์ กับ มีส อีเชอริงตัน.

เขาได้รับคำปฏิเสธอย่างหมกเยื่อ แต่ เขาก็ไคเตรียมตัวไว้รับอยู่อย่าง เรียบร้อยแล้ว เขาจึงยังกคอกอยู่อีก.

“เหลวโหล่น่า” เขากล่าว “มาเถะน่า สอรรอยเท่านั้นแหละหล่อนก็ มันจะทำให้เรา ก็ขึ้นอีกมากก็เลย” เขาเสริมเป็นนัย.

โดยปราศจากการอ้อนวอนอีกต่อไป เขา ได้ใช้แซนข้างหนึ่งของเขาโอบรอบเขวอนอัน แอ้นของ มีส อีเชอริงตัน พลังพาร่างของ หล่อนอันปราศจากการขัดขืนแต่ไว้ความรู้ สัก คอยแทนคั่นไปรอบ ๆ คุกพำน ๒ รอบ ครั้น เมื่อรู้ สักว่าออกจะเมื่อย ๆ ในการทค้องออก กำลังทั้งกายและ ใจไปอย่างมากเช่นนั้น เขา

พ. ศ. ๒๔๗๒

ลือธรรมชาติ

ก็หยกและกล่าวขึ้นอย่างว่าเงิง.

“นั่น ว่าง่ายยังซี ถึงระงาม งามมากที่เกี้ยว!”

มิส อีเธริงตัน ผละตัวออกจากวงแขนของเขาโดยเร็ว พลังไกรผ่านคากฟ้าไปอีกฟากหนึ่ง ซึ่งมีสมาชิกกรุ่นตะกอนคนหนึ่งกำลังนั่งเอนหลังฟังพระนักอยู่อย่างสบายใจเฉิบ.

“บิลล์ ทรีก” หล่อนทัก พร้อมด้วยอาการขมอย่างยั่ววน “เธอจะเป็นคู่กันรำกับฉันหน่อยได้ไหม?”

บิลล์ ผู้รู้สึกว่าได้รัยเกียรติยศมากพออยู่แล้ว เลยไม่มีการ ปฏิเสธหรือ อิก้ออื่นอย่างใดอีก.

หนึ่งชั่วโมงต่อมา มิส อีเธริงตัน ในขณะที่กำลังไกรระกลบไปย้งห้องนอน ก็พบเลสลีเกล บินขวางทางอยู่ ที่บันไดคั่นสุดอันลงไปจากคากฟ้านั้น สี่หน้าของเขาวางตัว พ้นขบกันแน่นและสันนิก ๆ แต่มิใช่ด้วยความเกรงกลัวหรือ ความ หนาวเย็น อย่างหนึ่งอย่างใดเลย.

“ไปรกให้ทีฉันผ่านไปหน่อยซีคะ” หล่อนขอทาง ด้วยสำเนียง และจิตใจ ออกระ สั่น ๆ ด้วยความเกรง.

“ฉันอยากจะพุดอะไรสักนิดเกี่ยวกับท่าน

แหละ” มิสเตอร์ เกล คอยด้วยสำเนียงซึ่ง

หล่อนไม่เคยได้ฟังมาก่อนเลย “ฉันอยากจะบอกว่า หล่อนเป็นผู้หญิงที่ได้รัยความยอมรับมาอย่างต่ำที่สุดและน่าเกลียดที่สุด เท่าที่ฉันได้เคยพบเห็นมาแล้ว — หล่อนนี่ — เอ๊ย — เชิญเถอะ หล่อนไปไ้เถ!”

๐ ๐ ๐

นั่นเป็นเหตุการณ์เมื่อคืนนี้เอง—๑๒ชั่วโมงล่วงมาแล้วเท่านั้น ยังสัค ๆ วัณ ๆ ที่เกี้ยว! อา! นำนานา และมีกัน เลสลีเกล ก็ตายเสียแล้ว—นอนอยู่กับความอัปปางของ เรือยอช ลักลงไปภายใต้ทะเลลึก ๆ กับผาหินอันเป็นเหตุแห่งการถล่มอัปปางครั้งน ตายแล้ว! คนอื่น ๆ ในจำพวกผู้ โดยสวานั้นก็ คงระตก อยู่ในเคราะห์อันเกี่ยวกันนั้นเองตามเหตุผลในประการต่าง ๆ หล่อนเหลียวดูรอบ ๆ — คุที่อ่าวเล็ก ๆ อันโค้งเป็นรูปเปลือกม้า; ที่เนินสูง ซึ่งปกคลุมไปด้วยหมุ่ป่าส่มทางข้างหลังหล่อน; ที่คลื่นซัดอยู่กับผาหินนอก สันก่อน จน น้ำเคือก เป็นฟองซ่า; นั้หล่อนอยู่คนเดียวเจียววี่? หล่อนเป็นผู้หญิงที่เคราะห์ที่มาก แต่หล่อนก็ยังรู้สึกหวาก ๆ อยู่ไม่น้อย เหมือนกันในความ ปลอดภัยของหล่อน จนกว่าจะทราบได้แน่นอนแล้ว ว่าหล่อนอยู่คนเดียวแท้ และไม่มีสิ่งที่มีชีวิต

ปรากฏว่าหล่อนกำลังยืนจ้องหน้าอยู่กับมิสเตอร์
เลสลีย์เกล พอกี้! อ่า! เลสลีย์เกล ออกแล้ว!

“โอ!” หล่อนตะลึงอ้าปาก “นี่ท่าน
ทรอกวี่?”

“ถูกแล้ว ฉันเอง” เขาตอบ “ไม่ใช่
ใครอื่น”

“แล้วพวกที่เคลื่อนไหวอยู่นั้นล่ะ เขา—”
หล่อนกำลังขมื่อไปทางทะเล ซึ่งกำลังเย็น
ระลอกอยู่นอกสันดอน.

“ฉันไม่ทราบ” เกลตอบ เมื่อเขาความ
หมาย ของหล่อน ออก “ก็เหมือน เขา
เรือโยทาลาใหญ่กันทีเดียว แต่หล่อนเองนะ
ลงเรือเล็กมา ทราบไหม?”

“ถ้าหากเขาเหล่านั้นพ้นภัยแล้ว จะไม่มา
ขึ้นเกาะนั้นกันยาว?” หล่อนถามด้วยความ
สนใจ

“ฉันก็ไม่รู้จะแน่ใจนักทรอก พายุที่
ที่เล่นงาน เรานั้นเย็น ส่วนท้าย ของลม สลัดกัน
เท่านั้น เขาอาจถูกพัดออกทะเลกันหมดก็ได้
ทำจริง—” เขาเสริม พลางสังเกตเห็นหน้า
อันซัดสลัด และแววตาอันแสดงความลำบาก
ใจของมิสเตอร์เลสลีย์ “ฉันแน่ใจทีเดียวว่า
ถูกพาออกทะเลกันหมด ฉันเห็นคลื่นซัดเขา
ล้มกันหมดทีเดียว อย่างไรก็ดี พวกเหล่า

นั้นไม่มีใครรอด มาขึ้น เกาะนี้เลย จน คนเกี่ยว
ฉันได้เกิดรวบรวกตลอดเกาะนี้แล้ว”

“ไม่มีร่องรอยอะไรเลยบ้างเลยรึคะ?”

“ก็เหมือนกัน แต่ไม่ใช่ร่องรอยของคน

เป็นแต่ไม้ และ กระดานแตก ลอยมาติดอยู่ ตาม
ชายหาดเท่านั้นเอง ฉันได้พยายามรวบรวม
ไว้ทั้งหมดตามที่พอจะเก็บได้ เพราะมันอาจ
เป็นประโยชน์ สำหรับ—‘การบ้านเรือน’ อยู่
มาก

อย่างที่คำพูดประ โยคนนี้อาจ ไม่รู้เพราะนัก
ก็เย็นได้ มีสี อีเธอร์กัน หน้าซาดด้วยโลหิต
พลาซซิกในทันที.

“ท่านหมายความว่าอะไร?”

“หมายความว่าตามที่พ่นะซีจี้ เราอาจ
ตกค้างอยู่ที่นั่นเป็นเดือน ๆ ก็ได้ หล่อนก็
เป็นแม้ยานที่เขยวชาญคนหนึ่งไม่ใช่รึ? การ
ครว้ละ! หล่อนจัดการได้ไหมในระหว่าง
ที่ฉันจะจัดการทำงานเพื่อรวบรวม ‘การบ้าน’
เสียให้เรียบร้อย”

“ก็ฉันจะมาอยู่ที่นั่นตาม ลำพังก็ท่านสอง
ต่อสองเช่นนี้ทั้ง ๆ เดือน—ไม่ได้!” หญิง
สาวร้องด้วยความหมดหวัง.

“ฉันเกรงว่าจะไม่มีทางช่วยเหลืออะไรได้
เลย” เกลพูด “เราอาจถูกพากล้วยโคยเรือ

ด. โขตินันท์

กันย

ที่เผชิญผ่านมาทางนี้ก็ได้ แต่ในขณะนั้นหล่อน
ระอังกะรทำตัวให้อาจำค้ำเนรชีวิตอย่างหญิง
ชาวเขาชาวถ้ำไปก่อน”

มีส อีเอวริงตัน จับคำพูดอันเป็นนัยของเขา
ได้ พลางอำนาจอของหล่อนก็พลันรู้ สึก
ในคำเสมือนทำทายนันท์ทันที.

“ถ้ายังงั้นก็จัดการหาถ้ำเข้าซะ” หล่อน
ตอบเป็นเชิงเย้ย

“ก๊วยโซกอันงามที่สุดในโลก” มีสเตอร์
เกลดกล่าวประกาศอย่างฉะฉาน “ฉันได้กระทำ
เช่นว่าไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญชม”

เขาออกเดิน นำทางไป ตาม ชายหาด กว้าง
ความกระหาย อยากจะ ใคร่ขอในสิ่งที่เขาได้
ค้นพบ ส่วน มีส อีเอวริงตัน ก็เดินตามไปอย่าง
มีแรงฮึดเต็มที่ หล่อนรำพึงในใจว่า เฉยกัน
พ่อผู้ชายชาวเขาของเรากำลังตั้งต้นดำเนินการ
ละ ก๊วยชยวนยาครวณมีจำนวนแค่เพียง ๒
หล่อนตามไปเป็นคนสุดท้ายชยวน.

“นี่ประเดี๋ยวเขาก็คงจะใช้ ให้เราช่วยแยก
ช่วยทามเป็นแน่” หล่อนพุกกัยตัวเอง “ไม่
ไ้การ ต้องลองทำกล้าสักหน่อยละ”

ถ้านันตงอยู่ใกล้กัยชายน้ำ ภายในหน้า
ผา ซึ่งหันไปทางทิศใต้เป็นช่องลึกเข้าไป
ประมาณ ๑๕ ฟุต ในใจกลางแห่งผาหินที่สูง

ชั้นนั้น ที่พินดั้มหินทรายละเอียด ๆ ลากอยู่
ทั่ว แต่ก่อนและแห้งไปก้วยอำนาจแห่งแสง
อาทิตย์เวลาเที่ยงวันและตอนบ่าย ซึ่งต้อง
ผ่านลงมาทางช่องเขาด้านนั้นเอง.

“ยังงี้ ๆ ก็ยัง พอใช้ เป็น ที่พัก นอน ได้
หรือ” มีสเตอร์ เกลดตั้งต้นอย่างว่าเงิ “แต่
สิ่ง ซึ่ง หนักใจ ฉัน ขยู่ ใน เวลานั้น ก็คือ การหา
อาหารไว้บรรจกระเพาะ มา! เราไปหา
มะพร้าวกันเถอะ !”

อีกครั้งหนึ่งทชยวน อันสันกภูมิจำนวน ๒
ออกเดินใหม่ คำสั่งให้เกลดอันชยวนยาครว
ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างใด เขาได้พบคัน
มะพร้าวต้นหนึ่ง ในเวลาอันรวดเร็วทันใจ
มีสเตอร์ เกลด จึงเริ่ม แสดงวิชาห้อย โทนของ
คนที่มอย ซึ่งยังผลให้เขาได้อาหารว่างทั้งน้ำ
และเนื้อ อันเป็นสิ่ง ที่ชาวเกาะทั้งสองของ
เขากำลังต้องการอย่างที่สุด.

“วิว” เกลดกล่าว ในขณะที่เขานั่งลง
ฝั่งแคกด้วยความปลอดภัยในอาคารของผู้ที่มหนำ
สำราญแล้ว “ทำให้ฉันระลึกลงสนามกอล์ฟ
ที่หาค เขียววิค เหนือฟลัก มีต้นปาล์ม ๒-๓
ต้นโผล่ขึ้นเป็นคอง ๆ แต่น่าเสียดายที่ไม่มี
คนเที่ยวเสียดเลย นั้น! ตอนนั้นแหละแหละ
การยังงี้แล้ว” เขาชมมอไปทางผาหินนอก

ไปและมีถ้อยคำยากไต่กัน.

“หล่อนไต่กันขึ้นไปจนโยนขอกันแล้วหรือยัง
เมื่อสหายคำยากของฉันทัน”

“ยัง!” มิส อีเธอริงตัน คอยสั้น ๆ.

“อิม! หล่อนควรระคายเสีย” มิสเคอร์เกล
พูดอย่างเรียบร้อย “บนนั้นเราอาจจะมองเห็น
อะไรได้ก็ ๆ ซึ่งอาจลอบจากสายตาเราไปได้
ถ้าจากที่นั้น จะมานั่งชมเพ่งหาของอยู่ทำไม
นะ ไม่มีประโยชน์หรือจะเชื่อเถอะ”

พร้อมด้วยแม่แรงของเขา เขานำทางไป
ยังแหลมการี พวกกันขึ้นขึ้นไปยังยอดสูงสุด
บางครั้งบางครั้งก็ช่วยพยุงเพื่อนเกิรทางของเขา
เขาขึ้นไปด้วย.

“มา! ที่นเรามาตรวจบริเวณรอบ ๆ นี้
กันเสียที” เขาแนะ ในเมื่อไต่ พวกกันขึ้นไป
ถึงบนยอดได้แล้ว “ฉันคิดว่าโรบินสันครุไซ
ก็คงจะได้ทำเช่นเดียวกันในฐานะเช่นนี้—อ้อ!
ไม่มีกิม—ไม่เห็นมีอะไรออกไปจากหมื่นหินก้อน
ช่อง ๆ โผล่พ้นน้ำขึ้นมาเป็นแห่ง ๆ ตรงนั้น—
ฉันพึงจะได้เห็นเมื่อเช้านี้เอง แลดูคล้าย ๆ
กับพื้นใหม่ละ? เป็นแถวเทียมแหละ ว่าไง?”
เขาดมอย่างกึกก่น ช่างพูดเสียเต็มที — และ
ปากก็ออยู่สุขไม่ได้.

“ไม่เห็น จะเหมือนพื้น ที่ตรงไหน เลย”

มิส อีเธอริงตัน คอย.

“ไม่เหมือน! อา สักันไม้ไ้ จะชวน
สังเกตของละก็ฉันเป็นสังเกตเห็นของที่คล้าย ๆ
กันไ้เร็วนักก็เคย เป็นนิสัยแต่เล็ก ๆ มา
แล้วด้วยซ้ำ” เกล่พูดด้วย ความ ว่าเรีง

และช่างพูดตามเคย “คนเรา ไม่มีนิสัย
ช่างสังเกตไปเหมือนกันหมดทุกคนหรือละ—
ฮัลโล — นั่นอะไรนั่น?” เขาจับแขนของ
หญิงสาวคู่สนทนาไว้ ด้วยความคันคั่ง พลาง
ชี้มือ.

“ท่าน จับแขนกิดันไว้ละคะ” มิส อีเธอ
ริงตัน พูดอย่างไว้ตัว “ไ้ไปรคปล่อย!”

มิสเคอร์เกล ไ้ปล่อยแขน เสีย เรียบร้อย
แล้ว ก่อนที่หล่อนจะพูด เพื่อใช้ มือของเขา
ทำเป็นกลอง ๒ คาส่องดูไปข้างหน้า.

หล่อนเห็นอะไรโผล่ ขึ้นมาระหว่างพื้น ๒
ข้างตรงกลางนั้นไหม?” เขาดม คายังคง
จับอยู่ ที่เดิม “ฉันคิด — คิดว่า — เอะ — นั่น
— นั่น มันหัวเรื้อนหล่อน คงเป็น เรือยอช!
อ้อ! เรือยอช ของเรานั่นเอง — นั่นแน่ — ฉัน
เห็นปล่อยด้วย — คงมาเกยหินโสโครก ที่นเอง
อ้อ! ถูกแล้วฉัน บอกแล้ว ไ้ใหม่ละ ว่าเป็น ลม
สลาตัน เจ้าพายที่นั่นคงเล่น รว่นเกือรกับ
เราสนุกสนานใหญ่”

ค. ไชตินันท์

กัญช

“ท่าน คิดว่า จะมีใครอยู่ ในเรือนนี้ บ้าง
ไหม?” หล่อนถาม รู้สึก^๑หมั่นท้วงขึ้นมาบ้าง
อย่างไร ๆ แม้จะมีแต่เจ้าตัวทหรอย่างไพร่อก
อยู่ได้สักคนหนึ่งก็ยังมี ะได้ทำให้มีสเกอ^๒
เกลด หาย วาง ตน อย่าง เชื่อง ๆ ลงไป เสียบ้าง
แต่การจะหวังหาเพื่อนผู้^๓หญิงอีกสักคนหนึ่งนั้น
ออกจะเกิน ๆ ไปสักหน่อย.

“ฉันสงสัย จะยังงักไม่ทราบได้ แต่
จะลองไปทักก็ได้”

“ไปอย่างไรกัน?”

“ถวายน้ำชงกไปนะซี”

“ตลอดทางนั้นนะ?”

“แน่นอน — เชื่อว่าคงไม่เกินไปหรอก!”

“ ពិតជាងាយណាស់ — ”

มี^๕ส^๕เชอ^๕ริง^๕กัน^๕ ชะ^๕งัก^๕ พัง^๕ระ^๕วัก^๕กัน^๕ไ^๕
ว่า^๕ ชาย^๕ที่^๕ขย^๕ข้าง^๕หล^๕อัน^๕ณ^๕บ^๕กัน^๕ หาม^๕คำ^๕คว^๕
ที่^๕ระ^๕เอา^๕ไ^๕ไ^๕ค^๕ระ^๕ค^๕อร^๕น^๕อะ^๕ไร^๕ท^๕ว^๕ย^๕ไ^๕ม^๕เ^๕ล^๕ย^๕.

“มีฉลาม—จันร? ก็อาจเป็นไปได้ แต่
ก็ต้องลองฆ่าฉลามทรายดูที ถ้าหากว่าจะเกิด
อสูรไปเจอเข้าจริง ๆ สักตัวหนึ่งก็ไม่ทุกข์ฉัน
จะตะเบ็งเสียงให้คอหอยโป่งเหมือน กับ พวก
ชายของเลหลังที่เคียว ขั้วรันทเจ้าฉลามจะ
ยอมไถ่ร้ายเบ็ดกันฮ้าวไปเท่านั้น! หล่อนรู้

ใหม่ ว่า เจ้าหัวเรือ นั้น จะ มี ประโยชน์อะไร
สำหรับเราบ้าง? ผ้าห่ม, เครื่องมือ, ม้านั่ง,
อาหาร, และบางทีอาจมีเรือใบเล็ก ๆ หลง
หลงตายอยู่บนเรือสักลำก็เป็นได้!”

“ท่านว่ายนํ้าหนทางคงครึ่งไมล์ไต่หรือ?”

“ก็อดกระเทียมคือยี่เหมือนกัน เพราะ
ชกของฉิน มันก็งมกำลังพออย่าได้รว ๆ นั้น
แหละ” เกลล์สารภาพอย่างซนตา “แต่เห็น
จะพอกระเทียมไปได้หรือ?”

“ท่านจะ——”

พลาง ทักสิน ใจ ระหว่าง ความเกอ กูล เพื่อน
ม่นย ด้วยกัน ภัย ความปรารภณา ของหญิง ที่ระ
ไมยอม อำนวย สิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันอาจเป็น สะพาน
นำ ให้ เพศตรงกันข้าม ได้ “ คอการ เสอ
ชชี ของ คิดน โทมละคะ ? ”

“ถ้าหากหล่อหน้าใจว่า หล่อน จะไม่เย็น
หัวใจเมื่อไม่ใกล้ชิดมัน ฉันก็ยินดี” มิสเตอร์
เกด ตอบเรียบ ๆ

เขาจัดการกลักรังคมีเสวตชัพ โดย
 ล้มกลังว่า ถ้าหากเป็นพ่อพวกผัวบาง ๆ แล้ว
 ละก็ โคนแคน้ำหนักของเจ้าเสว เขาก็จะทำ
 ให้การมน้ำ เป็นอาการตายทั้งข้างขึ้นอีกมาก
 ที่เกี่ยว — เขาค่อย ๆ ค่าย ไปตามชะง่อน
 ผาส่วมน้ำ ครั้นแล้วก็หยุดยืนอยู่ ณ ที่แห่ง

พ.ศ. ๒๕๓๒

สื่อธรรมชาติ

หนึ่งซึ่งเห็นว่าเหมาะที่จะใช้เป็นที่กระโดดลงทะเลได้ก็

“รถลีมานั่นเวลาน้ำซาพอดี” เขาร้อง แล้วก็พุ่งตัวลงน้ำหายไป แต่ไม่ใช่เป็นการง่ายนักที่จะดำน้ำไปทั้ง ๆ เครื่องชูชีพคาดอกอยู่เช่นนั้น

ในไม่ช้าเขาก็โผล่ขึ้นยังผิวน้ำอีก พลางว่ายตรงไปยังเกาะพัน๒ซึ่งเห็นนั้น ฝ่ายมิส อีเธริงตัน หล่อนนั่งอยู่บนยอดผาแหลมการคางอันแหลม ของ หล่อน วางพักอยู่ในผ้ามือเท้าของ หล่อน มอง ตามทางแห่ง ศิริระ คำ ๆ ของเขาในขณะที่ค่อย ๆ เคลื่อนผ่าน ช่องแคบอันมีน้ำใสแจ่มนั้นไปเรื่อย ๆ ความศรัทธาแปลกพิสดารผ่านการผ่านสมองของหล่อนไป ในข้อแรก หล่อนเกลียดมิสเตอร์ เกลด เสียจนเกินกว่าจะรู้สึกของการเกลียดที่ ธรรมชาติ จะสร้างสรรไว้ให้ด้วยซ้ำ และอีกประการหนึ่ง หล่อนทราบดีที่เกี่ยวกับ ในระหว่างช่องทะเลอันแคบระหว่างที่ หล่อนนั่งอยู่กับช่องอันหินที่เขาเรียกว่าพัน ๒ ซันนั้น ก็มีปลาฉลาม อยู่ซุกซม ซึ่ง หล่อน เองได้เคยเห็นมาบ้างแล้วด้วย แม้ในขณะที่กำลังนั่งมองอยู่นั้น หล่อนก็ยังสามารถมองเห็น รุกคำเล็ก ๆ อยู่ตาม ผิวน้ำในทางที่มิสเตอร์ เกลด ได้ผ่านไปแล้วนั้น รุกคำ ๆ

นั้นอาจเป็น หรือไม่อาจเป็น กระโดด สามเหลี่ยมของปลาฉลามก็ได้ อย่างไรก็ดี ความคิดนั้น ๆ ทำให้หล่อนต้องหัดดำไม่สามารละมืองค่อยค่อยไปได้ และหล่อนหัดคายอยู่เช่นนั้นกว่าครึ่งชั่วโมง นั้นจะแปลว่าอะไร?

ในเมื่อหล่อนล้มตาขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ก็พอดิมีร่าง ๆ หนึ่งปรากฏขึ้น บนยอดเกาะ พัน ๒ ซัน นั้น แลเห็นเด่นชัดเพราะขอบขาของหล่อนช่วยชี้ให้เห็นชัดขึ้น ร่างนั้นกำลังส่งอาณัติสัญญาณด้วย ความ มีชัย แสดง ว่าได้บรรลุ ที่หมายแล้วโดยสวัสดิภาพ มิส อีเธริงตัน มิได้แสดงสัญญาณคอยแต่อย่างใด แทนที่จะกระทำดังนี้ หล่อนกลับค่อย ๆ เหน็ดตัวลงนอนฟุบสันตติโยในทันทีด้วยความคันทัน

อย่างไรก็ตาม ในเมื่อหล่อนคืนสติขึ้นมาแล้ว หล่อนได้พยายามคอยบัญชาภัยกับตนเอง ตลอดเขาเป็นว่า ทั้งทั้งนั้นก็เองด้วยหล่อนต้องเหนื่อย และ อ่อนเพลีย มามาก ตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง ที่แล้วมานั้นต่างหาก ยิ่งกว่านั้นอาหารทั้งวัน ของหล่อน เป็น แค่นี้เพียง มะพร้าว เชื้อวเล็ก ๆ กับน้ำอีกเล็กน้อยเท่านั้น หากใช้เป็นตัว หล่อน ต้อง ยึดใจ ด้วย ความ เกรง ว่ามิสเตอร์ เกลด จะเป็นอันตรายอะไรไม่ มิใช่ เขาจะเป็นเหยื่อของ ฉลาม หล่อนก็ไม่เห็น

ด. โชนินันท์

กนิษฐ์

จะต้องเป็นทุกซ์ เพราะหล่อนเองก็เกลียดเขา
เสียเหลือแสนอยู่แล้วไม่ใช่หรือ? หล่อน
ไม่สู้จะแน่ใจนักเหมือนกัน!

—๓—

มิสเตอร์ เกลด กลับมากับอาการ อันเป็น
ส่วผ่าเผยยิ่งกว่าเมื่อไปมาก ภายในเครื่อง
แต่งตัวอย่างหรูหรา เขานั่งคักท้ายเรือโยท
ลำเล็กมา ภายในเรือนั้นเขาได้บรรทมเสีย
จนเพียบ ล้วนแล้วไปด้วยเครื่องใช้ไม้สอย,
สระเบียงกลิ้ง, จีปาละ —

“ช่วยฉัน ชนของ ชนจาก เรือ หน้อยเถอะ
เร็ว ๆ เข้า” เขาเรียก มิส อีเชอริงตัน “แล้ว
ช่วยจัดการขนไปเก็บเสียในถ้าด้วยนะ ฉัน
จะต้องรีบออกไปที่เรืออีก ก่อนที่มันจะหลุด
จากเกยหินและจมลงทะเลไปเสีย”

“ท่านพาฉันไปด้วยคนได้ไหมเถียวนี้?”
หล่อน ขอร้อง

“จะไปทำไมกันอีกเล่า?”

“คิดนั้น อยากจะได้ของบางอย่างจาก ห้อง
เคบิน ของคิดนั้น” เป็นคำตอบ

“ฉัน เกรงว่าหล่อนจะไม่ม่ เคบิน เหลืออยู่
เสียแล้ว” เกลด พก “เพราะครึ่งท้ายของเรือม
ซบู่ได้ทั่วทั้งหมก ฉันเองก็ได้พยายามเก็บ

เขามาทุก ๆ สิ่งทีพอจะทำประ โยชน์ ให้ ได้ยัง
จากทางหัวเรือหมกแล้ว เขาเถอะ จะพยายาม
สร้างตู้เสื้อผ้าให้ สัก ๑ ตู้ จากสิ่งทีพอจะหยิบ
ฉวยเขามาได้ยัง นิสสัยของฉันทักออกจะ
ชอบ ๆ ในทางน้อยด้วยเหมือนกัน เขาเป็น
ไว้วางใจได้!”

เขาพาย เรือออกไปจากชายหาดเร็วเกินที่
จะมีเวลาพอให้ มิส อีเชอริงตัน คักคานหรือได้
แย่งต่อคำพูดตอนสุดท้ายของเขาได้ เมื่อ
เขากลับมาอีกครั้งหนึ่งใน ๑ ชั่วโมงต่อมา
เขาก็พบ มิส อีเชอริงตัน ยัง คง นั่งอยู่ ข้าง กอง
สัมภาระซึ่งเขาได้บรรทมมาในเที่ยวแรกนั่นเอง

“เรือ ยี่ซอ กำลัง โคลง เคลง เต็มที แล้ว
เวลาโค่นคลื่นซัด” เขารายงาน “เวลานี้
ก็เหมือนจะบังคักอยู่ อีกนักเดียวที่ กะตกงท้อง
เรือเท่านั้นเอง เมื่อกันก็เคยงไปอีกตั้ง ๑๕

องศา เล่นเอาฉันต้องหัวซุนไปแทบแย่นะ
ระบอกให้ . เพราะมัวเพลินอยู่ในท้องไว้ของ
กำลังคว่ำฉิศคว่ำฉิศกุกกุกกับเจ้ากระเบื้องปลาซาร์
ดินที่เคียว สำหรับ หล่อนยังงៃ ของโยรท
ด้วยไม่ใช่รึ? ฮัลโหล เอ๊ะ นั่นทำไมจึงไม่
ขนเอาสัมภาระของเราไปถ้าเล่า! เพียบมาก
รึ?”

มิส อีเชอริงตัน ผู้ซึ่ง ใ้ นั่งท้อง เครียม คำ

พวกและบทบาทสำหรับคอนันไวคิงซ์ไวโมงแล้ว
จึงตอบอย่างใจเย็นและเรียบ ๆ ว่า

“คิดนี้ไม่เคยถูก บังคับ บัญชาให้ทำงาน
อะไร ๆ”

เกล ผีซึ่งกำลังยกหยกหนักไปหนึ่งชิ้นจาก
เรือ — เป็นหยกเครื่องมือของช่างไม้ — เขาเลย
จึกการวางแล้งก้นงักอยู่บนหินน.

“ซึกกำลัง ซึ่ม! — ออกจะเป็นเรื่องที่
ค่อนข้างร้ายแรงมาก! เห็นจะต้องคงศาล
สนามศกสถินกันเย็นวันแผละ” เขาเลิกชิ้น
ขึ้น และพูดต่อ “ในฐานะที่หล่อนไม่มีกะใจ
ที่จะช่วยฉันทักการหาสะเบียง และตกแก่บ้าน
ช่องเสียเลย บางทีหล่อน จะกรุณาเคียวไปที่
บ้านนั้เองโดยไม่ค้องอุ้มกะมัง ฉันทจะชน
เจ้าพวกเหล่านั้นไปให้เอง หล่อน มีหน้าทันทะ
วอดคันหาของค้องการเอาเองกัแล้วกัน ต่อจาก
นั้นหล่อนก็จักแรงทนากักของแม่ย่านกัยเจ้าของ
ทอยันัน พอฉันทเสร็จจากงานประจำวันของฉันท
แล้ววกขอให้กลั้มมาเห็นย่านช่องเรียวร้อย และ
รองเท้าแตะ — ดูเหมือนเขาทำกันเช่นนั้นไม่ใช่
หรือ? ฉันทเชื่อว่ายังงั้น! แต่ไม่ค้องดังกัย
ซึกมันกั้วยน้ำมันเนยหรือก มีฉันทนั้จะทำ
ให้สะเบียงกรังยอขยแยะลงโดยใช่เหตุ หล่อน
จะเห็นว่าฉันทเป็นพ่อย่านกัก่อนข้างจะคร้ายและ

รุนแรงน่ากลัวคนทงนทเดียว!”

มีสี่อเริงตัน ราฟงอยู่กั้วยความประหลาด
ใจว่า การพุกายั้มและลั้ลลันนั้จะเ็นแต่
เพียงหน้าากก่ามกั้วยความคร้ายอันแท้งหรือ
โดน หรือว่าเป็นแต่เพียงคำพุกพลั้อย ๆ ของคน
ปากไม่ยั้สซุแท้นัน หล่อนลุกขึ้นจากทันทัน
และเคียวลั้ไปเสียในทางทังะ ไปถ้ำ แต่กั้ทำ
ไ้เข้าไปในถ้ำไม่ หล่อนกลั้มขึ้นชนไปนยอก
แหลมการ และนั้วางธารมณอยั้ณทันทัน
เ็นเวลา ๑ ชั่วโมงเต็ม ๆ เฬินชมพระ
อาทิตย์ซึ่งกำลังโคจรลั้หายลงไปในน้ำทาง
ขอบฟ้าของหน้าโน้น กั้วยสีหน้าอันแสดง
ความสัใจยิ่ง —

ลูกกลมสักรั้วโรงนั้ศูร ทองแกงกำลังร้อน
จึกแห่งทงวอาทิตย์ ร่มหายลงไปในทะเลในบัค
คต คราวกั้วว่าจะทำให้งัยเก็กเสียงไ้ยิน
มาถึงทงซึ่งมีฝา คอย — เสียงล่าช้า เช่นเวลา
ของร้อนถกนั้รทกระนั้ ความมกขมกั้มัว
แห่งวาทกร ในภากั้วมีประเทศร้อนกั้ยังเก็กอยู่ทั่ว
ไปในบวิเวदनัน หมกั้วทวากั้ทากันไขนแสง
สัสดกาวในท้องฟ้าอันเ็นสีค้ำปานก้ามะพยคุ
เยยพระอาทิตย์ ซึ่งไ้ลั้บทวทหายไปแล้วนั้.

“ซึลโล!” มีเสียงกั้ววานมาจากเมฆด้าง
“เราะไม่ค้อย เราะทำไม่รั ไม่ซึลเสีย”

ด. ไชตินันท์

กันย์

หล่อนพิมพ์กับตนเอง พลังกักขฬและเม้ม
ริมฝีปากแน่น.

เงยกันไปตอนหนึ่ง ต่อจากนั้น หล่อน
ไต่ขึ้นเสียง ฝ่าเท้ามีสเตอร์ เกล กำลังไต่ตาม
ซ่องอนหินขึ้นมาทางที่หล่อนนั่งอยู่ สักครู่หนึ่ง
ศีรษะของเขาก็มไต่พ้นขอบผาขึ้นมา.

“จะ อนุญาตให้ฉัน นำ อาหาร คำ มาให้
หล่อนบนนี้ หรือจะลงไปรับประทานเองข้าง
ล่าง—ไม่ทราบ?” เขาดาม “ฉันควรจะบอก
เสียด้วยว่า จะต้องคิดราคาเป็นพิเศษอีกต่างหาก
สำหรับนำอาหารขึ้นมาฝากให้รับประทาน บนนี้
หรือจะพักอีกอย่างหนึ่งก็คือ อาหารของหล่อน
จะมีราคาแพงขึ้นอีก!”

มีสเตอร์เออริงตัน กำลังไม่มีจิตใดจะต่อล้อ
ต่อเถียงกับการเล่นสำนวนเช่นนั้น

“ก็ฉันจะลงไปข้างล่าง” หล่อนตอบ
ทันที

มีไฟของหนึ่งกำลังลุกอยู่อย่างสว่างไสวที่
ปากถ้ำ และมีศูษะนิภูปฐุมกาลแต่ก็ชวน
กัน กำลังเคียดๆ อยู่ในหม้อเหล็กแขวน
อยู่บนสามขาเหนือกองไฟนี้ ตะกร้าและ
หีบไม้ไ้ดถูกรวมกองไว้ เป็นตัวรอบๆ สดาน
นั้น เหนือปากถ้ำขึ้นไป มีสเตอร์ เกล ไ้
แขวนม่านหนาทำด้วยผ้าใบไว้.

“เชิญนั่ง มีสเตอร์เออริงตัน” มีสเตอร์เกล
เชิญ “นั่นที่ของหล่อน” เขาซมอไปที ที่นั่ง
บนพนักทรายซึ่งมีเบาะรองนั่ง อันเป็นสมบัติซึ่ง
ได้มาจากเรือว่างพิงอยู่กับก้อนหิน มีสเตอร์เออ
ริงตัน กระทำตาม.

“นี่เป็นอาหารที่ค่อนข้างจะสามัญและน่า
เบื่ออยู่มาก” มีสเตอร์ เกล พิมพ์ด้วยสำเนียง
คล้าย ๆ สดกมนต์ แต่ฉันไม่สงสัยเลยว่า
เมื่อหล่อนรับโอนหน้าที่นี้ไปจากฉันแล้ว หล่อน
คงจะไ้เปลี่ยนแปลง และปรับปรุงกันขึ้นให้ไ้
ดีกว่านี้อีกมากนัก หล่อนจะคิดอะไรเล่า?
ฉันมีวันกิน ๑ ขวด ซึ่งควรจะเก็บไว้ใช้
เป็นยาภายหลังเมื่อจำเป็นดีกว่า และฉันจึง
อยู่อีก ๑ โหลขวด ซึ่งฉันได้มาจากเรือ
อัปอย่างอย่างเสียงชีวิตเขาแลกลเพื่อหล่อนที่เกี่ยว
เพราะทราบอยู่ว่าจะเป็นประโยชน์ต่อหล่อนอยู่
มาก แต่เราจะต้องกะเห่มีกระแหม่นอยู่ละ
จะพิมพ์เพื่อยกไม่ได้ ต้องนาน ๆ ขวดหนึ่ง
ในโอกาสพิเศษ เช่นวันเกิดหรือวันขึ้นปีใหม่
ฉันคิดว่า ฉันนั้นก็คงอยู่ในโอกาสพิเศษด้วย
เหมือนกัน ถ้าจะพิเศษอีกเมื่อไรละก็ยกด้วย
ก็แล้วกัน”

ด้วยถ้อยคำและกิริยา ท่าทางอันว่าเรึ่งไม่
ทุกข์ร้อนอะไรนี้ มีสเตอร์ เกล ไ้ยื่น

ตนเป็นเจ้าภาพลงมือจัดการทำพระกับการเลี้ยง
ทันที สำหรับตัวเขาเองได้จัดการบรรพเสียบ
อย่างว่าอาหารนั้นโอชะรสอย่างยิ่ง เมื่อเทียบ
กับ มิส อีเธริงตัน แล้วแทบจะกล่าวได้ว่าหล่อน
ไม่มีอะไรที่น่าพอใจเลย.

เมื่อมัทนาสำราญแล้ว เลสลีย์เกล ได้ขอ
อนุญาตดูขลุ่ยหุ่รตามธรรมเนียม แล้วก็จุ
ยากล้องขึ้น.

“ฉันแปลกใจกว่าเจ้าชายเส้น ครึ่งยอนต์
นี้จะทนไปได้อีกกี่วันนะ” เขากล่าวลอย ๆ
พลางพ่นควันอย่างผละ — “เดือนหนึ่ง บางที
จะถึง — ถ้าหากจะนอนม ๆ หน่อย คุณพระจันทร์
ในน้ำจะเป็นประดาจริงซะ!”

มิส อีเธริงตัน ไม่ตอบ คาของหล่อน
เพ่งมองขลุ่ย เลสลีย์เกล.

“ถึงเวลานอนแล้ว” เขาประกาศ “หล่อน
ก็อ่อนเพลียมากมาอยู่ มาเถะ มากหึ่ง
ของหล่อนเสีย”

เขาจุเทียนชน เล่มหนึ่ง แล้วก็นึกเข้า
กับปากขลุ่ย เปลวไฟของเทียนพักกะพืออย่าง
เล็กน้อย เมื่อถูกลมโชยเข้ามาในถ้ำ.

“เชิญข้างใน” เขากล่าว พลางรวบม่าน
ผ้าใบขึ้น.

มิส อีเธริงตัน กระทำตามโดยไม่พูดจา

ว่าอะไร.

ในมณที่ของถ้ำ มิสเตอร์ เกล ได้จัด
เป็นท่อนชนด้วยผ้าท่อนกับเบาะรองนั่งของ
เรือ บนที่นั่งเล็ก ๆ ทั้งห้องมีอ่างล้างเท้า
อยู่หนึ่งใบ และข้าง ๆ กันนั้นมีฉนวน
วางอยู่พร้อมด้วยสบู่มัทนาใหญ่ใบหนึ่งวาง
อยู่ ใช้แทนเก้าอี้และเป็นที่เสื่อผ้าเสร็จไปในตัว
เลสลีย์เกล จุเทียนชน.

“หล่อนเห็นฉันเป็นอย่างไรบ้างในตำแหน่ง
ผู้จัดบ้าน” เขาดมอย่างพากพมิใจ “ฉัน
จะจัดการเรื่องกะดิ่งไฟฟ้ากับขั้วนำร้อนให้พุ่ม
เข้า”

มิส อีเธริงตัน ไม่ตอบ

เกล วางเทียนลงบนที่นั่ง

“จะมีอะไรที่ฉันพอจะช่วยทำได้ อีกบ้าง
ไหมในนี้?” เขาดมอีก.

“ไม่มีหรอกค่ะ ขอบใจ!”

“แน่ละรึ? เป็นครั้งแรกที่ท้ายที่ระดม
แล้วนะ”

รู้สึกสะทกใจในสำเนียงของเขา หล่อน
เงยหน้าขึ้นมองในทันที

“ทำไมคะ?” หล่อนซัก

คาตอตาประสพกัน สำหรับคาของ เกล
ซึ่งเคยแต่ส่องแสงเป็นประกายแสดงความพอใจ

ด. โขตินันท์

กันย์

ในทิวอยู่เสมอลดภัยกลายเป็น สี่เทา และ กระ้าง
คุปราศจากแววฉนั้น.

“เพราะว่า—” เขาพูดซ้ำ ๆ “ฉันไม่
ตั้งใจที่จะบกรกเข้ามาอยู่ที่ ส่วนตัวของ หล่อน
อีกเลย แต่เวลานั้นเข็นกันไป ถ้านั้น
ของหล่อน— คนเกี่ยวและ โดย สิทธิวิชาทั้ง
หมด—จะละทิ้งหรือไปไหน ๆ เมื่อไรก็ได้ ตาม
ใจหล่อนจะสมัคร อย่างที่หล่อนได้ปฏิบัติมา
แล้วตลอดเป็น วันนั้น ที่ได้สงสัยใน ความ
สามารถที่จะกระทำตนให้เป็นสภาพบรมของฉนั้น
ว่าจะเข็นไปไม่ได้ ก็ถูกในทะเล”

เขาหันกลับไปสู่ประตูที่ม่านแขวนอยู่

“แล้ว—ท่าน—ท่านจะไปพักที่ไหน ละ
คะ?” มีเสียงต่ำ ๆ ดังมาทางข้างหลังเขา
เขาหยุด

“บนชายหากระหว่าง เปลือกหอย นางรม
๒ เปลือก ต่าง เคียง นอน และ หมอนมุ้ง ในตัว
เสร็จ” เขาตอบ “ถูกในท!”

คำตอบเล่น ๆ เช่นนี้ ทำให้เขาจะคิดเห็น
ว่า “การที่จะเรียกได้ว่าออกไปอย่างสง่าผ่า
เผยจากถ้ำของพระเอก เสียหายบาท” ไปก็ได้
แต่ มีสเตอร์ เกลด ย่อมรู้ ใน บทบาท ของตน ก็
และไม่ใช่ว่าที่จะปล่อยให้ ใครลบคมเล่นง่าย ๆ
นัก หรือจะเข้าใจผิดไปว่าละครเป็นงัวไป

—๔—

มีส อีเออร์วีนตัน คนแคเชวามรุ่งชน ก็เห็น
แสง อาทิดยัสสองลอค ปากถ้ำเข้ามาจ้อยอยู่ ที่ผ้า
ม่านนั้นแล้ว ด้วยความมึนงและ ไม่สามารถ
จะรำลึกได้ว่า ตน อยู่ ที่ไหน สักครู่ หนึ่ง
หล่อนจึงร้องออกมาในทหนึ่ง.

มีเงาคน ๆ หนึ่งจ้อยอยู่ที่ม่านนั้น!

“ร้องหนหนึ่งสำหรับเรียกรองเท้า, สอง
หนสำหรับสาวใช้ประจำห้อง, สามหนสำหรับ
บอกรับใช้ทั่วไป” มีเสียง อัน ร่าเริง แนะนำ
เข้ามา “อาหารเข้าพร้อมอยู่แล้วครับ!”

๑๐ นาทีต่อมา มีส อีเออร์วีนตันค่อย
เชื่องจนจากการแสงนอน และรู้ สักว่าความ
หิวออกจะรุนแรงอยู่มาก — ก็ออกมาจัดการทำ
ธุระกับปลาสดชยุบแบ่งทอดเสียบเรียบร้อยแล้ว.

“อาหาร ของเราที่พอ จะเรียกร้องได้ ก็มี
เท่าที่อยู่นอน โนน บนหิ้งหินนั้นแหละ” พ่อครัว
รายงาน “นับว่าเป็น โชคดีอยู่หน่อย ที่เรา
มีสระเบียงชะนิคยรรจะอยู่อยู่พอที่จะเลี้ยงกัน
ไปได้สัก ๒ — ๓ เดือน แต่ใกล้จะบ้อง หรือ
เจ้าชนมพลัมกระบ้องนั้นเมื่อถึงไว้นานสัก ๒-๓
อาทิตย์ ก็รสชาติเหมือนกันหมด ยอกไม่ได้

พ. ศ. ๒๔๗๒

ลือชรรมาชาติ

เพียวว่าอะไรเย็นอะไร ฉะนั้นเจ้าพวกเล็ก ๆ นานเท่าไรนักแล้ว เพราะกำลังมีกลิ่นจัด
น่าสงสารเหล่านี้” เขาพกดวงจักษุระกม
ปลาอีกตัวหนึ่ง “จึงช่วยแก้การที่จะต้องกิน
อาหารซ้ำ ๆ ซาก ๆ เสียได้.”

“คมโกโก โทม?”

“คิดนเกลียดโกโก” หล่อนตอบด้วย
กิริยาอันแสนงอนซึ่งได้กลายมาส์หล่อนอีกแล้ว
แต่ เกล ผู้มีความเห็นว่าอาจจะตอกตักงออยู่
กับหล่อนบนเกาะนั้น เรือไปจนตลอดชีวิต ก็ได้
จึงคงกันยั่วให้หล่อนอะระอุอีกตามเคย!

“สมาธิ” มีสเตอร์ เกล ผู้ช่างพูด
กล่าวขึ้นลอย ๆ “ไม่ควรจะต่อว่ากับคนไข้
ของสโมสรเป็นการส่วนตัว ขอให้เขียนข้อ
บกพร่องลงทางบ้านหลังของโยเกียเงินของเขา
นั้น ๆ ซึ่งจะได้นำเข้าปฤกษาและวินิจฉัย

โทษกันในคราวประชุมต่อไป! แต่ฉัน
เสียใจมากที่ หล่อน ไม่ชอบโกโก ฉะนั้น
พยายามหากาแฟมาให้หล่อน ฉะนั้นลอง
พยายามออกไปที่เรือ อีก เป็นครั้งสุดท้าย
หลังอาหารเช้านี้แหละ”

“เรายังคงอยู่ ที่นั่นอีก หรือ ค่ะ ถ้า
กระนั้น?”

“จะ ยังอยู่ ฉัน ไ้ ไปที่เรือนหลังแล้ว
เมื่อเช้านี้เอง ฉันเชื่อว่ามันคงจะไม่ติดอยู่

นานเท่าไรนักแล้ว เพราะกำลังมีกลิ่นจัด
เต็มที แต่ฉันนะ หล่อนรู้ ใหม่ว่าทำไมโยเกีย
สนครุไซ จึงไม่หอยใน เมื่อเขาไปขึ้น ที่เกาะ
ของเขาได้? นักไม่ออก! เพราะเขามีกลิ่น
ใหญ่ ๆ ชักให้ชมอยู่ตามชายหาด และมี
อ่าวอันโค้งไปตามชายทะเลนั้นไง . . . . อ๊ะ!
ไม่ใช่?” ในเมื่อเห็น มีส อเชอริงตัน ยังคง
มีสหนายคงอยู่ตามเดิมในคำล้อเลียนของเขา
“อืม อาจจะไม่ใช่ จริงของหล่อน คำอธิบาย
นั้นสำหรับคนฟังมาก ๆ ละก็มันต้อง มีผลเกิด
ขึ้นเป็นเมื่อครั้ง อยู่โรงเรียนทางบ้าน ด้วย ละก็
เป็นไปอย่างกันเสียภัยหึงเหี่ยว ฉันทึกคิดว่า—
บางที—พวกเรางานเราการกันเสียที่กึกก้อง มี
อะไรที่หล่อนจะต้องการอีกอย่างเล่า ก่อนที่ เรือ
จะมลงกันทะเลเสีย?”

“มีค่ะ เข็มขัดผม” มีส อเชอริงตัน ตอบ
โดยไม่ทันคิด.

“ฉันคิดว่าไม่” เกล พก “ห้อง เข็ม
ซึ่งยังคงอยู่ ไม่มลงไปได้น้ำใน เวลาใน ก็แม้แต่
ห้องของช่างกลเท่านั้นเอง หล่อนเองก็ควรจะรู้

อยู่แล้วว่าพวกช่างกลนั้น โดยมากเขาเอาไว้ผม
ข้อยกันทั้งนั้น แต่ที่จริง ๆ นะ” เขาพกดวง
มองคุณของคู่ สันทนาของเขา ซึ่ง ปล่อย ห้อย
สะบัดไปมาตามลม “ปล่อยไว้ ยังงั้นก็

แล้ว”

“มีสื่อเชิงวิงวอน ผู้ซึ่งขบเรียนที่ใดรับเมื่อ
คืนนี้ยังคงทรงอยู่ในความจำ — ในเรื่องความ
อารของเขาคือ—หล่อน ยม—เป็นการยมน ครั้งแรก
ตั้งแต่ได้ขึ้นมามากด้วยกัน สำหรับมีสเตอร์
เกล มีความรู้สึกต่อการยมนั้น ซึ่งเข้าไปใน
หัวใจ, อันไม่สู้จะเขาหรือแฉ่งไฉนเหมือน
กับสันของเขามากนัก, คืนนี้กับความปลม
และอินที่ยิ่ง นี้จะเป็นสันติภาพหรือว่าเป็น
แต่เพียงสัญญาสงบศึกชั่วคราวเท่านั้นหนอ?

“ฉันจะต้องไปเคียนแหละ” เขาพูด
“ต่อจากนั้น แล้วจึงค่อยเจรจาตกลง รวบรวม
อาณาจักรและสร้างสัญญาอันใหม่”

“ท่านเชื่อแน่แล้วหรือว่า ไม่มีอันตราย
บนเรือน?” หล่อนถามด้วยความสนใจ
พลางเอามือของหนามองคลอน ซึ่งซัดกระเซ็น
อยู่กับหมิ่นหินตลอดเวลาที่กำลังพูดกันนั้น.

“ฉันจะพยายาม ระมัดระวังตัวให้มาก
ที่เกี่ยว” มีสเตอร์ เกล คอยด้วยสำเนียงอัน
ปลอมนโยน “หล่อนอย่าเป็นทุกข์หรือเป็นห่วง
ไปเลย.”

“แต่ก็คิด เป็นน่ะ” หล่อนเน้นคำ.

“รู้สึกเป็นบุญคุณมากที่เกี่ยว ขอบใจ
หล่อน” เกล พึมพำ.

“ถ้าหากว่าท่านมน้ำตาย” หล่อน

อธิบาย “คิดนั้นอาจจะก่ออศหาหารตาย; และ
จะต้องทำธุรกรรมการครวและการซัดฟอกอะไร
ต่ออะไรต่าง ๆ คนเกี่ยวทั้งหมด คิดนั้นก็แย
นะซี!”

นี่คือ สัญญาสงบศึก ชั่วคราวเท่านั้นเอง
ไม่ต้องสงสัย.

กระนั้นก็ ในครั้งชั่วโม่งต่อมา เมื่อ
มีสเตอร์ เกล กลับมาพร้อมด้วยเรือ บรรทุก
เพียงไปด้วยสิ่งของซึ่งเขาเรียกว่า “ความสุข”

เขาเห็นได้ว่าสหายยามยามากของเขาได้ จักการ
เก็บกวาดที่ริมประต้านอาหาร และที่อยู่เรียบ
ร้อยและสอาดคาซนมาก.

แต่เขามีโทษถึงเสียเลย เขากลับนัก
ประชุมสำหรับสมาชิก ๒ คน หรือปลุกษา
ถึงฐานะและความเป็นอยู่ในขณะนั้น เขา
อธิบายถึงที่ของเกาะ ให้หล่อนฟัง.

“ดูเหมือนเราจะอยู่ห่างไกลจากที่ข้างเคียง
มากที่เกี่ยว” หล่อนพูดอย่างหมกหมอง และ
ทอกล้าย.

“เป็นเช่นนั้น” ผู้ปลอมนโยนข้างๆ หล่อน
กล่าวตอบ “และยิ่งกว่านั้นเรายังอยู่ห่างจาก
ทางเคียวเรือทุก ๆ สายมากด้วย หล่อนไม่
ทราบหรือ? ออกระเพราะที่คล้ายกันน้อย

พ. ศ. ๒๔๗๒

ที่เรามิชอบน้ำพุและอาหารกระป๋องอยู่เป็นจำนวน
มาก ไม่ต้งกล่าวขวัญถึงปลาและพวกพืช
ของกินละ เราอาจะจับเต่ามาไคเมื่อโซค
อำนวย และบางทีก็อาจะไคยั้งอะไร ๆ มา
เป็นอาหารไคยั้ง ว่าแต่ยั้งละ ฉนั้นจะรับ
ทำการล่าสัตว์คักปลา และพวก งานหนักมี คัก
พินตกน้ำอะไร ๆ เทอถนนทั้งหมก แล้วหล่อน
จะรับทำการควักยักกับแม่บ้านไคไคใหม่เล่า?”

มีส อเชอริงตัน ก็มคัวยรับค้ำ

“เรา จะต้อง สร้าง กระท่อมไม้ ไว สักหลัง
หนึ่ง” เกล พุกคักยักความกระหายอย่าง
เท็ก ๆ “ฉนั้นจะแบ่งเป็นทอนเสียครึ่งหนึ่ง
อีกครึ่งหนึ่งเอาไว้ออง ออกจะคัวยแคยและ
อีกอีกสักหน่อย แล้วเราจะต้องช่วยกันจัก
ระเหยเยเจ้าเกาะนี้ ให้มันทนสัมย ชนมากถักย
ก่อนที่เราจะจากมันไป ในเวลาฉนั้นรู้ สักหนัก
ไจอยด้วยเรื่องเครื่องนุ่งห่มของเราเท่านั้น—สัง
ทที่เรากำลัง ไช้อย่น มันไม่ทนไปไคก็ลอคทรอก
นัยว่าเคราะห์ ร้าย สักหน่อย ท้อง เคียน ของ
หล่อนอยไค น้ำเสีย มีฉนั้นฉนั้นกัจะไค
จักตังตุ เลือผาอย่างหรรหาให้หล่อนไคอย่างก
ก็เกยว เลขที่ ๗ ไคไค?”

หล่อนก็มคัวยรับ

“แล้วก็ —” หล่อนถามยั้ง “ของท่าน คักทันท

เล่า?”

“เลข ๓ — ไคไค?”

“โอ—เปล่าทรอกะ ตามคัวยงันเอง!”

“งันพุกกันเรื่องเครื่องแต่งตัวใหม่” เกล
ผู้ไม่รู้จักเขอพก “ถ้าหากเราหาไคไค
เรากัจะต้องทำมันจนเองยั้ง หล่อนคักเป็น
ใหม่เล่า?” เขาถามด้วยสำเนียงท้าว ๆ และ
จ้องคักุสนทนากัวยทำทาง อันเป็นส่งกัลล้าย ๆ
กัยเลขาณการของ สماعيلใหญ่ ๆ กำลัง ชัก
ความกะนั้น.

“ท่านไม่รู้ สักตัวคัก?” มีส อเชอริงตัน
พุกชักขึ้น “ว่าท่านออกจะคักถึงวันพรงเสีย
มากเกินไปแล้วละ จะให้ คักฉนั้นออกความเห็น
สักอย่างไคไค?”

“คัวยความยักก็เทยวหล่อน” เขาตอบ
อนุญาต.

“คักฉนั้นยากจะแนะนำว่า เราควรรจะไป
กันเสียทเถอะว่าจะมีเรอผ่านมาทางน ยางหรือ
ยั้ง?”

เกลคักถึงคัวยความ ประหลาดใจใน ชื่อน
พลาง ลุก ขึ้น และ เคิร ตามเจ้าหล่อน ไปอย่าง
เงย ๆ จนถึงยอกผา แต่ไคไม่มเริอะอะไรเลย!

มีสเทอว์เลตส์เกล หันมาเล่นงานคนคัก

“หล่อหน้าไหม?” เขาทำท่าขึงขัง “ว่าเสียเวลาไป ๒๐ นาทีโดยเปล่าๆ ปลัดๆ และชีวิตของเราก็คงจะสั้นๆ อยู่ด้วย มา กลับไปช่วยกันคิดถึงแผนการใหม่เถอะ”

มีส อีเซอริงตัน เคารพตาม เขา กลับ ลง มา อย่างเจียมกิริยา!

อย่างไรก็ดี คำแนะนำของหล่อนใช้ว่า จะไร้ผลเสียก็เกือบไม่ เขาได้คิดเค็มข้อสัญญา ลง ใน ทำเนียบการ ปกครอง อาณาจักร นั้นๆ ของเขาทั้ง ๒ ข้ออีกหนึ่งว่า เกล จะต้องขึ้น ขึ้น ไปบนยอดแหลมถาวร (ตามที่เขาได้ตกลง เรียกชื่อหัวแหลมนั้น) วันละ ๒ ครั้ง คือ ตอนเช้า และตอนพลบค่ำ เพื่อตรวจ ทิศทางท้องทะเลว่าจะมีเรือผ่านไปมา บ้างหรือไม่ ส่วน มีส อีเซอริงตัน ก็จะทำ หน้า ที่ อันเดียวกัน ในระหว่างเวลาที่ว่างอยู่ตลอดวัน ในเมื่อ เกล ไปเที่ยวล่าสัตว์!

สำหรับเวลาที่เหลืออยู่ในเช้าวันนั้น ต่างคนก็ต่าง ปล่อย ให้อ่าน ไปเรื่อย ๆ โดยมีได้ ผลอะไรขึ้นมาเป็นชิ้นเป็นอันเลย พอเวลาเที่ยงวัน มีส อีเซอริงตัน ได้ จักการ โชว์ฝีมือของหล่อนเป็นครั้งแรก ในการปรุงอาหาร คอ จากนั้นแล้ว ก็ พากันพัก ผ่อนอิริยาบถ โดย นอน ค่ำลงบนพนักทราชนอนน้อยๆ และเริ่มคุยกัน

อย่างคุ้นเคยยิ่งขึ้น — คำว่า “ท่าน” จึงกลายไปเป็น “เธอ” และแถมมี “คะ ขา จ้า จ๊ะ” ขึ้นมาอีกด้วย ทั้งสองต่างพากันรู้ สักว่า มีอำนาจอะไรบางอย่าง ซึ่งสามารถเหนี่ยวรั้ง เขาทั้งสองเข้าหากัน และช่วยกันทำงานเพื่อ ลดลงความแตกร้างอันมีมา ค่อ กันเสียสิ้น — ด้วยความรู้ สักเช่นนี้หนึ่ง เขาได้กระเถิบตัว ใกล้ มีส อีเซอริงตัน เข้าไปหน่อย แต่หล่อน ก็ได้ถอยหนีห่างออกมาอีกครั้งอาการเช่นเคย

กัด้วยอาการเช่นนี้แหละ ที่ธรรมชาติผู้วาง “คอกพลับพลึง” ไว้ใกล้กับ “หนาม” ย่อมจักต้องกำหนัดกระยะห่างไกล ข้างเคียง ไว้ ให้คงเหมาะสมอยู่เสมอ คุงเพศตรงกันข้าม ก็เช่นกัน.

เมื่อเสิร์ฟจรรยาจากอาหารกลางวันแล้ว เลสลี เกล ได้เห็นเขาเรือเล่ก่อนเป็นสมัยก่อนมีค่ายิ่ง ขึ้นมาบนทากในร่มเงา และจักการคว่ำเรือนั้น ลงท้าย บนผ้าห่มนอนซึ่งอยู่ บนทราชนอนอีกทีหนึ่ง.

“นั่นเธอจะทำอะไรคะ?” หล่อนถามใน ขณะที่กำลังเข็ดจาม.

“คงไปนอนสักงีบหนึ่งน่ะซี” เกล ตอบ “ฉันต้องทำงานราวกับกลิ้งมาดั่งแคส ไม่ง

เข้าแล้วนั้น ออกไปทีไรก็ ๒ ครั้ง รู้สึกอ่อนเพลียที่สุดในโลกเทียบ — หล่อนเองก็เถอะ ขอแนะนำให้กลับไปนอนพักเสียในถ้ำบ้าง เราจะต้องรักษาตัวให้เหมาะ และแข็งแรงอยู่เสมอ และจงทำตัวให้รื่นเริงอยู่เสมอด้วยเหมือนกัน ฉันทรงอยู่อย่างเกียวกะและ” เขากล่าวต่ออย่างไม่ค่อยเต็มปาก “ว่าขอให้หล่อนจงรู้สึกเป็นกันเอง เสียระหว่างเราให้มากที่สุดได้ นั้นแหละจะดีมากทีเดียว!”

พูดแล้วเขาก็กลานเข้าไปใต้ท้องเรือ และชักผ้าคลุมตัวทันที.

ในเมื่อไค้อยู่ตามลำพัง คนเกียวกะเช่นนั้น มีสื่ออะไรถึงกัน กระทำคามความกึกอื้นหนึ่ง ซึ่งหล่อนไม่ใส่ใจมาเป็นเวลาหลายชั่วโมงแล้ว แต่ยังหาโอกาสไม่ได้ กล่าวคือหล่อนรีบกลับไปยังถ้ำ หยิบเอาเสื้อชูชีพซึ่งม้วนเก็บไว้อย่างเรียบร้อย ยืนทิ้งลงมา ตรวักด้วยความใส่ใจ ทางบ้านนอกของชูชีพนั้น ตามที่ไค้กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว มีอักษรตัวเรียบๆ และเชื่องๆ ปรากฏอยู่ว่า เรือยอร์ช “นางพระยาแห่งเกาะน้อย” ห้องเคบินเลขที่ ๓.

หล่อนค่อยๆ ม้วนเสื้อชูชีพนั้นขึ้นเก็บไว้บนหลังตามเดิม แล้วก็ออกมาจากถ้ำ ขึ้นขึ้นไปบนยอดแหลมถ้ำ และตรวักภาวทาง

ชอยฟ้าอย่างสนใจ!

อีกชั่วโมงหนึ่งต่อมาหล่อนจึงกลับ สี่หน้าของ หล่อนอาจ จะแสดง ได้ สำหรับผู้ชำนาญอ่านสี่หน้าว่า หล่อนได้ทำอะไรดีมาแล้วยังหนึ่ง แต่กระนั้นก็ยังคงมีน้ำใจอันไม่รู้สึกละเห็นเป็นความผิดแต่อย่างใดเลย!

หล่อนปลุก มิสเตอร์ เกลซัน และวางอาหารลงตรงหน้าเขา อาหารซึ่งหล่อนได้พยายามปรียปรังขึ้นอย่างสุดฝีมือ แล้วก็นั่งคอยปรณนียค้อยู่อย่างก็ แม้ผู้ที่ไม่มีความกระหายเลยก็อาจ จะยินดีรับจนหมดได้!

— ๕ —

“อีกหลุมหนึ่งล่ะ” เกลซันพูด “ไม่ได้ซี” มิสเตอร์ เกลซัน คำว่า “มิอย่างระระระจะปรียกันเรื่อย ไม่เห็นจำเป็นอย่างไรที่จะต้องปรียปรังกัน ทุก ๆ คราวที่จะต้องเลี้ยงเจ้าต้วกักกำลังมานอนขวางทาง จะดีลูกกลหลุม ไม่ยอมเกิดอะไรว่ะ!”

“ก็กฎของการ แข่งขันเขาวัวไว้อย่างนั้น” เกลซันพูดอย่างกรวดา “เอาละ หล่อนอาจจะเลี้ยงได้ โดยข้อแม้ ท้ายสุดว่า เจ้ากักกำลังจะถูกรวบมาหรือเชยออกไปเสียข้าง ๆ ก็ได้ แต่ไม่ใช่ ลูกกลก็พิน — โดยมิต้องถูกนับเป็น

ค. ไชยนิครันตน์

กนิย

ฝึกและต้องปรับปรังกินเปล่า! มาเถะ หนึ่
ไปแหลมการึกันละ! หนึ่
แหละ ยุคศิธรรมะมิแล้วไม่ใช่หรือ?”

เขาทั้งสองยืนอยู่บนสนามหลุมที่ ๑๗ แห่ง
สนาม กอลฟ ขนเกาะนั้น ส่วนไม้ต้นเป็น
เครื่องมอที่รักทำกันขึ้นเองบนเกาะคล้าย ๆ กับ
ไม้คชอกกั กัฟ้าประเทณไค้สำเร็จลงไค้
โดยลูกยางต้นแตกลมที่ ๒ ลูก ซึ่งไค้เคยถูก
ใช้เป็นเครื่องทำความสนุก และออกกำลังของ
เจ้าพวกสุนัข เคอร์เรย์มาในเรือ เวลานัน
เป็นเวลา ๕ ต. ท. แล้ว! การล้าเลียงสินค้า
โดยมิสเตอร์ เกล่เป็นผู้จัดการไค้กระทำความ
พอใจให้แก่ลูกค้า คือ มิส อีเชอร์ตันแม่บ้าน
เป็นอย่างดี มีบริวารพร้อมทั้งอาหารและ
เครื่องทมิ พอสำหรับใน ชั่วโมง ๒๔
ชั่วโมงข้างหน้านั้นแล้ว ทั้งสองฝ่ายจึงตกลง
ใช้เวลาที่เหลือออก กำลังกาย กันยัง เล็กน้อย
ก่อนที่จะเลิก จาก การงาน และไปรับ ประทาน
เครื่องดื่มซึ่งเตรียมไว้พร้อมแล้วด้วยกัน.

สนาม กอลฟ เป็นที่ ๆ ยังความรื่นเริงและ
สนุกเพลิดเพลินอันไม่วัน สิ้นสุดไค้อย่างหนึ่
สนาม นน ไค้จัดการ เปิก เล่นขึ้นด้วยพิช รคอง
มากมายเมื่อสัก ๒ อาทิตย์ มาแล้ว โดย
มิส อีเชอร์ตัน เป็นผู้ ให้เกียรติยศเปิกสนาม คี

ลูกบอล ลูกแรก เป็นครั้งแรก และออกจากหลุม
แรกด้วย และมีสเตอร์ เกล่ ก็กระทำเช่นเดียว
กับทางอีกฟาก หนึ่ ทั้งหมด คั้วยกัน มื่อ

๑๘ หลุม มีระยะห่างกันตั้งแต่ ๕ ถึง ๑๑
หลาเป็นความยาว ส่วนสนามนั้นมิแคระของ
กัค ขวาง ตาม ธรรมชาติไค้สร้าง ไว้ ให้แล้ว
อย่างยากที่จะอธิบายไค้ เก็ดสำหรับจะถอ
ถุ่ไม่ตามหลังไปไค้ไม่มี หรือหาไม่ไค้ที่เกียว
แต่ เกล่ ไค้ลงความเห็นไว้ ด้วยแล้วเหมือนกัน
ว่าการทะรมเก็ดถอหรือสัพพายถุ่ไม่ ซึ่งบรร
แต่เพียงไม้ คี เก่ ๆ อันเกียวนัน ๆ ๆ ถอถอจะ
เป็นการไค้ทรวนเกินควรไปสักหนึ่อย

สนาม กอลฟ เป็นผลอันหนึ่งซึ่งเป็นนิสัย
ของชาว อังกฤษ ชอบสร้างงานใน ดินแดนต่าง
ประเทศ ขอนันบุล, ตามที่เรารู้จักกันก็อยู่แล้ว
มีความอ่อนแอในการ จะลงมาสู่ โลกใน ที่ดิน
อันจากกัเช่นนั้น และความจริงก็ปรากฏอยู่
แล้วว่าที่ดิน เหล่านั้นหาใช่ จะตก เป็นสิทธิ แก่
เขาโดยสิทธิขาดไม่ ฉะนั้นเขาจึงจัดการ
บำรุงให้มันเจริญตามที่เขาจะทำได้อย่าง ที่มัน
ไม่เคยพบ ความ เจริญเช่นนั้น ๆ มาก่อน เลย
ถ้าหากว่าท่านสามารถจะทำให้ทะเลทราย —
เขากล่าว — ผลิตกออกผลกั กหลาย ไค้แล้ว
มันจะเป็นชัยหาอะไรอีกเล่า ที่จะมีดีกว่า

ทะเลทรายนั้นเป็นของใครมาก่อน? วิธีการปฏิบัติเช่นนั้นอันยากที่จะเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นข้าราชการผู้สูงศักดิ์ หรือแม้เป็นแค่เพียงทาสคนองเท่านั้น! เมื่อได้พิจารณาในเรื่องที่ทางให้สัมกับความสุขของเขาได้แล้ว เขาก็ลงมือทำการช่วยเหลือชาวพื้นเมืองผู้รักษาความสงบ และไม่พอใจในความยุ่งยากนั้น ๆ ให้ทำงานเพื่อให้ทันกับผลออกคอยแทนที่ท้องลงทนลงแรงไปจนได้ ต่อจากนั้นแหละ เขาจะพอใจและรักดังสนามกอลฟุซันเพื่อหย่อนใจได้บ้างละ? มีสเคอร์เกด ของเราก็คงเกี่ยวกันนั้นเอง.

เมื่อปรากฏว่าไม่มีผลเมืองอยู่ในเกาะนั้นอีกเลย และไม่มีกฎหมายอย่างใดที่จะแก้ไขให้เหมาะขึ้นอีกแล้ว สหายของเราจึงสามารถรักดังสนามกอลฟุซันได้ทันที ชีวิตใหม่ของเขาได้เปลี่ยนแปลงไปแค่เพียงเล็กน้อยอย่างน่าประหลาด ภายหลังการเป็นอยู่อย่างครึ่งชาวป่าชาวคิงมาตลอดเวลา ๒ เดือนเช่นนั้น! แต่แทนที่จะกลายเป็นชาวเขา ชาวดำตามธรรมชาติ เขากลับเปลี่ยนแปลงธรรมชาติให้เหมาะ กับ ความ ประสงค์ และความพอใจของเขาเพื่อความวิไล และ ได้เกิดแปลงฐานะ ของเกาะน้อย ๆ ขึ้นจนเป็น

สถานที่ ๆ จะพักผ่อนอิริยาบถ หาความสุขได้ ค่ะแห่งหนึ่ง ถ้าหากว่าเขาเป็นผู้มีอาชีพและภูมิรู้ ในทางอื่น — สมมุติว่าเป็นช่างกล — เขาก็คงได้ทำงานจนเป็นอีกทางหนึ่งซึ่งเราจะเรียกว่า เลี้ยงเลี้ยงมิได้เหมือนกัน อาจจะหัดฝึกน้ำ, โรงสี และทำนบกั้นน้ำเป็นต้น แต่เมื่อเขาเป็นแค่เพียงผู้ มีอิสระ อยู่ได้ทีใน ฐานะ อันสมบูรณ์จึงคง เคยแต่จะแสวงหาความสำราญ ความรื่นเริง สนุกสนานจาก ชีวิตในวันหนึ่ง ๆ ให้มากที่สุดที่จะทำได้ และถึงจะอย่างไร ๆ ก็หาเคยที่จะรู้สึกอันร้อน ด้วยเรื่องใด ๆ ไม่ก็เมื่อเขาได้มาถึงหลักฐานลงในภูมิลาเนาอันธรรมชาติได้สร้างไว้อย่างเหมาะมีเกือบทุก ๆ สิ่งที่เขาจะต้องประสงค์ เช่นเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตอยู่ตาม มหานคร ตาม ขรรพศา มีผล ประโยชน์และความ อิสระ อยู่มากตามต้องการแล้วละนะ ชาวบริติชผู้ไม่รู้ สักถูกรบกวน แต่อย่างไรในการเปลี่ยนแปลงจากอยู่บ้านเป็น อยู่เกาะ จึงช่วยกันคิดแปลงจนเกือบจะกำจัดธรรมชาติไปจากตำแหน่งแห่งที่ด้วยซ้ำ ชาวป่าชาวคิง—ยังก่อน—เขายังหาได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นเช่นนั้นไม่ เขาเป็นแค่เพียงสมาชิกของสมาคมชั้นหนึ่ง ซึ่งไม่เคยมีความรู้สึกเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใดแก่อำนาจภายนอก ทั้ง

ด. โชตินันท์

กันย์

ไม่ยอมที่จะเปลี่ยนแปลง การดำเนินชีวิต หรือ
ต้องดัดภาษาใหม่ขึ้นไซ้ อักเลย หรือจะพูดก
นัยหนึ่งก็คือ การอยู่เกาะนั้นทำให้ทำให้
เขาต้องกลายเป็นคนร้ายชั่วเถื่อนจนด้วยไม่
เขาได้ค่อย ๆ กัก ธรรมชาติ ให้ โอนเอียง มา
ตามความพอใจของเขาเสียช้า!

มีสเตอร์ เกล ทำหลุมที่ ๑๘ ได้อย่างงาม
ลูกบอลของมีสเตอร์เวิลตัน กลิ้งเลยหลุมไปตก
อยู่ในแอ่ง ซึ่งมี แค เหล็ก กว้าง สำหรับ เบ็ค รุก
เหล็กเท่านั้นที่จะกระเอาจนมาได้ ผู้ชนะ
กล่าวแสดงความเสียใจแก่ผู้แพ้เพื่อเป็นพินิจตาม
ธรรมเนียมในโอกาสเช่นนั้น ครั้นแล้วทั้ง
สองฝ่ายต่างก้มลงพิชิตลมทะเลในท่อนย้าย
อย่างสยบใจ.

“อาทายเป็นของเรานั่น มีอะไรข้างนั้น?”

เกลถาม.

“ใช่จาร์เม็ก, ปลาซาร์ คิน ทอท, ชนม
ยัง และกล้วยหอม” แม่บ้านจาร์นีย์ “ปลา
ซาร์ คิน ยังคงเหลืออยู่อีก กระบี่ยังเคียวเท่านั้น
เอง”

“แหม! แล้วของอื่น ๆ ล่า หมดเกลี้ยง
ไปเท่าไรแล้วละ?”

“ของอื่นๆก็เหมือนยังมีเหลืออยู่บริบูรณ์
ก็หรือกระ ในชั้นแรก ๆ เราออกจะพุ่มพวย

กันเกินไปสักหน่อย แต่ครั้นเมื่อเขย้าเพ็ญ
ตนเป็นนักล่าสัตว์ ชนมาน----

“และเมื่อหล่อนได้เป็น แม่บ้าน ที่ ละเลียด
ละออถ้วนขนนั้น”

“ฐานะของเราเลยเกือบจะเลี้ยงตนเองได้
ก็อีกนานเท่าเดียว”

ด้วยคำพูดซึ่งยกยอกันเองเช่นนั้น ยังให้
หน้าของคู่สนทนาทงสองหันเข้าสู่กัน แล้วก็
— ยม!

“และดูเหมือนเราจะมีความสุขกันอยู่ก็ไม่ใช่
หรือ?” เกล พูดด้วยความพอใจ “สำหรับ
ฉันเองรู้ สักว่าเหมือน น้ำหนัก จะเพิ่ม ขึ้น คง
สโตนเทียวแหละ ทั้งรู้ สักว่าเรึงกระฉิบกระฉายนอกเป็นไทน ๆ หล่อนเองก็กำลังปลั่งขึ้น
มากเหมือนกัน—”

เขาหันกลับมากิจารณาที่ คู่สนทนา ของ
เขา หล่อนสวมกระโปรงสีน้ำเงินชุดที่แต่งอยู่
เมื่อวันมาจนเกาะนั้น แต่สัใดก็ตกชดและ
ยิบยิบลงอย่างน่าใจหาย กระนั้นก็ตามยัง
คงมีทิวาทรงงามกระตักวิติ แสดงว่าออก
มาจากทางทิศผืนพออยู่ ในเมื่อแต่งตัวก็
เสื้อเชิ้ตผ้าสักหลาดเข้าด้วย รอยคอของหล่อน
มีผ้าเช็ดหน้าสีผูกเป็นโอบอยู่ เท้าของหล่อน
ไม่ได้สวมรองเท้า ส่วนเจ้าเขม ยักผมนั้น

พ. ศ. ๒๔๗๒

สื่อธรรมชาติ

หาได้ยากเต็มที่ หล่อนจึงมักจะถกถามเป็นเย็บ
ห้อยเย็บเหินโฮ้งข้างโคกข้างทุ่งเสมอ เย็บ
นั่นแหละออกกระเซยตัวคึกเขินสัสเสียแล้ว ใน
เวลาพักผ่อนเมื่อเที่ยวงาน เค้าก็มักจะ
พักหน้าเจ้าของพอชา ๆ เสมอ ๆ ฉะนั้นเวลา
เล่น กอล์ฟ หล่อนจึงจึรวัย ชื่นไปชมกว๊าน เป็น
กระดูย่นคัมชะ และ โปกผ้าที่ขิดกันหนึ่ง
ซึ้ง ๆ รวากับผู้ร้าย ปล้นรถเมล์ก็ปาน ๆ กัน
แต่ในขณะนั้นหล่อน กำลังขยายเย็บของหล่อน
อยู่ !

มิสเตอร์ เกล ผู้กำลังพูดคุยอย่างวาง
อารมณ์ ดึงเรืออาหารและอนามัยักหยุกชุก
ลงในทันทีราวกับถูกสาย เพราะฉมือนเป็นคลื่น
ค้ำจายกวัฏติกาล ของหล่อนได้สยายลงมาปก
คลุมไหล่ ของหล่อนอยู่ แล้วโดยเขามีทัน ได้
สังเกต ลอดจากผผซึ่งคลุมหน้าของหล่อน
อยู่นั้น เขาสามารถมองผ่านไปเห็น ความ
งอนใจของชนตาและ ความ นุน ของ แก้มอัน
เป็นพวงของหล่อนได้ ชักเจน ล้นของเขา
จึงเลยเปลี่ยนเรื่องไป กล่าวถึงความงาม และ
น่ารักแห่งผผของ นีรา ในเทพนิยายอย่างเจิบ ๆ
หัวใจของเขาเต้นแรง ด้วยความรู้ สึก เขาว่า ๆ
เป็นเวลานานมาแล้วที่เขาได้รู้ สึกตนถึงความ
อ่อนแอของเขาในเรื่องนี้ — มิใช่ความอ่อนแอ

ที่เคียว เป็นความรู้ สึกผิดชอบต่าง หาก
กฎแห่งธรรมชาติก็เหมือนจะห้ามความคึกเหิน
เช่นนั้น คอสตัว ซึ่งไม่มีผู้ ปกป้อง รักษาไม่ไช่
หรือ ? แต่ก็ — —

“ขอย้ไรละคะ” หล่อนนั้น “ก็ฉันยินดี
ที่เธอบอกว่าฉันมีเนื้อหนังอ่อนทวนขึ้น แต่
อย่างไรก็ เธอไม่ควรจะร้องมองที่ฉันเช่นนั้น
นี่คะ ฉันไม่ใช่ตลาดขายของนะคะ จะบอก
ให้ มีอย่างร้ ร้องไ้ ร้องก็ พลิก !”

ความรู้ สึกของ เกล ผ่านหายไปโดยเร็ว !

“หล่อนรู้ไหม” เขาพูด “ว่าเรามา
อยุ่บนเกาะนี้ ๓ เดือนมาแล้ว ?”

“งั้น ?” มิสเตอร์ เกล จึงทำเป็นสงสัย
“สำหรับ ที่ฉันรู้ สึกว่า มัน นาน กว่านั้น อีก”
หล่อนเสริมอย่างไม่จริงใจ.

“และฉันเห็นว่” มิสเตอร์ เกล พูดต่อ
“เรายังไม่ได้ ทำอะไร ลงไปให้สม แก้อีก
เลย !”

มิสเตอร์ เกล จึงหันหน้าไปหา หล่อน
ที่ระถามไม่ได้.

“ในทางไหนกันคะ ?”

“ทางไหน ?” เกล คอย “ลองคิดก็
ถึงสิ่งที่โรบินสันครูโซทำ เขาสร้างเรือ
ขึ้นลำหนึ่ง — และ”

ด. ไชตินันท์

กันย์

“ก็เราเมื่ออยู่ลำพังแล้วยังไงเล่าคะ”
 หล่อนซิกคิ้วรู้สึกโล่งอกที่พ้นอันตรายไปได้
 หน่อย

“ถูกแล้ว นั่นแหละคือความยากลำบาก
 ซื่อหนึ่งละ” เกล ยอมคล้อยตาม “ทีนี้
 ต่อจากนั้นไปก็เหมือนเขาสอนให้นกแก้วพูด
 ไม่ใช่หรื? ก็เราละ ——”

“จะอะไรอีกเล่าคะ เราไม่มันกแก้ว
 สักตัว บนเกาะนี้ ก็หาไม่ได้เหมือนกัน”
 หล่อนตอบอย่างเรียบ ๆ.

“ก็จริงอยู่ แต่หล่อนยังจับหัวข้อสำคัญ
 แห่งคำพูดของฉันทไม่ได้ คือยัง เราอาศัย
 ที่นี้ — บนเกาะร้าง จนบัดนี้แล้วยังหาได้
 จักการสถานใดสถานหนึ่งเท่าที่คน ๒ คนควร
 จะกระทำได้ ในเวลาไปยี่สิบคืนตามลำน้ำเทมส์
 ไม่ ฉันทเองก็ยังพอได้ โทนนวนกบ้าง เรา
 กินอาหารจากกระเบื้อง เราอาบน้ำ และตาก
 ปลาในเวลาเช้า เราเล่นกอล์ฟในตอนบ่าย
 นั้นเล่นในตอนเย็น เหมือนกับยี่สิบคืนใหม่?
 ที่นี้ลองคิดดูสิว่าถ้าหากเป็นอยู่ในกรุงเวลัน
 จะสนุกสนานกันเพียงไร เราควรจะต้องทำ
 ตนให้เหมือนกับบรรพชนอีกสักคืน ก็เมื่อ
 เราอาศัยเกาะเช่นนี้ ควรจะต้องให้ที่ร้ายและ
 ย่ำแย่ขึ้นอีกด้วย ว่าอย่างไร เข้าใจกัน

พวกใหม่?”

“ไม่เข้าใจคะ!” หล่อนเสทอ “ตาม
 ความเห็นของ คินัน นั้น เห็นว่า ผู้มีความ
 ประพฤติที่เรียบร้อย อ่อนโยน จริง ๆ ก็ควร
 จะกระทำตนให้เรียบร้อย คงอยู่เช่นนั้นบนเกาะ
 ร้างนี้ เหมือนกับที่ยอยู่บนเรือยอชเหมือนกัน ไม่
 ควรจะเปลี่ยนแปลง”

“แต่หล่อนไม่คิดบ้างหรือว่า —” เกล
 พูดต่ออย่างมีชัย “ว่าเราอาจจะสอนและชัก
 ให้แพะ ๒ ตัวมาเล่นไพ่บริกกับเราได้ หรือ
 มิดะนั้นก็สอนให้เต่ามันร้องเพลง หรืออย่าง
 อย่างใดหนึ่ง กระนั้นสิเราจึงจะพอรู้สึกได้ว่า
 เราได้ โอนไป ตาม ขรรษชาติแล้วตามคัมภีร์
 อย่างไรละ ดูเหมือนมีว่า “กระแสน้ำของ
 เตาได้ ไยกันถึงกาลอยู่บนพื้นปถวิกล” และ
 อะไร ๆ อีกเหล่านั้นแหละ แล้วก็ ——”

“ถ้าเธอ จะพูดแต่เรื่อง เหลวไหลเช่นนั้น
 ละก็” หล่อนซิก “คินัน จะกลับไปเตรียม
 อาหารเย็นละ”

“อ้าว เคี้ยวก่อนซี! ในเมื่อเรารอคอย
 จากเกาะนี้ได้” มิสเตอร์ เกล อธิบาย ต่อ
 “เราอาจจะเชื่อมั่นไปด้วยกับเรา แล้วจะได้
 ทาเกินได้อย่างสะดวกตามสถานเดิมว่าและเวท
 ีอื่น ๆ! คราวหนึ่งฉันเคยได้ดูพวกแมวน้ำเล่น

ค. โซตินันท์

เช่นนั้น คราวใดที่เขาทั้งสองจะยังคงต้องตกค้างอยู่บนเกาะร้างนั้นด้วยกัน แต่กับเขา ก็ได้ทำลาย ความตั้งใจของเขาเสียเอง แล้ว ความงาม และความใกล้ชิด ทำให้เขาอกใจตนเองอยู่ไม่ได้เลย.

แต่หญิงสาวมิได้แสดงอาการ กิวยารู้สึกไม่พอใจหรือรู้สึกถูกรบกวน แต่อย่างไรก็ตาม คำพูดนั้น ๆ เลย หล่อนตอบอย่างง่าย ๆ ว่า “ค่ะ ก็เปลี่ยนแปลงไปบ้างแล้ว ก็ฉันเห็นว่าเธอได้กระทำคนอย่างของอา กล้าหาญมากก่อนหน้าความยากลำบาก และอุปสรรคทั้งหลายที่เราได้ประสบมาด้วยกัน——”

“การช่วยตนเองเป็นข้อแรก——” เธอทิ้งคำออกตัวอย่างขลุ่ยขลุ่ยเต็มที่.

“กระนั้นก็ฉันก็ยังจะต้องขอมอบบุญคุณออกอย่างมากมายอยู่” มิส อีเธอร์จึงหันพูดต่อพลางไล่ทีละทีขึ้นหน้าแฉะเธอ “เพราะนอกจาก จะ ได้ ช่วยชีวิตกิดันไว้แล้ว—— เธอได้ช่วยชีวิตกิดันจริง ๆ รู้ไหมว่ากิดันทรายใจก็ เพราะเสียชีพที่กิดันได้สวมในเช้าวันนั้นเป็นของเธอต่างหาก—— และเธอยังได้กระทำ เป็นดี เอาใจใส่ต่อ กิดัน เป็น อย่างที่ตลอดเวลาที่เธอมาอยู่ที่นี่ กิดันรู้สึกว่าเป็นบุญคุณ อยู่มาก ที่เกี่ยวข้อง!”

คำพูด ของหล่อน อย่าง เรียบ ๆ ออก จะมีกลิ่นหาวมาก ทำให้ เกลียดใจไปไ้ชั่วขณะ ครั้นแล้วเขาก็ถามขึ้นอีก.

“หล่อนไม่เคยหวังที่จะ ได้พบความประพาศเช่นนั้นจากฉันนี่รึ?”

“กิดัน—— กิดันไม่ได้คิดใจสงสัยเธอเลย นับแต่ ๒ — ๓ ชั่วโมงแรกมาแล้ว” หล่อนตอบด้วยสำเนียงต่ำ ๆ “ในเวลานั้นกิดันไม่ใคร่รู้สึกอะไรที่นั่น เธอจะยกโทษให้กิดันได้ไหม? ยกโทษให้ นะคะ!”

สายตาทั้งสองประสานกัน แต่ของ เกล นั้นเป็นประกายขึ้นด้วยความพอใจ.

“ถ้า หล่อน มองฉัน และ พுக กับฉัน ด้วยอาการเช่นนั้น” เขาพุกเกือบเป็นเสียงตะโกน “ฉันก็ยกโทษให้ ได้ ด้วยความ เต็มใจที่เกี่ยวข้อง——อะแซม! ฮัม! ยกให้จริง ๆ! ความผิดของฉันท่างหาก!”

แก้มของ มิส อีเธอร์ขึ้น แกงเป็นสีทั้งหลาย. “ฉันคิดว่าจะต้องไปคุยเสียที่ว่ามีเรื่องผ่านมายังไหม?” เขาถามเธออย่างขอไปที.

“ก็ก็เหมือนกันค่ะ” หล่อนคล้อยตาม “แต่อย่า มา ให้ ช้านัก สำหรับอาหาร เป็น นะคะ!”

มิสเตอร์ เกล หันหลังจะไป แต่แล้วก็

พ. ศ. ๒๔๗๒

สื่อธรรมชาติ

หยุกซังก.

“ห่ล่่อนยังม่ได้ถามฉ่นย้งเลย” เข่า
ถามก้วยสำเนียงฉ่นก่อนซ้งจะน่อยใจ “ว่่า
ความคึกเห่นของฉ่นสำหรัย ห่ล่่อน ได้เปล่ยน
แปลงไปย้งหรือเปล่ลา?”

“ม่ละคะ” ห่ล่่อนย้ม “ม่เห่นจำเห่น
แล่นคะ!”

“แปลงใจนัถ ให่ท้ายซึ่ น่ห่ล่่อนจะ
ห่มาความว่่ากระไรนัะ” เกล ฝู้รู้ สึกคล้าย
กัยถูกระหม่นกล่าวซ่นล่อย ๆ ในขณะท่ย่นซ่น
ไปส่ย่อกเห่ล่นการ “ส่วรค้งซ่งข่ยผู้ซายผู้
ถูท้งให้อยู่ส่องท่ส่องกัยหญิงสาวก้วยเด็ก!
และ — เฮ้อ! โท่นว่่าจะท่่าให่การม่นง่ายซ่น
อย่างไรเล่่า ซะ ซะ! ขวานเห่นย้ง แล่ว
กัะไรท่อม่อะไรเท่อกนั! ฮื่อ! ท่่าม่เว่าจ้ง
ม่ — ฮื่อโล! ฮื่อโล! ฮื่อโล! ใจเห่น ๆ
ไว่เห่นอยพะเฮย! นั้ใจเว่าย้งกัอยู่หรือม่!”

เข่าไค ซ่นไปด้งย่อกผาเห่นนัแล้ว แลระ
— ณ่เห่น — ในระยะท่งสัถ ๒ ม่ส่ท่งภาค
เห่นอ — ก่าล้งล่องล่อยไปเห่นอค่นอย่างเอ่อย ๆ
— เข่าไคเห่นเรื่อล่่าเห่น — เรื่อโยสามเส่า!

— ๖ —

สำหรัยผู้ ๒ ที่ถูกท่อกท่งและกระหยาท่จะกัยไป

สู่ความเวรียเห่นฐานอย่าง เกล นั สิ่งท่
เข่าไคกระท่่าในขณะนั้นออกจะเห่นของแปลก
พิดการอย่สัถท่นอย.

เข่าท่งค่นม่งอย่างเช่อมซ่มท่ยานพาหนะ
นั้นก้วยสม่ง และ ท่วใจ ฉ่น ก่าล้ง ย้งยาก ก้วย
ความคึกอัยแปลกพ่นประการ ณ่ท่ไกล ๆ
กัยท่เข่าย่น อย่นน่กัมพ่นสำหรัยจะก่อกไฟล้ง
สัญญาณขอความ ซ่งเห่ล่อไค้อย่าง พอเพียง
ซ่งเข่า ไคจ้กท่เวรมไว่ สำหรัยโอกาสเห่นนั
หรือม่ใช่ สายคาเข่าจ้งกัอยู่ท่ก่องพ่นนั
คล้ายกัยว่่าเข่าม่ทรวด้ง ประ โยชน่ ขอม่น
เสี้ยเลยกะนั คร่นแล่วกัซ่นสายคาซ่น
ม่งค้วเร่อนัใหม่อ่ก ม่นก่าล้งแล่นคัคก่น
อยู่ไปมาแลระ ท่งค่น เบน ท่วเรื่อ คร่ง เข่ามา ย้ง
เกาเห่นนั!

มัสเตอร์ เกล แทนท่จะให่อาณคัสัญญาณ
อย่างไคอย่างเห่น เข่ากล้งรียคูกเข่าล้งไค
ท่นท่ พลางค่อย ๆ คลานแฝงกายไปส่ท่ง
ท่เข่าไค ซ่นมาย้งย่อกผาเห่นนัจน กะท้งไปด้งริม
ของผาซ่งปก คลมถ่านนัอยู่ สำหรัย มัส
อ่เออริงค่น สายคาของห่ล่่อนค่งถูกย้งเสี้ยไค
ผาเห่นการนัเอง — ห่ล่่อนค่งจะม่ได้เห่นเรื่อ
ล่่านั เพราะห่ล่่อนก่าล้งจ้กัอาหารเห่นอยู่
อย่างซ่มกัเข่มนัเห่นนั มัสเตอร์ เกล ไค

ด. โชตินันท์

กันย

เผ้ามองที่ห้องนอนเป็นเวลานาน แชนเลอ
ของห้องนอนถูกพิชชไว้ เหนือ ข้อศอกเพื่อมิให้
เกาะก้นที่ทำการครัวของห้องนอน ช่วงแขน
ของห้องนอนข้างกลมและขาของกระโถน เลี้ยง
เพลงที่ห้องนอนร้องอยู่คนเดียวนั่งคิดถึงวาลมาสู่
โสทรประสาทของเขาเป็นระยะ ๆ ชีพพร
ของ มิสเตอร์ เกลบ่ง เต้นเร็ว และแรง หนักขึ้น
ความตั้งใจของเขามั่นคง และ เค็ดเคียวยังขึ้น
แต่ความรู้สึกผิดชอบของเขาในเวลานั้นละลาย
หายไปเสียสิ้นแล้ว.

“เราทำไม่ได้?” เขาพิมพ์ว่า “ทำ
ไม่ได้จริง ๆ!” กล้องไม่ ชักไฟตกจากนิ้วมือ
อันปราศจากความรู้สึกของเขาลงสู่พื้น——

ในทันทีนั้นเขาก็ลงกลานเข้าไปตาม พิน
หิน เขาไม่กล้าจะเหยียดตัวให้เด่นขึ้นกับท้อง
ฟ้าได้ ในเวลานั้น—แม้ ในท่าที่เขาอาจจะมอง
เห็นเรือไคกันตักไม่พยายาม ลมทะเลพัด
จึกขึ้น — เรือไคยนต์หัวแล่นก้าววลัยออกไปอีก
แล้ว และกำลังแล่นห่างออกไป จากเกาะ
ทุก ๆ ขณะ!

—๗—

ชั่วโมงหนึ่งต่อมา เขาทั้งสองได้พบหน้า
กันอีกเมื่อรับประทานอาหารเย็น ด้วยความ

เคารพต่อกฎซึ่งเขาทั้งสองได้ตั้งกันขึ้นนั้น เขา
ได้แบ่งตัวเป็นพิเศษสำหรับเขานั่งโต๊ะ มิส
เตอร์ริงตัน สวมถุงเท้ารองเท้า และเปลี่ยนจาก
กระโปรงลายเป็นเครื่องแต่งตัวชุดที่ทาคัวยใหม่
ส่วน เกล เขาแต่งเครื่องชาวสวน ซึ่งครึ่งหนึ่ง
เคยเป็นสมบัติของหัวหน้ายอชในเรือมาก่อน.

เขาทั้งสอง นั่ง ชิม กันไป มาก สำหรับ
อาหารเย็นวันนั้น ความรู้สึกผิดชอบของ
มิสเตอร์ เกล ได้ กลับมาสู่เขาอีก เบนความ
จริงอย่างไม่มีข้อสงสัย ที่เขารู้ว่า เขารัก มิส
เตอร์ริงตัน — รักยิ่งกว่าสาวแสนงอนใด ๆ จะ
สามารถรวบรวมความรักจากชายทุก ๆ คนที่
มามอบให้แก่ห้องนอนเสียอีก — นั่นแหละคือความ
รักของเขา และที่ความจริงอันหนึ่งซึ่งคอย
ชักชวนอยู่กับการรู้สึกผิดชอบของเขา ทำ
ให้เขาไม่มีสิทธิ โดยปริยธรณ์ ที่ จะ ทำ การ
สมาคมกับห้องนอนได้ เขาได้ปล้นเจ้าห้องนอนเสีย
ซึ่งสิทธิแห่งชีวิตแล้วเมื่อตอนบ่ายวันนั้น เขา
ได้ทิ้งหนทางของเจ้าห้องนอนเสียจากความหวัง
ที่จะได้กลับไปสู่โลกแห่งความเจริญ และสิ่ง
ต่าง ๆ ซึ่งกำลังคอยห้องนอนอยู่เสียสิ้น เขาได้
กระทำตนเป็นผู้ร้ายสำคัญมาแล้ว แต่ในฐานะ
ที่เขาเป็นมนุษย์หนุ่มผู้ทรงเกียรติผู้หนึ่ง เขาจึง
ตกลงใจว่าจะ สรรภาพ ความผิด ของเขาเสีย

ต่อเจ้าหล่อนโดยชนชาวชนใจที่เกี่ยว แล้ว
และทนายขบไฉ่เค็มเกี่ยวโดยความเต็มใจ!

“คุณเฒ่าไม่ใคร่จะรุนแรงเลยคนนั้น” หล่อน
ทักขึ้น

สำหรับความครึกครื้นและ ล้อเลียน ของ
เขาระหว่างกันและกัน เขาได้มีความเข้าใจ
กันเองเจียน ๆ อยู่ในใจว่า หากจะมีสิ่งใด
สิ่งหนึ่งผิดแปลกไปจากเคยคนสถานที่นั้น — นัย
แต่พายุที่จักไป จนกระทั่ง เรือง ลมเจียน ไม่พัก
ที่เกี่ยว — หล่อนจะต้องนับว่าเป็นความผิด ของ
มิสเตอร์ เกล ทั้งสิ้น ฉะนั้นบรรดาผู้รับยาปมา
เป็นเวลานานจึงรู้สึกขึ้นต่อการจะถูกกล่าวหา
อย่างใด ๆ นัยแต่การถูกเหยียดเป็นเด็กวิกล
ผู้มีความผิด คึกคักเป็น ข้อค้น จนถึง เป็น ผล
หลวงประจำราชสำนักเป็นประโยชน์

“จะให้ฉันตั้งต้นทำสิ่งใดล่ะ?” เขา
ถามอย่างวางอารมณ์

“งั้นล่ะ?”

“ฉันรู้สึกว่ามันไม่ใคร่จะมีจิตใจอยาก
จะทำเสียเลย!”

“ถ้าฉันนั้นก็คุยหรือเล่าอะไรไปล่ะ?”
หล่อนกระตุกเตือน

“เขาหยุกครองชั่วชณะ”

“เล่าให้ฟังไม่ได้หรือยกนั้น พระจันทร์

ท่านทำเอาฉันมันงงไปหมดแล้ว หล่อนคุ้ย
ช่างงามอะไรเช่นนั้น!”

ทั้งสองคนต่างก็นั่งพิศวงกลม ๆ ซึ่งมีสี
ขาวนวลประทุ เงินยวงอยู่อย่าง เจียน ๆ โดย
มิได้มีปริยาอะไรแก่กันอีกเลย แสงจันทร์
ฉายส่องหน้าต่างและเมล็ดกรวดทราย สี่เหลี่ยม
ก้นหม้อระง่อนผา ทำให้แลเห็นเป็นคล้าย ๆ
ลวดลายสลักสลั สีขาว ดำขี้ก้น ขนเด่น เป็น
ภาพที่งดงามยิ่งนัก!

มีการเจียนกันอยู่นาน ซึ่งถูกทำลาย
ลงด้วยการถอนหายใจอย่าง สั้นเครือ ของ มิส
เตอร์วีนตันเท่านั้น พระจันทร์กำลังทรงกลด
เปล่งรัศมีสลับสวอยในท้องฟ้าซึ่งเป็นสีน้ำเงิน
แก่ เจียนกันไปอีก ลมทะเลพัดโชยมา
เรื่อย ๆ!

“คนนี้เป็นคนที่ควรจะแสดงความปรารถนา
ใด ๆ ที่เกี่ยว พระจันทร์กำลังทรงกลดเต็มที
หล่อนกำลังคิดอะไรอยู่?” มิสเตอร์ เกล
กล่าวขึ้นลอย ๆ

“คิดนั้นกำลังคิดอะไร” มิสเตอร์วีนตัน พุด
คล้าย ๆ กับอยู่ในความฝัน “คงจะเป็นการ
ที่ใช้น้อย ถ้าให้พวกที่เกลียด ๆ กันโดยไร
เหตุผลมาถูกกักขังอยู่ ยังเกาะวัง เช่น สัก
เดือนหรือสองเดือน”

มีสเตอร์ เกล ผู้ทราบถึงเกี่ยวกับผู้หญิง มักจะไม่กล่าวขวัญถึงอะไรขึ้นเลย ๆ โดยไม่มีความหมายถึงบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งไว้ จึงหลีกเลี่ยงความเห็นอันนั้นหายไป ทวนมาอยู่ในใจสักครู่หนึ่ง เขาจึงกะตือรือร้นขึ้น.

“หล่อนหมายความว่า” เขาพูดอย่างขลุ่ยขลุ่ยเต็มที่ “ว่าคนโดยมากจะเข้าใจในกัน และกัน ดีขึ้น เมื่อ ได้รู้จัก กัน มาก ขึ้น กันนั้นรึ?”

“กะ” หล่อนตอบเน้นคำ “ก็ฉันหมายความว่าเช่นนั้น”

เงยขึ้นไปอีกครู่หนึ่ง เกล เป็นผู้ที่ค้นอีกตามเคย.

“แม่ — แม่แต่คนเช่นฉันยังงั้นรึ?”

มีสเตอร์ เกล ก็มิกระแฉ.

“คนเช่นเธอยังงั้นแหละกะ” หล่อนพูด “และแม่ —” หล่อนเสริมขึ้นโดยมิไต่ถาม “คนเช่นฉันก็น่าเหมือนกัน”

มีสเตอร์ เกล เข้าเล็งดูหล่อน รู้สึกกระวนกระวายในที่ ๆ นั้นอยู่เล็กน้อย ครั้นแล้วก็สุขสมหมายใจเข้าอย่างสมหวัง.

“สำหรับหล่อนเอง ฉันคิดว่าการรู้จักกันจะไม่ทำให้หล่อนเข้าใจที่คนอื่นเลย แม้จะนานเพียงใดก็ตาม”

ครั้นแล้วเขาก็ถอนใจใหญ่อย่างโล่งทรวง ชาวอังกฤษมักจะไม่กล่าวคำพูดเช่นนั้นได้ง่าย โดยไม่กระตือรือร้น หมายความว่า — ในเมื่อเขาคงใจจะหมายความว่าทุกคนจริง ๆ

มีสเตอร์ เกล จึงหันมาจ้องคู่สนทนาด้วยความสนใจ หล่อนเข้าใจได้ในทันทีว่า ฉะนั้นเขาได้ปล่อยตนให้ตกมาอยู่ในข่าย แห่งความกรุณาของหล่อนเสียอีกแล้ว แต่หล่อนรู้สึกว่าจะไม่มีความประสงค์ที่จะทำลาย ความหวังของเขา หรือชักขวางต่อการเผยความในใจ ซึ่งกำลังจะประจักษ์แก่หล่อนอีกเลย ชั่วระยะ

เวลา ๓ เดือนแห่งชีวิตอันผ่านไป ณ สถานที่เช่นนั้น ได้ริบหรี่ให้หล่อนหายจากการเยือกเย็นถึงตนได้ อย่างเร็วร้อย แต่กระนั้นก็ยังหาได้ทำลายนิสัยประจำตัวของ สตรีในข้อที่อยากจะยั่ว “ปลาทึกตึก” ของหล่อนให้หมดไปก็ไม่ได้.

“ไม่เชื่อเลยว่าเธอจะหมายความว่าเช่นนั้นจริง ๆ” หล่อนกล่าวด้วยสำเนียงซึ่งดังทากะค่อนข้างกระ้าง ๆ ก็ตาม แต่ใจความในคำพูดนั้น ๆ ก็คล้ายกับจะเชื่อเสียให้เขาคำนึงความต่อไปอีกละนั้น.

“แน่นอน ฉันหมายความว่าเช่นนั้นจริง ๆ” เขาตอบโดยๆ โดยปราศจากอาการสะทสะถัน

พ.ศ. ๒๔๗๒

ลือธรรมชาติ

“แต่ฉันไม่คิดใจที่จะพกรถยนต์ต่ออีกแล้ว เพราะรู้สึกว่ามันไม่มีสิทธิอะไรที่จะกระทำเช่นนั้นได้!” เขาเปลี่ยนเสียงให้หนักแน่นขึ้นอีก “ฉันได้ทำความผิดอย่างร้ายแรงต่อหล่อนมาอย่างหนึ่งแล้ว ฉันอยากจะสารภาพเสียเถียวนี้”

เขาหันไปหาหล่อน คล้ายกับผู้ที่ถูกรบกวนด้วยความรู้สึกผิด หันเข้าหาแทนชชา เพื่อสารภาพความผิดของตน.

“เย็นวัน” เขาคงตน “ในเมื่อฉันไปอยู่บนยอดผา การตามหาหนานั้น ฉันได้เห็นเรือลำหนึ่ง!”

มีสีอะไรจริงกัน สะท้อน แต่ก็มิได้แสดงกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปอีกเลย.

“เรือลำนั้นแล่นอยู่ใกล้ฝั่งมากทีเดียว” เกลพูดต่อไป “และฉันก็อาจจะทำให้คนในเรือนนั้นเห็นฉันได้ โดยอาจเกิดสัญญาญาณ ถ้าหากจะส่งไป — แต่ฉันก็ไม่ได้ทำ! ฉันกลับปล่อยให้มันแล่นเลยไปเสียเลย ๆ! หมกเรือแทน!”

เขาขึ้นนั่งอยู่แทนที่ของหล่อน เพื่อรอคอยคำพิพากษา.

มีสีอะไรจริงกัน ซ้อนสายตาอันคมวาวเป็นประกายขึ้นสู่หน้าเขา.

“ก็ทำไมเธอจึงปล่อยให้เรือแล่นเลยไปเสียเล่า?” หล่อนถาม

“เพราะฉันรักหล่อนมากนัก” เขาพูดหน้าเฉยตาเฉย “มากเกินไปที่จะกล้าทำเช่นนั้นได้ ฉันไม่สามารถที่จะทนถูกแยกออกจากไกลจากหล่อนได้ ซึ่งฉันคิดว่าคงจะเป็นไปเช่นนั้นแน่! รู้สึกว่าเป็นการโหดร้ายเหลือ สดิกาลังที่จะทำให้การดำรงชีวิตเช่นนั้นถึงที่สุดเสีย ในเมื่อ ——”

“ในเมื่ออะไร?” หล่อนถามโดยเร็ว.

“ในเมื่อหล่อนเริ่มจะเคยชินต่อ — ต่อชีวิตที่เช่นนั้นนะซี!”

หล่อนเงยขมับอยู่ครู่หนึ่ง.

“เธอไม่ได้พยายามหรือคิดจะให้สัญญาญาณอะไรเลยเทียว?”

“เปล่าเลย!”

“ซ่อนตัวเสียด้วย กระนั้นซี?”

เกลก็มีความวิตกกังวลอย่างมีความเสียใจ เป็นอันพัน พลังคอยฟังคำพูดของหล่อนอยู่เงียบ ๆ.

“ถ้าหากที่ฉันเป็นเธอ ก็ฉันจะไม่เกิดความรู้สึกอะไรให้มากเกินไปนักเลยในเรือนนั้น” หล่อนพูด.

“เอ๊ะ! ก็ทำไมเล่า?”

ดิ ไชยดิฉันนั้น

กันย์

“ทำไมนะคะ?” หล่อนพูดอย่าง
ลังเลใจ “เพราะว่าดิฉันก็ได้เห็นเธอลำนั้น
เหมือนกันนะค่ะ?”

— ๘ —

เขาทั้งสองนั่งอยู่ภายใต้แสงจันทร์ นั่ง
อยู่คนเดียว — นั่ง — และนั่ง — และนั่ง อยู่เช่นนั้น
จนเวลาประมาณ ๑๐ น. ท. ครึ่ง มีสเทอ
เกล ด้วยความขมขื่นและยชาแต่ทว่าแน่นแฟ้น
และเคร่งครัดใด รมมือของมีส อเธอริงตัน มา
กำไว้ ในมือ หล่อนได้พยายามอย่างไม่
จะเต็มใจนักเพื่อจะทิ้งมือมาเสีย แต่เขายัง
คงกอดและยึดมั่นนั้นไว้เป็นเชิง ขอโทษ ครึ่ง ๆ
หลังจากนั้นการสนทนาก็ได้เริ่มต้นกันไปใหม่
อีก และแม้เขาทั้งสองมิใคร่จะ ได้คุยห่างกัน
เท่าใด ตลอดเวลาที่ผ่านมาแล้วคง ๓
เดือนก็ตาม ยังไม่เคยปรากฏว่ามีเรื่องจะ
เจรจากันตลอดเวลานั้นนานวันนั้น ถึงเรื่องที่
เขากำลังพูดกันอยู่นั้นก็ ๓ เหมือนว่าเขาจะ
ได้คิดค้นคำเนรชีวิตกันอีกใหม่แล้ว ภายใน
ดวงตาของเขาปรากฏเป็นภาพพราง ๆ แห่งความ
หวังในความสำเร็จ ภายใต้ แสงขาวนวล แห่ง
ดวงจันทร์นั้น และ ในขณะหนึ่งที่เขาทั้งสอง
ได้ปล่อยคนให้ ตก อยู่ ใน อากาศ เช่นนั้น ด้วย

ความปลายปลัม ขอให้เจ้าวันพรุ่งนี้พร้อม
ด้วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ของอีกไกล และคอย—
คอยอยู่ก่อนเถิด จะไม่มีชั่วโมงใดอีกแล้ว
ที่จะยังความสุขให้ ได้เท่ากันชั่วโมงนี้!

ในที่สุด มีส อเธอริงตัน ลุกขึ้น.

“ดิฉันออกสู่ สักง่วนนอนเสีย แล้วละค่ะ”

หล่อนขอตัว “ปล่อยดิฉันไปเถอะนะค่ะ วัย!
กุชเฝ้า”

เกล ได้กอดหล่อนแนบไว้ ด้วยทรวงอกของ
เขาค่อย ๆ ช่วชนะ พลังเซยผลอันเป็นคลื่นและ
เงางามของหล่อนเด่นอยู่ไปมา.

“พลีต!” เขาพิมพ์าเรียกชื่อของหล่อน
ด้วยความรัก พลังซันสายตาซันสู่ท้องฟ้า
ราวกับจะขอบ คุณ พระผู้ เป็นเจ้า เบื้องบน ที่ได้
ประทานความสุขและความปลายปลัมให้แก่เขา
ฉะนั้น.

จากทางเบื้องหลังของเขา เขารู้ สึก
ว่ามีสายตาอันคมวาว ค่หนึ่ง กำลัง มอง อยู่
เขาอยู่ด้วยความพอใจ ในชั่วครู่หนึ่งซึ่งสาย
ตาของเขามักมีและพบว่าราวด้วยความผาสุก
สายตาของเขาเลือนลอยและเมื่อมองพ้น ๓ ระยะเวลา
หล่อนไปยังท้องทะเลซึ่งเย็นประกาย ยะยิบด้วย
แสงจันทร์นั้นเสีย มีส อเธอริงตัน จึงพูดขึ้นอีก.
“ดิฉันอยาก” หล่อนกระซิบ “อยาก

พ. ศ. ๒๔๗๒

สื่อธรรมชาติ

ให้มันอยู่มาก ๆ เพื่อจะได้ประกาศกับเขา”

“ประกาศอย่างไรล่ะ? ว่าเรา—ง่า—”

เขาคิดกะแอมด้วยความกระดาก “หมั่นกัน
แล้วงั้น?”

“งั้นล่ะ! คำว่าหมั่นกันออกรู้สึก
อย่างไร ๆ ซอยกลอนเกาะวังเช่นนี้ งั้นไม่ใช่
หรือคะ? แต่เป็นธรรมชาติผู้หญิง เมื่อได้รัย
หมั่นแล้วก็อยากจะบอกให้ใคร ๆ เขาก็รู้กัน
ให้หมด”

“แปลกมาก สำหรับฉันเอง ถ้าได้หมั่น
ละก็ รู้สึกว่ามันเป็นความลับที่มีค่ามากเกินไป
ที่จะบอกกับใคร ๆ ได้ทีเดียว เพราะมันเป็น
ของฉัน — ของฉัน! ของเรา — ของเรา!
คำว่า ‘ของเรา’ นั้นฟังดูมันแนบเนียนเพราะ
หูกมากทีเดียว เพราะเคยมีแต่ ‘ของฉัน’
เท่านั้นมาเป็นเวลาทั้งหลาย ๆ. แต่ —”
เขาทอกสายตา กลับไปยังอ่าวอีก “หล่อน
อยากจะมีความมาก ๆ เพื่อยกกับเขาจริง ๆ นะ
หรือ?”

“จริง ๆ ล่ะ? ได้โปรดเถอะ” หล่อน
พูดอย่างอาย ๆ.

“ถ้ายังงั้นก็ละ หล่อนเสียใจล่ะ และ
อย่าลืมชวนออกเลยกันว่าฉันจะบอกนะ”

มีสีโอเชอริงตัน กระทำตาม เขาจับตัว

หล่อนหมุนหันหน้าไปทางทะเลซึ่งกำลังส่งแสง
เป็นประกายด้วยแสงจันทร์นั้น.

“อาบารคา อาบารคา! เพียง!
เฮลละ ล้มตาได้แล้ว!”

หล่อนกระทำตาม ฉะนั้น ตรงไปทาง
เบื้องหน้าของหล่อน ภายใต้แสงจันทร์ ใน
ระยะทางราวครึ่งไมล์ห่างจากฝั่งทะเลด้วยกับ
เป็นภาพเงาราว ๆ ของพินทะเล มีเรือยอช
ใหญ่ขาวลำหนึ่งกำลังแล่นเข้ามาจอดอยู่ ใน
ขณะที่เขากำลังกำลังร้องอยู่นั้น มีประกาย
แสงแวบออกจากเรือ ครั้นแล้วก็ได้ยินเสียง
สายลมเอกลอนผ่านช่องเหล็ก ลงทะเล กังสนั่น
มาตามลม ทั้งสองคนฉวยเข้าหากันอย่าง
ไม่ได้ตั้งใจ.

—๕—

เขากำลังถือโคโยสาวเรือ “มอร์นิ่ง-
สตาร์” กลับบ้าน เป็นเรือซึ่งได้ถูกส่งให้
มาค้นหาเขาโดยการจัดการของเจ้าภาพและผู้
ที่ได้ออกติดตามไปได้นั่นเอง!

เป็นเวลานานหลายปีมาแล้วที่ มีสเตอร์ เกล
มิได้ให้ยกให้พร แก่เจ้าเรือใบสามเสาลำนั้น
การแล่นผ่านไปของเรือนั้นได้บรรทุกเอาความ
รู้สึกในการร่วมรักไปทิ้งไว้ให้หวนอย่างงาม

ด. ไชตินันท์

กันย

ที่จริงเขาถึงกันยก็ถือว่าเร็วอันไม่ปรากฏ นาม
ล้านัน เป็นเสมียนหนึ่ง สิ่งเคารพบูชา และศักดิ์
สิทธิ์ ซึ่งได้ ยืนศาลา ให้ ไป ปรากฏ ชน ณ ที่ นั้น
ฉะนัน ทั้งนั้นก็ยืนด้วย มีสเตอร์เกล นันเองที่ได้
เป็นผู้ทำลายสันติและทุก ชะนวนแห่ง ความรัก
กันก่อน.

๐ ๐ ๐

“ฉันแปลกใจนัก ยอกรัก” สามีของ
หล่อนเอ่ยขึ้นวันหนึ่ง “ว่าจะเป็นอย่างไรรักกัน
ต่อไปอีกหนอ ในเมื่อหล่อนเริ่มรู้ สักว่าหล่อน
รักฉันบ้างแล้วเหมือนกัน และไม่มีเจ้าเรอ
ล้านันผ่านไปให้เห็นเป็นต้นเหตุ ให้ความ
ในใจระเบิด?”

“ใคร จะทราบได้ล่ะ ว่า จะ เป็น อย่างไร
อีก!” มีสซิส เกล คอยเสียงหวาน.

“ออก จะเป็นโชคเหมาะ เควะที่ ดีมาก ค่าปรีๆ!

ที่เกี่ยว” เลสลีย์ มีความสุขพุดคือ “ที่ไม่
มีเรอลำไผ่ผ่านไปก่อนหน้านั้นเลย, ก่อนหน้า
ที่หล่อนจะรู้จักใจฉันนี่นะ มีฉะนันจะ
ทำให้ฉันหมดหวังที่เกี่ยว ไช้ไหมล่ะจ๊ะ?”
“จันระ?”

“ยังงั้นนะจ๊ะ! แล้วกันแน่ ค่ะต่างว่า
มีเรอผ่านไปก่อนหน้านั้นแล้ว ต่างว่า—ยังงั้นละ

ว่า พอเราไปอยู่บนเกาะนั้นได้เพียง ๒-๓
ชั่วโมง แทนที่จะเป็น ๓ เดือน และพอ
หล่อนขึ้นขึ้นไปบนแหลมถ้ำก็พอดีได้เห็นเรอ
ลำหนึ่งกำลังแล่นผ่านไป จะเป็นอย่างไร?”
มีสซิส เกล ลูกขึ้น พลังวางมือของ
หล่อนจากงานที่กำลังทำอยู่.

“ไม่รู้ ไม่ชั้ละค่ะ” หล่อนตอบสั้น ๆ

“อ๊า — ไม่ยอมหน้า ไม่รู้ ไม่ได้ ต้องรีบ

ทาสภริยา

ของ

“ชลันธร”

‘บุรุษผู้เป็นทาสกามคุณ บอมใจให้อยู่
ใต้อำนาจแห่งสตรี แม่จะสยบญญาหลัก
แหลมก็เหมือนคนใจเซลา ทัมรักขอนมกมน
ทั้งสอง’

อ้าว เป็นบุรุษผู้มั่งคั่งสมบุรุษ ไท่ประกอบ
อาชีพสุจริตจนได้นามว่าเป็นเศรษฐี ครั้น
กาลสมควรเมื่ออายุของเขาเข้า ๓๐ เขาก็
ไต่คุครอง อันนารัก ซึ่ง นามว่า กลียาณบุตร
แห่งชาวไร่ผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง.

กลียาณ เป็นสตรีอันสวยสด เหมือนดอก
ขงกชเมื่อยามแย้ม แก้มสีเปล่งปลั่งเป็น
พวง คุ้นระหว่งทรวงก็งามเช่น กวง
เนตร ของ หล่อน ช่างคม ช่าง เหมือนหนึ่ง เนตร
มฤคชาติ ผิวพรรณขาวนวลชวนให้ ชาย
หมายมาทียิ่งนัก ฉะนั้น อ้าว ผู้บุรุษจะมี
มอขรก็อย่างลุ่มทวักกับหล่อน.

นัยนี้แต่หล่อนได้มาพำนักพักพิงอยู่กับเขา
ในนามแห่งภริยา ความมรณสปรักากก็แก่เขา
จนเทียบเปรียบเท่าสิ่งใดแม่เมืองสวรรค์ กาล

ไต่ล่วงมานาน แต่ความเบิกบานของเขา
หายคลายคลาด คงปล่อยใจให้หลงสวาทอยู่
เช่นเดิม หล่อนผู้งามเฉิดทวยโฉมก็เฝ้าเล่า
โลมปฏิบัติกามคุณ ด้วยจริตมารยา แห่งเสน่ห์
เขาผู้สามมิไค่ นักสนเท่ห์แต่อย่างใด แต่คงนั่ง
ใกล้ กลียาณ บอกรัก จนลุ่มดวน และคืน
อนาถนอน ! นี่แหละคือกามคุณแห่งสตรีที่
เรียกกันว่า ‘พริ้งราว’ ซึ่งอาจเผลาลาญหัวใจ
ของบุรุษให้พินาศไปเพราะความหลงระเริง.

กาลต่อมาได้ครบ ๓ ปี หล่อนก็เริ่ม
มีใจทรางจากเขา แต่เกรงด้วยความคิด
จะเป็นทางมีกแก้หล่อน จึงจำนงทนเหมือน
กับคนมีเมียอย่างไค่ขบถ อัน อ้าว ผู้สาม
เล่าก็ยังเฝ้ารัก กอกระหวักภริยาผู้งามไว้
แนบทรวง โดยหาทราญไม่ว่าภายในของ
หล่อนนั้นลวงจริตภายนอกอยู่สักสิ่ง.

“ตั้งแต่เราได้ริษยาความสุขมายังมีเคียดห้วง
แต่ครั้งนั้นช่างเหมือนกับใจของพระคิกร้างไปเสีย
ไกล กลียาณ บอกรัก, ก็อันเกี่ยวกับอาชีพ

ชลันธร

กันย์

ของพม่าถึงแล้ว น้องแก้วทรงอย่าโศก คราว
นี้พระองค์จาก พวกราชออกไปเมืองไกลประมาณ
กาลสัก ๓ เดือนจึงจะกลับ”

หล่อนมีอาการอน เงืองหอย คล้าย กับไก่
ประสพภัยอย่างมหันต์ แต่เขาจะหยิ่งรู้ละหรือ
ว่าภิรมย์นั้นคือมารยาของหล่อนโดยแท้.

“ผู้สาม, น้องระนง — ระนองอยู่คน
เดียวได้ละหรือ ๓ เดือนที่พูดว่า คุณเหมือน
น้องระนองเศร้าเป็นทุกขสัก ๓ ปี โอ้อ๊ย
เวรใด, แต่ก่อนไรก็มีเคยพลัดพราก มา
คราวนี้พระจากน้องเสียแล้ว น้องจะเห็นหน้า
ใครเล่าเป็นเพื่อนแก้วโยคอใด”

“กัลยาณน้องพี่, ข้าทาสทั้งหลายใน
บ้านมากมาย น้องเลือกได้ ตามปรารถนา
เสมอ”

“ทาสโดยมากเป็นหญิง, คนไหนเล่าจะ
ช่วยยั้งกันภัยแห่งไรฤๅคึกคักใดกัน”

“ถ้าเช่นนั้นพวกระบวรบุรุษ มาเฝ้าระวัง
ภายนอกคนหนึ่งและภายในคนหนึ่ง ฉะเพาะ
แต่เวลาตะวันตกกินจันรุ่งเช้า”

“นั่นแหละน้องจะอุ่นใจและนอนตาหลับ”
ครั้นได้จัดการเสร็จสิ้นแล้ว เขาก็ลา

หล่อน ออกเดินทางไป พร้อม กับ ข้าทาส
บริวาร.

นับแต่เขาได้ ท่างเห็นหล่อนไป ครบ ๗ วัน
หล่อนก็เริ่มคิดหาโอกาสระหาคความสุชินช่อน
เรือนชอก เมื่อเผาศรองนักรองเล่าและมี
ข้าพลนถัยม นี่แหละคืออภัยรอกความ
สำเร็จแล้ว.

เย็นวันรุ่งขึ้น หล่อนก็เริ่ดออกมายังประตู
คานนอกกับข้าทาสสตร ทำท่าเหมือนระหวะ
ครา การ ระวัง รักษา กังเช่น สามียอก กล่าว
หล่อนได้พบกับบุรุษหนุ่มทั้งสองคนนั้น และ
ได้ชักถามถึงนามและเคหสถานพอสังเขป.

“อัน นายอินันต์ ผู้ ล่าสัตว์ กล้วย พลัง ภาย
นี้
ควรอยู่ระวังคานนอก แต่นายพิลลภ นั้น
ควรอยู่ภายในจึงจะถูก”

หล่อนกล่าวเช่นนั้นแล้ว ก็ทอกลายตาบุรุษ
งามผู้มานามว่า พิลลภ.

“ในวันต่อไป ขอให้ เปลี่ยน หน้าที่ เหมือน
ความประสงค์ของฉันทักวีย”

แล้วหล่อนก็ออกวาทา ลายบุรุษทั้งสอง
ด้วยถ้อยคำอันอ่อนหวานเปรียบมธุรส.

เดือนหนึ่งพินมา และจากเวลาทาส
ได้ทอกลายสนทสนมกับ นายพิลลภ บุรุษหนุ่ม

ผู้ มีความงามเกิดเป็นเด่นที่ หัวใจของหล่อนก็
เริ่มแตกสลาย ก็กระหาญขานผล่สวาทให้
พิลลภ ตก อยู่ ให้อำนาจ เพราะจรัลด้วยลม เลี้ยว

เร็ววัน.

วันหนึ่งหล่อนก็ให้ พัลลภ ไปพบกับหล่อน
ณ เวณ ร้อนหลังบ้าน ซึ่งเป็นที่นอนใกล้ลำ
น้ำท่าสาบ ครั้นใกล้เวลาหล่อนก็แต่งกาย ทา
น้ำหอมประพรมทั่ว และออกเคียวมุ้งตรงไป
ยังถนน.

พัลลภ นั่งสงสัยให้สรวุจจากการเห็น แต่
พอได้เห็นหล่อนผู้มีความงาม และเครื่องแต่ง
กายอันสวยงาม ความมุ่งหมายของ พัลลภ
จึงเป็นอันต้องวางทันที.

“นายพัลลภ, เธอช่างตรงต่อเวลาของ
ฉันแท้ ๆ”

“ข้าพเจ้าเป็นข้า ย่อมปรารถนาจะทำ
ตามคำสั่งของนายเสมอ”

เมื่อ พัลลภ คอยแล้ว หล่อนก็ชวนให้เคียว
ไปนั่งสนทนาด้านห้องในซึ่งเป็นห้องชายน้ำในยาม
ร้อนของหล่อน.

“เธอรู้อย่างหรือเปล่า ว่าฉันนั้นหาย
กลิ่นเพราะเธอ”

หล่อนกล่าว แล้วผู้ชายเนตร อันคมซึ่ง
พัลลภ พร้อมก็คล้ายผ้าไหม ออกวางไว้
ข้าง ๆ.

“ข้าพเจ้าเป็นแค่เพียงทาส ะผลของคุณ
แก่นายไคสักเพียงใด”

“ฉันคิดว่าฉันมีทรัพย์ของคุณมากกว่า และ
การที่ฉันคิดเช่นนั้น ก็เพราะชาติตระกูลของ
ฉันเอง”

“กระนั้นข้าพเจ้าก็เขินทาส”

“ทาส ของฉัน — ย่อม จะ ทำให้ ฉัน ได้ รัย
ความสุขจริงทั้งวันทั้งคืน”

“ข้าพเจ้าเป็นทาสทุกอย่าง แม้นายจะ
ขอร้อง ให้ข้าพเจ้าทำกรรมชั่วอะไรก็ตาม
อย่างอื่น ๆ ที่นาย ปรารถนา ข้าพเจ้า จะมี
กล่าวปฏิเสธเลยสักคำ”

“เธอคงรู้ถึงความเหงามอยู่ และโดย
วิธีอย่างใดจะหายได้”

หล่อนชายเนตร มฤคชาติ ตรง พัลลภ
เหมือน จะเร่งเตือนให้ เห็น ความคิด ของ หล่อน
โดยชัดเจน อัน พัลลภ แม้จะเป็นยวชนซึ่ง
หนุ่ม และ ยัง มิเคยเกิด ความรู้ สึก ใน เรื่องรัก
แต่ดะกาลกับ พัลลภ ย่อมตระหนักแน่แล้ว.

จากอาการอันยวชน — จากจิตและคำพูด
ที่พยายามเล่า โลม ของหล่อน กระทำให้ พัลลภ
ยอมตกเป็นทาส ขณะใดเมื่อเป็นโอกาสที่
หล่อนขอพบ พัลลภ ก็มาเฝ้าหานัก หล่อน
เล่าถึงประวัติให้ บรูชน หนุ่มน่ารัก ของ หล่อนหลง
ระเริงในความ งาม แล จิต ของหล่อน มากขึ้น
จนในที่สุด พัลลภ ได้ กระทำกิจอันตรงกับความ

ชลันธร

กันย์

ประสงค์ของหล่อนทุกประการ.

ครั้นครบกำหนดกาล ๓ เดือน สาม
ของหล่อนก็กลับมาสู่เหย้า และก่อนอื่นซึ่ง
กิจ เขามีกิจระสมัศรหมาย แต่เคียงกาย
ภรรยาอันน่ารัก ฝ่ายพิศพิศทว ชนนวนโยมิจิต

ทาง กิริยาควรวนของหล่อน ทำให้เขา
นึกสงสัยและได้ถามความจริงแก่หล่อน โดย
นึกเสียว่า ระหว่าง คลาคลาสร้างนั้นคงจะ ทำให้
หล่อนโศกแสน.

“แม่มาฆ่าของพี่, น้องมีทุกข์สิ่งใดจึง
หน้าเศร้า จงแจ้งความจริงมาให้พี่ทราบเถิด”

“จะมีทุกข์สิ่งใดของหญิงเมื่อสามต้องห่าง
เหินนานวัน”

เขารู้หรือเปล่าว่าคำตอบของหล่อนนั้นล้วน
เป็นแก้สรขันธ์ เพื่อให้เขาคลายใจในความ
จงรักของหล่อน.

เพราะหล่อนต้องมีผู้ปกครอง และเหมือน
หามความมรเริงของหล่อน จึงทำให้หล่อน
เกิกความกะวนกะวาย ฝ่าย พัลลภ เล่าก็
มีพิศ แค่นั้นอนคิกถึงรสสวาทอยู่มิรู้ ลืม
เมื่อนถลึงดูบายทหล่อนเคยแนะ พัลลภก็ไม่
เห็นมีทางอื่นจะควรกว่า ฉะนั้น พัลลภ จึงออก
จากบ้าน มุ่งหน้ามายังสถานอันมีวังของ
หล่อนทันที.

พัลลภ ได้ พยกับเขาในห้อง ขณะนั้น

หล่อนนั่งอยู่ข้างๆ และทำกิริยาอาการอันน่ารัก
ต่าง ๆ เพื่อให้เขาคลายอกไม่เหินความพิรุณ.

“ท่านมีกิจอันใดที่เกี่ยวกับเราหรือ?”

พัลลภ ก็มีหน้าทักด้วยกิริยาเคารพ และ

คอยปราสาของเขาวว่า —

“ท่าน ผู้ สูงศักดิ์ และ พร้อม ด้วย ความ
เมตตาการุญ ข้าพเจ้าเป็นผู้จนยากและยาก
หน้า มาหาพึ่ง ภาซมีอยู่ในบ้านเป็นจำนวน
๑๐ ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงจะมีตำแหน่งคน
เลี้ยงญาติสารถิ พอให้ ได้ประคองเป็นอาชิวาง
อยู่บ้าง”

“เมื่อท่านสมัครจะมีอาชิวเช่นแล้ว ฉัน
ก็เต็มใจ และความจริง อันความดีของท่านนั้น
ฉันก็รู้ ภรรยาของฉันมีทุกข์เชิดช้อย่ง”

กาลต่อมา พัลลภ ก็ตกมาเป็นทาส วัช
หน้าที่เป็นสารถิของเขาและหล่อน ทั้งเป็นทได้
ใจในกิจการพิเศษบางอย่าง ทุกเวลาเป็น
หล่อนมักชวนเขาไปตรวจดูโรงภาชี และรู้สึก
พอใจในการปฏิบัติของ พัลลภ อย่างยิ่ง ฉะนั้น
เขาจึงพลอยรักทั้งเมตตาไปกับหล่อนด้วย.

ยิ่งนานวัน การสัมพันธ์อันดีดวระหว่าง
พัลลภ กับหล่อนก็ยิ่งเจริญมากขึ้น จนในที่สุด
เองเขาเกิดความเคลงใจ.

วันหนึ่ง เขา มา ที่โรงภาษี ของเขาในทอน
เข้า ไปพบกั นายมโน สารดีเก่าแก่ของเขา
ยืนหน้าเต้าทำงานอยู่ เขาจึงเข้าไปใกล้ถาม
มโน ผู้ชะราภักมีศีรษะลงแทบเท้า และกล่าว
ทอด้วยควมกลัวว่า —

“นายพรักของข้าพเจ้า, นาย ย่อมมี
มารยาเป็นเส้นที่ และความงามภายนอกเป็น
เครื่องประคองให้ชายหลง ท่านจะเคยนึก
เช่นนั้นบ้างฤ”

“มโน ของฉัน, ท่านคงรู้จักจากใจของ
ฉันแล้ว”

“เห็นแหละข้าพเจ้าจึงกล่าว”

“ฉันนึกเช่นนั้น, แต่ฉันยังขอก ไม่ถูก
ว่าการนั้นเป็นเพียงใด”

“ถ้า ท่าน ไม่ หุน หัน ด้วย ความ โทษะ
ข้าพเจ้าจะบรรยาย ความจริง ให้ท่านฟังสักเรื่อง
หนึ่ง”

เขารับคำของ มโน และตั้งใจฟังเรื่องราวจาก
คำเล่าด้วยความสงสัยมึนงงด่าถาม มโน ผู้
สุจริตก็บรรยายความจริง เท่าที่รู้ และเห็นมาจน
ตลอด.

เมื่อเรื่องใกล้ถึงที่สุดแล้ว เขาจึงกล่าว
แก่ มโน ด้วยเสียงอันแผ่วเบาว่า —

“ฉันเคยนึกอยู่ครัน ๆ แก่กริยาของฉน

ทำให้ฉันต้องห้ามฉันเอง จึงมีขอกกล่าวห้าม
ปราม ความรัก เป็นของสำคัญของมนุษย์
ส่วนฉันนั้นทำจนเกินควร คือยอมตัวให้เกลือก
กลืนของหล่อนจนหมดเกลี้ยง บัดนี้ฉันมีสติ
และคิดเห็นสิ่งที่ยังเกินไว ก็แล้ว จึงเห็นว่าการ
ที่หล่อน จะวางกายกับฉันนั้น ย่อมยากสักหน่อย
นั้นแหละ, มโน ฉันได้พบสาคคนหนึ่งณะเมือง
แรกดึง ท่านคงจำได้, นั้นแหละฉันจะพึง
สู้ขอมาแทนหล่อนต่อไป”

๓ เดือนล่วงมา กลียาณ ก็ได้เริ่มมีคน
มีครรรักด้วย หล่อนก็อ้อเขาะซบเขาและขอก
เล่าโดยจริงเช่นเคย การระอย่างใดก็ตาม
แต่เขาก็ยังมีกริยามิแผลผลกว่าก่อน ๆ เลย.

วันหนึ่ง เขาได้ขอกข่าวให้หล่อนทราบ
ว่ากริยาใหม่ ของเขาจะเิดรทางมาถึง เมื่อ
สกับข่าวนั้นแหละ ที่ทำให้ หล่อนมีสหัน อย่างตก
ตะลึง วิมลปากก็ซัดเซียวลงทันที.

“หล่อนเป็นใคร ?”

บุุฉาของหล่อนทำให้เขาอมยิ้ม.

“หล่อนเป็นบุตร ของ พาดิซัย ที่ มึงคงคน
หนึ่ง และฉันนามว่า สุภา ความงามนั้น คงแพ้
หล่อน แต่สำหรับความสคัญสุจริตฉันยังไม่
มีก็จะต้องดู ๆ กันไปก่อนเหมือนกัน”

“ผู้สาม, การทำเช่นนั้นเหมือนนักบิระคิก

ชลินธร

กันย

ร้างน้อง อย่างใดก็ควรเ็นคกัยยตร์ในครรวก
ซึ่งจะคลอกเห็นวณคนภายหนข้าง พักคค
เถอะว่าฉนั้นจะเข้าใจเพียงไหน”

“กัลยาณ นองพ พดเช้นนระหมายความ
อย่างไร อันใจพิสจก้อ หวังพะนอคลอ
เคลียอยู่เสมอ ๓ เดือนท้างเห็นคเหมือน
มีแต่ความเศร้า ส่วนน้องสหายเหงาเพราะ
มีเพอนคักคสนิทนอน อย่าลวงพลยณะ แม่

ยอกรัก แก่ก่อน ๆ ขอสราภาพว่าคายอก
ซึ่งทรงกัยคำทกล่าวว้า— ‘บุรุษผู้เป็น
ทาสกามคุณ ขอมใจให้อยู่ได้อ่านจแห่ง
สตร แม้จะมีสติปัญญาหลักแหลม
ก็เหมือน คนโง่เขลาที่มี จักขุ อันมีตมณ
ทั้งสอง’ มาขคน พมารู้ สักคคว่า การท
เป็นเช่นนั้น กัลยาณเป็นผลร้ายแก่ตนเอง กัลยาณ
ของพ, น้องขอมทรวก จาก แพทย์ผู้ชำนาญ
ทกล่าวหาญชอกกยพว่า พหิมคคหนทาง
จะมีบุตร ฤาธิศาใดแล้ว ฉะนั้นการทนอน
มาขอกความจริงกัยพเช้นนี้ ก็น่าจะขอยใจอยู่
พลลภ เป็นทาสของน้องซึ่งยกย่องเขาตระกุลมา

กล่าวแก่พเพราะความรักใคร่ แต่สสยของ
พเป็นคนตามใจ จึงยอมไปตามที่ขอมา ส่วน
น้องผู้เหิมหาญมีคิรครองเสียแต่คน ผลทจะ
ให้ร้ายแก่เขาจึงกลายเป็นภัยแก่ตนเอง จึง
เรียก พลลภ มาถาม เด็ก เขาเป็นบุรุษผู้
กล้าหาญแล้ว คงจะไม่ปฏิเสธความจริง แน่นนอน
เพราะสิ่งเหล่านั้นท้างรู้ ก็โดยคลอก ค้วยกัน ทั้ง
สองฝ่าย”

หล่อนยกมือ ชน บักดวงหน้า เหมือน จะยัง
ซ่อนความอาย อัสสักลีฬพรากออกจาก
เนตร์ และสะอึกสะอื้นครว้าครวน ค้วยความ
เสียใจ.

“กรรมของน้องเอง ทำชั่วยอมได้ชั่ว
เป็นธรรมาอยู่แล้ว ค่อไปจงประมาดรักและ
อย่าคิกนออกใจสามอกเลย พลลภ ขอมเป็นท
รักคนเคียว ของน้องในกาล ยคนี้ และ ภายหลัง
และ จงช่วยกัน แสวงหา ความสุข ค้วยค่างฝ่าย
สรวิตค่อนเด็ก พ็ขออวยพรให้กัยน้องเป็น
ควังสัคทายแต่เพียงนี้แหละหนอ, กัลยาณ
ซึ่งเคยเป็นของพ”

ความอาฆาตแห่งสมาคม

แปลและเรียบเรียงโดย

จ. วุฑฒะกุล

(ต่อจากหน้า ๔๒๒ ฉบับที่ ๒๔๗๒)

บทที่ ๑๘
ศึกแกล้งการณ

การเห็นหน้าบิดาผู้ยังเกิดเกล้าอีกครั้งหนึ่ง
นั้น กระทำให้ความโกรธแค้นซึ่งเคียดของ
ริชาร์ดโฮมเบอร์ตัน ซึ่งมีค้อนักสืบสคริปต์เพื่อ
หายหมดลงทันที อาจก็ปริยายอันแข็งแกร่ง
มาแต่ก่อน ก็กลายเป็นอ่อนลง เขาคุกเข่า
ลงข้างศีรษะบิดา แล้วยกมือทั้งสองขึ้นช่วยและ
สะอึกสะอื้นเหมือนทารก จนนักสืบสคริปต์
ทนอยู่ไม่ได้ ต้องหันไปเสียอีกทางหนึ่ง
ส่วน ยีแวน นั้นไม่ได้ ยักยักอะไร ก็มั่ง
น้ำตาไหลพราก ๆ แล้วเขาแซนไปสวัสดี
เพื่อน เป็นที่ปลอบอย่างหาคำมากล่าวมิได้
ขณะนั้นต่างก็สงวยงัยอยู่ครู่หนึ่ง แล้ว
ก็ก้มค้อม ๆ ลุกขึ้นเดินไปทางนักสืบสคริปต์ พวก
ทนายสำเนียงอันผิดกว่าที่เขาเคยใช้ มาแต่ก่อน
ว่า

“เชิญ คุณ ทำตาม หน้า^๑ ของ คุณ เดอะ
มิตเตอร์ สคริปต์ ผมยอมจำนนแล้ว”

“หน้าที่ ของ ผม ก็ หมด เพียง เท่านั้นเอง
มิตเตอร์โฮมเบอร์ตัน ผมไม่มีอะไรที่จะ
รบกวนคุณอีก และขอให้ คุณเชื่อเสียเถิด
ว่า เรื่องราวในคืนนี้ผมจะไม่นำไปกล่าวที่
ไหนเลย” นักสืบสคริปต์พูดแล้วหันไปทาง
यीแวน เตือนว่า

“นี่คุณจะ ผังแผ่ อะไร ก็เชิญ ทำเสียให้
เสร็จ ๆ ไปโดยเร็ว”

यीแวน รีบเอาหินนั้นลงอย่างเก่า และ
กลยเสียวอย่างเร็วรีบร้อย นักสืบสคริปต์ก็
ยืนแยกทรวงอกก็มิกระชวยยืนทรากศพนัน ครั้น
เสร็จแล้ว เขาหัก กิ่งไม้และ ก้อนหิน ทั้ง ๆ ไร
เพื่อบำบัด ใครสงสัยว่าที่คนตรงนั้นเป็นผู้ชัก แล้ว
ทั้ง สาม คน ก็ เดิน กลับ ไป ยัง โฮเทล กรีนแมน
เมื่อนักสืบสคริปต์กล่าวอำลา เขาพูดว่า

จ. วุฒากาศ

กันย

“มิสเตอร์ เอมเบอร์สัน ผมจะต้องขอพัก
อะไรกับคุณอีกสองสามคำ ก่อนที่ผมจะไป
จากบึงเกลด์ฟอร์ด แต่รับรองว่าไม่เป็นเรื่อง
ที่จะทำให้ คุณได้ ทุกข์ ได้ ร้อนอะไรเลย”

“เรื่องอะไรครับ?”

“มันเป็นสิ่งเล็กน้อยเท่านั้น และ
เป็นเรื่องเกี่ยวกับผมจะขอให้คุณ คือโปรด
อย่าบอก มิส แอนเนอรี่เลย ว่าผมได้ ทำการติด
ต่อกับแม่สาวใช้ของเจ้าหล่อน เพราะมัน
จะเป็นการไม่เหมาะสมเลย ถ้าเขาจะต้องออก
จากหน้าที่ของเขาโดยผมเป็นเหตุ คุณจะ
สัญญาด้วยผมได้ไหม?”

“แน่นอนผมจะไม่เอ่ยกับ เจ้าหล่อน จนคำ
เดียว”

เมื่อได้ยินชื่อ โอลิฟ ก็รู้สึกขบขันว่า
แทบทนไม่ไหว เขายืนนิ่งเป็นเชิงทรงอย่าง
ลึกซึ้ง แล้วกล่าวว่า

“พฤษภาคม ๑๑ ก.ท. โปรดไป ที่ตึก
นายพันเอก แอนเนอรี่เลย หนึ่งร้อยคริบ ผม
ก็ไม่มีเวลามากขึ้นอะไรอีกแล้ว คิดว่าอยาก
จะให้คนอื่น ๆ รู้ความจริงที่เกิดกับเสียยัง
คนที่ผมเรียกว่า สหาย ผมอยากให้คุณคน
หนึ่งละอยู่ในเวลาที่ผมจะเล่าให้เขาฟัง”

เอมเบอร์สัน ก็ยกมือมาดักคางลิ้นขึ้น

เวลาอีกสิบห้านาทีก็สิบเอ็ดนาฬิกา แท้
รู้สึกทันที ว่า การ ต้อนรับใน คราวนี้ ดูเปลี่ยน
แปลกไปมาก แต่ก็ไม่ใคร่รู้ สักอะไร เพราะ
ใจมันไปหมกมุ่นอยู่แต่ในเรื่องของตนอย่างเดียว

แม้ว่าหากมีกิริยาของนายพันเอกกับ ภรรยา
แปลกเปลี่ยนไปบ้างก็ดี แต่ยังไม่เหมือน
บุตรสาว เจ้าหล่อนผิดไปเป็นคนละคนที่เคย
พบมาครั้ง ยี่แวน คิดว่า เจ้าหล่อน เห็น จะไม่
สบายไป ขณะที่กำลังสนทนากับนั้น โอลิฟ ได้
มองดูเขากลับกับจะขอความช่วยเหลือ อะไร
สักอย่างหนึ่ง นอกจากนั้นเขายังประหลาด
ใจที่เห็นเจ้าหล่อนแสดงกิริยากระตัง ๆ กับคน
รักของเจ้าหล่อน เจ้าหล่อนมิได้แสดงความ
ยี่ ยินดีอะไร ในการที่ถูกรักกลับมา พยายาม
ที่จะไปเสียให้ ห่างจากเขาเสมอ

ก็ ได้บอกกับนายพันเอกว่า เขาได้ขอ
ให้นึกถึง สคริต มาด้วย แยกกันไปมองดู
บุตรสาว แล้วกล่าวว่า

“ฉันคิดว่า เจ้าฉลาดมากที่ปรองดองกับ
มิสเตอร์ สคริต ฉันเห็นว่าเป็นการถูกต้องทีเดียว
แต่ไม่เห็นเหตุเลยว่า ทำไมเราจะต้องอยู่
ในการ ประชุมของเจ้าด้วย ฉันกับ โอลิฟ ไม่
ต้องการจะฟังคำอธิบายอะไรอีก มิใช่หรือ
โอลิฟ?”

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

“แน่นอนทีเดียว” โอลิฟ พควิมฝ่ายกลับ ๆ “การที่เราจะเข้าไปนั่งฟังด้วยกันจะทำให้เธอกลุ้มมากจน คิดฉันเห็นว่าไม่เป็นสิ่งที่จำเป็น”

“เธอต้องให้ฉันเป็นผู้ตัดสินเอง” เอ็มเบอร์สัน พุดพลาตทำท่าขึงขังและจ้องดู โอลิฟอย่างประหลาดใจ “โอลิฟ ฉันไม่เข้าใจเธอเลย เธอได้ยินคุณพ่อพูดอย่างไรเธอก็พยักหน้าแต่ก่อนแต่ไรเธอเคยขอให้ ฉัน เล่าเรื่องราวอันลึกลับต่าง ๆ ของฉันให้เธอฟัง มาบ้างฉันก็ตกลงใจว่าจะเล่าให้เธอฟังและฉันก็เห็นว่ามันสมควร” ฉันอยากจะให้เรื่องราวมันเสร็จ ๆ ไปเสียที เช่นนี้แล้วเธอยังไม่ยินยอมอีกหรือ”

เขาหันไปทางนายพันเอก แอนเนอร์เลย์ แล้วกล่าวว่า “ไ้เท่าที่ควร การที่ผมขอให้ไ้เท่าอยู่ด้วยกันก็โดยเห็นว่า ไ้เท่าเป็นเพื่อนอันสนิทสนม ของ บิก้า ผู้เคราะห์ร้าย ของ ผม เป็นการเคารพนับถือของผมโดยแท้ ไ้เท่าจะปฏิเสธเกี่ยวกับหรือครับ?”

ทันใดนั้นคนใช้เข้ามาบอกว่า มิสเตอร์ สกริ๊ง มาคอยอยู่ในห้องสมุดแล้ว

นายพันเอก ถอนใจใหญ่ แล้วพูดว่า “ก็ ก็ เมื่อเจ้าเห็นอย่างนั้นก็ตามใจ ฉัน

พร้อมแล้วที่จะ ทำตาม คำขอของ ของ เจ้าละ แต่ขอเสียที อย่าให้พวกผู้หญิงเข้ามาเถยของฟังเรื่องราวนักเลย ถ้ามีเรื่องราวจำเป็นฉันจะเล่าให้เขาฟังทีหลังก็ได้” พูดแล้วเธอก็กลับ

มิสซิส แอนเนอร์เลย์ ผู้ซึ่งลุกขึ้นด้วย เธอมีหนังสือเกาะย่ำส่าม แล้วพูดเบา ๆ ว่า

“ขอบคุณ คิดฉันคิดว่าการทั้งนี้สมควรจะไปสักแต่แค่นี้เอง เราไม่ควรจะขัดข้องถ้าเขาอยากให้เราอยู่ด้วยกัน โอลิฟ ก็ไม่ควรปฏิเสธ คิดฉันเองก็จะทำตามเขาขอ ใจก็ก็เขาอยากให้เราอยู่ด้วยกันไหม?”

“นั่นเป็นสิ่งที่ผมต้องการที่สุด” เขาตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“นั่นก็เป็นอันเข้าใจกันเสียที” มิสซิส แอนเนอร์เลย์ พูดแล้วเธอยืนขึ้นแล้วเข้าไปในห้องสมุด

ภายในห้องสมุดนั้น พอทุกคนนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ก็นั่งลงหันหน้าไปยังคนทั้งหลาย แล้วทั้งคืนบรรยาย

“เรื่องของผมตงคนก่อน วันที่ เกิดเหตุ ไฟไหม้เผาผลาญตึก อีวาร์เวลด์ ไฟซึ่งเผา

กันว่าคงไหม้ บิก้าหมดตาย” บรรยายผู้หนึ่งฟังต่าง ประหลาดใจเมื่อไ้

จ. วุฒิชัยกุล

กันย

ยินคำว่า “คาท” นายพันเอก อับปากะ
ถามแต่ค้างอยู่ เพราะภรรยากระซิบที่หัวว่า
“อย่าฟังทีอะไรเลย ยอน ให้เราฟังเขาให้
ตลอดเสียก่อนดีกว่า”

“เช้าวันที่จะเกิดเพลิงไหม้ นั้น ผมได้
ถูกเรียกให้ ชนไปทำ ลอนทอน ทันที โดย
ว่าถ้าผมไม่ขึ้นไป ผมจะต้องเสีย ชีวิต ของผู้ ที่
ผมรัก ผมไม่เชื่อในคำเตือนนั้นเลยสักนิด
เพราะคิดว่าคงเป็นอุบายของผู้เขียน แต่ผม
ก็ออกไปไม่ได้ เมื่อไปถึงแล้วเขาให้ ผมดู
จดหมายฉบับหนึ่งซึ่งลงนามว่า มีทคนหนึ่ง
เป็นผู้ที่ผมจำได้ ว่าในชีวิตของผม ๆ ได้เคย
พบกันเขาครั้งเคยเท่านั้น ในจดหมายกล่าว
ถึงภัยอันน่าสยดสยองของบิดาผม” ก็ท หยค
หายใจครึ่งหนึ่ง แต่โธสิฟ นั้นรู้ สักว่านอกตัว
สิ้นซอชก

“คูเหมือนบิดาของผมได้ ทำการเกี่ยวข้อ
กับสมาคมลับ ของ พวก อารเมเนียน เป็น เวลา
หลาย เป็นผู้ที่สมาคมไว เนื่อเชื่อใจให้
ดูแลรักษาเงินทองทั้งสิ้น ตลอดการกิจการ
อื่น ๆ ของพวกมัน เช่นทำการชักชวน
ต่อทางกำเนิร ของรัฐบาลเป็นต้น” เขาหยค
อีกพักหนึ่ง คราวนี้รู้ สักว่าเขาพูดไม่ค่อยออก
“ผมก็ไม่ทราบ เรื่องราวของ สมาคม นก

นิก เพราะเป็นการลับซึ่งผมไม่อาจทำได้
การ ปรากฏ ว่าบิดาผม ได้ ทำการ ทุจริต ต่อ
สมาคม ซึ่งสมาคมทราบเข้าและตัดสินใจให้
ประหารชีวิตบิดา ผม โดยทันที ผู้เขียน
จดหมายฉบับนั้นเตือนให้ ผมพา บิดา ไปลอมตัว
ไปเสียโดยเร็ว ก่อนที่คนของ สมาคม จะ
ทำอันตรายได้ ให้พาไปเสียไกล ๆ เช่น
อเมริกา หรือ ออสเตรเลีย เป็นต้น ในขั้นแรก
ผมไม่เชื่อเลยว่า บิดาผู้ยังเกิดเกล้า ของ
ผมจะเป็นมนุษย์เช่นนั้น ผมคิดแต่อย่างเดียว
ว่า คงเป็นการเดินเลื้อยเลื้อยของบิดาผมหรือ
อะไรสักอย่างหนึ่งก็ว่าได้ และผมคงช่วย
ให้ ท่านพ้นความผิดอันนี้ได้ แต่ที่ไหน เมื่อ
ผมกลับมาและเล่าถึงเรื่องราวที่ ผมได้ ทราบมา
ให้ ท่านฟัง ท่านมิได้พูดอะไรเลยสักคำ
นั่งเงียบ จนเมื่อผมพูดเสร็จแล้วท่านจึงบอกว่า
การมันเข้าเงินไปเสียแล้ว เพราะ ในย่ายวัน
นั้นเองมีคนสองคนมาหาท่าน พูดถึงเรื่อง
เงินของสมาคม”
ก็ท หยคก็กระไรครึ่งหนึ่ง แล้วพูดเป็น
เสียงแหบเบาว่า “อย่างที่ผมจะรู้ว่ายไปกระมัง
แต่ผมรู้ สักแค่ไหนและเจ็บใจจริง ๆ ที่บิดาผมทำ
การอันไม่สมควร ทำให้ตระกูลของเรา
มกลทิน ทำให้เสียชื่อเสียง เพราะแต่

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

ไหน ๆ มาตระกูล ของผมมิได้มีเรื่องพรรคนี้
เลย ผมจึงอธิบายกับท่านเสียยกใหญ่ ท่าน
นั่งก้มหน้าก้ม และสยดสวายว่า ถ้ามี
เวลาอีกสักหน่อยคงหาใช้เขาได้ เพราะท่าน
ไม่ได้ตั้งใจจะให้เงินของเขาคนนั้นไป เป็น
อันหมกมุ่นอยู่ นอก จากจะ ต้องหนีไป เท่านั้น
เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ผมก็บอกให้ท่านเตรียมตัว
ส่วนผมก็ไป จิตใจแรง เข้า ของที่ จะออก เกรียวทาง
โคยรวกเร็ว”

หน้าของ กีก ใน ขณะ นั้นกระทำ ให้ ทุกคน
ออกส่งสารมิได้

“ความทุกข์ ในครั้งนี้ ทำให้ ผมหมดสติ
ที่เกี่ยวข้อง ไม่ช้าเท่าของผมนักมาถึง ๆ ผม
เคยเกิรเล่นด้วยความสนุกสนาน ที่ซึ่งเต็ม
ไปด้วยความรัก คือข้างยานั้น ผมคิด
อยู่ในใจว่า ผมจะพบหน้าหญิงที่ผมรักและ
ยั่วใจไว้แล้วได้อย่างไร ถึงแม้ ไม่ใช่ความ
ผิดของผมก็จริง แต่นามของผมน้อมมีมลทิน
เจ้าหล่อนคงไม่โยยคือผมอีกเป็นแน่”

โอดิฟ หันหน้าไปเสียทางอื่น เจ้าหล่อน
ไม่อาจมองเขาได้

“ผมยืนมองคนที่กำลังห้อง โอดิฟ ภาย ใน
ความมืดมิดจนเท่าใดนั้นผมออก ไม่ได้ เพราะ
หมดความทรงจำทีเดียว แต่น่าประหลาดที่

ภาพของเจ้าหล่อน ก็มาปรากฏ อยู่ที่ หน้าต่าง
ด้วย คล้ายกับว่าดวงใจของเราตรงกัน ใน
เวลานั้นผมนึกว่าเงาของตนไม่คง บังตัวผม มีค
ชีวิตอยู่แล้ว ผมยืนพิศดูเจ้าหล่อนนั่งอยู่คร
หนึ่ง ก็ได้ยินเสียงเจ้าหล่อนเรียกชื่อผม
ผมรู้สึกว่าจะทำอะไรไม่ได้ จึงรีบหลบไป
เสีย” กีก ถอนใจแรง

เมื่อผมกลับขึ้น ไปนอนตกลึกก็ ผมทรง
ไปยังห้องคุณพ่อที่เคียว เห็นมีคคือ ผม
จึงเรียก และพกลัยท่าน แต่จะ ได้รัยคำตอบ
สักคำก็ไม่มี ผมอดรู้สึกกลัว เพราะ
นอกจากเสียงที่ผมพกลัยเงาไป ก็ไม่มีอะไร
แว่วอีก คุณเยือกเย็นไปทั้งห้อง ผมรู้สึก
ตัวแข็งตัวด้วยความระทระท้านเป็นกำลัง จึง
รีบลุกไม่ช้าต้องครอญ ๆ ก็เห็นภาพเก่า ๆ ภาพ
หนึ่งนอนเหยียดยาว อยู่ ระหว่าง เคียง กับ โต๊ะ
ผมนึกที่เกี่ยวข้องว่า คุณพ่อคงมาตัวตายเสีย
แล้ว ท่านคงเห็นว่าเป็นไม่พ้นมือเจ้าพวก
เหล่าร้ายนั้นได้ ครั้นเมื่อเข้าไปใกล้ผมใจ
หายวายที่เคียว และรู้สึกว่าจะต้องคิด
ตามแก้กันเจ้าคนร้ายให้ได้ เพราะภาพที่
นอนอยู่นั้นศีรษะได้หายไป”

เสียงร้องแห่งความสลดสยของไก่ที่ลกลอก
จากปากผู้ ที่นั่งฟังทุกคน โอดิฟ นิ่งลงกับ

จ. วาตะกุล

กันย

ชยหน้าลงในมือร้องไห้ทีเดียว

“ผมยื่นตลกตะลึงหมกสติ ไม่รู้ว่าจะทำ
อย่างไร ค่อยมาผมคงเห็นว่า จำเ็นที่
จะต้องบ่คียงเหครวียน เพื่อรักษาชื่อเสียง
ของตระกูลผม ก็คิดแล้วผมจึงไปที่โรงรถซึ่ง
มีน้ำมัน ขี้รถลธ อยู่เสมอ ผมทวชนไปบน
คอกสองขบย แล้วเทลงบนคัพพของคุดพ้อ กับ
บนพรมทั่วห้อง”

นายพันเอก แอนเนอรไลย ผู้ซึ่งนั่งฟังนั่งอยู่
มิได้ปรีปากเลยนั้น ร้องขึ้นว่า “อนิจจา!
อนิจจา!! ช่างร้ายกาจจริง”

“ครับ มันเป็นการร้ายกาจ ขยี้ที่ กระทำ
เช่นนั้น แต่ถ้าได้ทำเป็นควมขมข้าง ก็อาจ
เป็นได้เช่นเดียวกัน ผมทราบก็ว่ามันเป็น
การเลวทราม เมื่อผมทั้งไม่ ขัดคงแล้วก็กลับ
เข้าไปในห้องผม คอยว่าจะมีใครเห็นไฟ
และเอะอะขึ้นบ้าง ค่อยมาไม่ก้อจิตใจก็แตก
วิ่งมา นอกจากนั้นท่านทุกคนก็ทราบเหตุการณ์
ในคืนนั้นแล้ว”

ก็กรู๊ตักโล่งใจที่ได้เล่ามาถึงเพียงนี้ เขา
มองคุดหน้าทุก ๆ คนที่นั่งฟัง เห็นว่าแสดง
ความเสียใจและสงสารเขาทั้งนั้น มีสติส
แอนเนอรไลย ได้ขมม่อมาให้เขาสัมผัส เขา
จึงรีบมาสั่งอย่างแรงด้วยความขอบคุด แล้ว

ถอนใจใหญ่พลางเล่าต่อไป

“ผมมีความสงสัยคน ๆ หนึ่ง เพราะ
รุ่งขึ้นผมไปเที่ยวตรวจสถานที ๆ ที่กพิง พอ
เขาตะขอสืบที่เขา โอ้ว ก็มสิ่งหนึ่งล่องลงมา
ซึ่งแสดงให้ เห็นว่า คนร้ายได้ลอบย่นชนไป
ทางคั่น โอ้ว ซึ่งอยู่ใต้หน้าต่างห้อง ของ คุดพ้อ
ของสิ่งนั้นเป็นสายยักแชนเสื่อ ทำด้วยทอง
เป็นรูปโล่ มีตัวอักษรย่นอนจีนมาว่า ‘เอ. เค’
อักษรย่นอนอาเป็นองค์พระยานไถ และหน้าท
ของผมก็กรรมอบให้ คุดที่เกี้ยว มีสติเคอร์
สกริว”

นักสืบก็มีศีรษะรับคำ แล้วขมม ซึ่งเห็นว่า
เป็นความเข้าใจอันดี

“แต่ภายหลังผมก็คิดว่า จะต้อง เกี้ยวไว้ ไซ้
เอง ต่อจากนั้นก็อยู่ในสมตคพเล่มหนึ่ง ผม
ได้พบนาม เป็นภาษาต่าง ประเทศ และ คำยด
ที่ขยู่เขียนอันมาก ทุก ๆ นามมีตัวสีแคง
ประกอบอยู่ด้วย ซึ่งต่อมาผมค้นพบในทอน
ว่าเป็นเครื่อง ทมขาย ของ สยามคคณิ แ่ง หนึ่ง
บรรคานามที่ซึกเจเน คือ หมอเอแรม แคลฟแอน
อันสมกับอักษรที่สายยักแชนเสื่อที่เกี้ยว พร้อม
ด้วยมีคำยดที่ขยู่ว่า เพ็คแซมไรย์ เป็นที่ทำการ
ของพวกกบฏอวรุเมเนียม ประจำอยู่ในประเทศ
อังกฤษ ผมได้จักไว้ ทั้งสองอย่างก่อนที่จะ

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

ทรวงต่อไป

“ในหน้าหลัง ๆ ซึ่งผมพลิกต่อไป มีวันที่หนึ่งให้ หลังมาแล้วหลายเรื่องราวต่าง ๆ ผมจำได้อย่างขึ้นใจ ผมคิดว่า จำได้ทุกคำที่ได้ คือ

“ได้ถูกเลือกเป็นสมาชิกที่สมัครใจแห่งสมาคมลับของพวก ขาวเมเนียม อันเป็นตำแหน่งที่ ข้าพเจ้าไม่ มีความสนใจในการรับ โดยเห็นว่าผู้ รักษาเงิน ที่ใหญ่ ที่สุด ในยุโรป สามคนนั้น ได้ มีส่วนแบ่งกับข้าพเจ้า เป็นที่เข้าใจว่า เมื่อข้าพเจ้าสาธยายที่รักษาความลับแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ รับมอบภาระ ซึ่งเป็นส่วนที่สกลของสมาคม (เป็นรายได้อันงามทางหนึ่ง) และข้าพเจ้าจะไม่ เกี่ยวข้องกับวิธี การ กบฏ หรือ การ ประทัก ประหาร ผู้ที่สมาคมมิชอบ สรุปความก็คือ การที่ข้าพเจ้า เกี่ยวข้องกับสมาคมนี้เท่าที่จำเป็นนายธนาคารที่รักษาเงินอันมีทราบดีว่าได้มาจากไหน ทั้งแต่ข้าพเจ้าได้ถูกเลือก มีเรื่องราวอันน่าประหลาด ของ พวก กบฏ เหล่านี้ บาง อย่าง ที่ข้าพเจ้ารู้ เห็น แต่เป็นส่วนใหญ่ที่ ข้าพเจ้ารู้ สักว่า ยิ่งก็กว่าชนชาวบ้าที่ร้ายกาจยิ่งเล็กน้อย เขาพวกนั้นว่า ที่ จะดำนว ในแหลมเอเซียอันชอนนมื่อ โมงใด ที่ดินแห่งหนึ่ง ซึ่งใน

ดวงหนึ่งเคยเป็นที่เริ่มแรกทำการ ของ สมาคม แต่เนื่องจากคำสาธยาย ของ ข้าพเจ้า ๆ จะออกข้อไม่ได้ ตามแผนนั้นนี้ ประทับประคองด้วย ศรัทธาซึ่งได้ รับรักษาไว้อย่างดี คง ยึดมั่นว่า ศรัทธา เป็น ศรัทธาของพวกกบฏซึ่งสมาคมได้ทำการแก้แค้นไว้ และว่าก่อนที่ จะเอา มาเก็บไว้ได้ นั้น ซึ่งเป็นที่ สกทหาย ศรัทธาอัน น่ากลัว เหล่านี้ ได้ถูก นำไป ท้ายยุโรป แล้ว เพื่อให้ ที่ ประชุมใหญ่ ๆ ทั้งหลาย แห่ง ความประสงค์ อันนี้”

บทที่ ๑๘

ถอนหมิ่น

เมื่อ ตึก พุกแดง เขา เหลือยก หน้าของ ทุก คนที่นั่งฟัง เห็นต่างก็ สดก สงบเงียบอยู่ มิได้ มีใครเอ่ยอย่างใด ซึ่งแสดงว่า คำเหล่านั้นที่ มีสเตอร์ เอมเมอร์สัน เขียนไว้ หลาย มาแล้ว เป็นเงาที่ยอกความประพฤติกของแกลและเผยความลับที่ ได้มาเกี่ยวข้องกับ ความตายของแกลโดยระแเง

นักสืบ สคริค เป็น ผู้ทำลาย ความสงวนขึ้นก่อน เขากล่าวเป็นที่เข้าใจว่า “อย่าเป็นทุกข์เป็นร้อนไปอีกเลย มีสเตอร์ เอมเมอร์สัน คุณก็ได้ เล่าเรื่องที่ควรเล่าทั้งหมดแล้ว”

“ที่จริงก็ยังไม่ว่ากันทีเดียว ยังมีอยู่อีกเล็กน้อย” ก็ก็ คอยพลางเอามือลูบหน้าผาก ประหม่อมายาจะให้ เรื่องราวของตนเสร็จ ๆ ลง แล้วกล่าวต่อไปว่า “เมื่อผมได้อ่านข้อความที่พิมพ์ไว้แล้ว ผมได้ขบปัญญาว่า อย่างไรก็ดีผมคงจะคิดตามเอา ค่ะนะ ของ คุณพ่อ ที่อ้ายพวกเหล่าร้าย คัดเอาไปนั้น กลับคืน มาให้ ได้ ผมไม่กลัวเกรงอะไรหรอก แต่ในที่สุดผมก็ได้คืนมาจริง” เขาถอนใจใหญ่ “และจัดการฝังเรียบร้อยแล้ว เป็นอันจบเรื่องของผมเสียที แต่ผมรู้สึกว่าคุณพ่อได้ทำการอันสำเร็จลงได้โดยผมได้ ผู้ช่วยเหลือสองคน ที่หนึ่งก็คือเพื่อนคนนั้น” เขาพูดพลางวางมือลงบนย่าเห็บ “ผมเห็นว่าเขาเป็นสหายที่ทุกคนหนึ่งในโลก และอีกคนหนึ่งก็คือผู้เขียนคำเตือนถึง เรื่อง คุณพ่อ มาให้ ผม ทราบ และ เขายัง ช่วยเหลือผม ลง แคลฟิฟอร์เนีย อีกด้วย”

“ผม ขออนุญาตต่อ มิสเตอร์ เฮมเบอร์สัน และท่าน ทุกคน ที่อยู่ในขณะนี้” นักสืบสก็๊ต พักพลาง โน้มตัวลง คำนับด้วย กิริยาอันสุภาพราวเรียบ “ผมต้องขอต่อท้ายเรื่องของพวกอีกหน่อย คือผู้ช่วยของผมได้ส่งข่าว มาจาก กรุง เวียนนา เมื่อวานนี้ว่า เขา

ได้ ตามหามอ เฮอรัมแคลฟิฟอร์เนีย จนถึงประตูช่อง ในมือของ แคลฟิฟอร์เนีย มีหีบดำใบหนึ่ง และได้ เห็นมีคนผ่านประตู เข้าไปอีกหลายคน เขาคิดว่าถ้าจะเข้าไปในช่องนั้นโดยลำพัง เขาคนเดียว คงไม่เป็นผลสำเร็จ เขาจึงยื่นคอบอกไปยังนอกร กับการประชุมของพวกเขา มินท์บง เขายื่นคอบอกประมาณครึ่งชั่วโมงกว่า ๆ ก็เห็น แคลฟิฟอร์เนีย กลับออกมา หน้าตาคน ๆ เหลียวซ้ายเหลียวขวา ประหม่อมมีความกลัวว่าจะมีใครตามมาออกมา แล้วก็วิ่งก็หนีไปในถนน ผู้ช่วยของผมก็ได้วิ่งไปด้วย เสียงฝีเท้าที่ตามไปข้างหลังนั้น กระทำให้ แคลฟิฟอร์เนีย แทบหมดสติทีเดียว รีบวิ่งเข้าตรอกออกช่องโดยไม่คิดแก่ชีวิต จนผู้ช่วยผมตามไม่ทัน โดยไม่ทราบว่าจะหายไปทางไหน และมีได้กลับไปยังโฮเต็ลที่เขาพัก แม้ว่าจะเที่ยวตามหาทุกหนทุกแห่งก็มีได้พบ นี่เรากำลังจะพูดที่เกี่ยวกับว่า หมอ แคลฟิฟอร์เนีย ต้องหนีเพราะเหตุใด คงเป็นด้วยอภัยที่ยี่สำคัญในนั้นเอง หมอแคลฟิฟอร์เนีย คง ต้องรู้ ลึก ๆ ก่อน ที่ที่ ประชุมของคณบดีที่ทรยศว่า หิวนั้นได้ ถูกสืบเปลี่ยนจึงรีบหนีไม่ได้ รังรอ ครั้งนี้ถ้าถ้าเข้าเข้านั้น มีศีรษะของ คาลตัน เฮมเบอร์สัน แล้ว แกก

พ.ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

ต้องถวายชีวิตของตัวเอง ผมได้สั่งให้
ช่วยของผมนักขึ้นทันที เพราะเข้าใจว่าใน
ไม่ช้าคง ตำรวจ ก็คงไปรวบพวกเหล่าร้าย
ไว้หมด” พูดแล้วเขาลุกขึ้นพลางกล่าวว่า

“เรื่องผมเห็นว่า จำเป็นที่จะต้องรายงาน
ให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองทราบ แต่มิสเตอร์
เฮมเบอร์สัน คุณไม่ต้องวิตกว่า จะเกี่ยวข้อง
ไปถึงคุณออก ผมสัญญาไว้ พวกสักขี
แล่นก็ย่ำๆ ไม่เคยเปิดเผยความลับของตระกูล
ใด ถ้ามีความประสงค์ให้ขบขี้ก็เป็นความลับ
ขั้วแวน ผู้ซึ่งรู้สึกสนใจในอริยาบถของนักสืบ
สักขี รีบออกไปส่งถึงประตูใหญ่หน้าตึก
เมื่อได้สัมผัสมือกันแล้ว ขั้วแวน พูดขึ้นว่า

“มิสเตอร์ สักขี ผมอยากจะทราบ
อะไรสักหน่อย หวังว่าคุณคงบอกผมได้ เมื่อ
คนนั้นขณะที่เรากำลัง ทำการฝัง ศีรษะ มิสเตอร์
เฮมเบอร์สัน อยู่แน่ คุณมาพบเขาได้อย่างไร
ผมอึ้งรยบแท้ ๆ เพราะผมได้เที่ยวตรวจดู
ทุกที่แล้ว ไม่เห็นมีมนุษย์เลยสักคน”

“แต่คุณไม่ได้คิดว่า มีใครซ่อนอยู่ในพุ่ม
ไม้ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับคุณ” นักสืบสักขี
ตอบอย่างขมขื่น “เหตุที่ทั้งสองไป
พักเสียที่โฮเต็ล แทนที่จะตรงมาบ้าน ทำให้
ผมสงสัยว่า คงจะคิดทำอะไรกันสักอย่าง

และจะทำอะไรกันนั้น ผมก็อยากจะทราบ
บ้างแล้ว ผมจึงสักขีรอยคอของคุณ”

ระหว่างเวลาที่ ขั้วแวน กำลังคุยกับมิสเตอร์
สักขีที่ ประตูบ้าน นั้น ฝ่าย ข้างใน ห้อง
นายพันเอก แอนเดอร์ส ได้เคาะตรงมาหา ก็
แล้วจับมือสั้นแสดงความพอใจ พลางกล่าวว่า

“นั่นแหละ ก็ ฉันต้องขอโทษเสียทีใน
การที่แสดงกิริยาไม่กตัญญูมาหลายเวลา เพราะ
เห็นกิริยาเจ้าแปดกนิก มาขึ้นฉันรู้ แล้ว
ว่า เหตุใดเจ้าจึงมีกิริยาเช่นนั้น เรื่อง
ราวทั้งหมด ที่เราอธิบายมาแล้ว อาจเปลี่ยน
สมองของเจ้าได้ ก็ยิ่งกว่าอะไรหมด ถึง
เป็นฉันก็ต้องเป็นเช่นเดียวกัน”

“แต่ โปรดอย่ากล่าว ตีตื้น คุณพ่อ ผม
เลย” ก็พูดขึ้นที่ขอ “เพราะ ไหน ๆ
ท่านก็ได้ตายไปแล้ว สำหรับผมเองก็ต้อง
จำไว้ว่า ผมจากกับคุณพ่อในครั้งสุดท้าย
ด้วยการพูดว่าท่านให้เสียใจ พูดใช่ ผม
ไม่ได้คิดเลยว่า ความตายจะมาถึงท่าน
โดยที่รู้ขึ้นทันควันถึงปานนั้น”

“โอ! เจ้าไม่ต้องสงสัย ฉันจะไม่กล่าว
ร้ายถึงเขาอีกเลย ที่จริงฉันรู้ จักเขาก่อนว่า
เจ้ารัก โดยที่เราเคยเป็นเพื่อนสนิทกันมา”

“อะไร ๆ มันก็สำเร็จ เรียบร้อย แล้ว”

จ. วุฒิมะกุล

กันย

มิสซิสแอนเนอร์เลย์ พุกพลาถักมลงรุมพิทหน้า
ผาก คึก แสง คน เป็น มารดา ของ เขา ที่ เกี่ยว
“เจ้าอย่าไปมีว่ กลุ้มอก กลุ้มใจถึง อ้ายเรองที่
แล้วๆมาเลย อุตสาหัสคอกอกสะกดใจคิดถึง
การภายในน้ำใหม่ก็กว่า แต่ต้องระวังตัวของ
เจ้าให้ดีกว่า”

พุกแล้วแถมมองดู บุตรสาว ซึ่งยืน กับศีรษะ
เอามือออกมาดูอยู่ โตะเล่นอยู่ แกล้งนอนใจแล้ว
พุกต่อไปว่า

“แม้จะมีเหตุเพทพพานอะไรก็ดีกว่า เจ้า
อย่าลืมว่าฉัน กับ นายพิทเอก เป็น เพื่อน ที่อาจ
เชิดชูและช่วยทุกข์ของเจ้าเสมอ ฉันเองทั้ง
ใจที่จะเลี้ยงดูเจ้า อย่างบุตร คนหนึ่ง เหมือนกัน
แต่มาขึ้นกัน—”

แกพูดได้ เท่านั้น ก็ร้องไห้ ออกไป จากห้อง
โศก ก็ยังมีทันจะโศกต่ออะไร

โศลฟ เกรงว่าบิดา จะทิ้งเจ้าหล่อนไว้ ใน
ห้องสองต่อสองกับ ก็ ก็ ซึ่งจะกระทำให้
เจ้าหล่อนกลุ้มอกกลุ้มใจในการที่มีรู้ว่าจะพูดยังไร
เจ้าหล่อนจึงรีบวิ่งไปหานายพิทเอก แล้วจะซบ
ว่า

“คุณพ่อคะ ช่วยพุกแทน ก็ฉัน ที่ชี้คะ
ก็ฉันบอกเธอไม่ได้จริง ๆ”

“อย่าฟังเลยลูกรัก” แกล้งห้าม แสดงว่า

ไม่มีใครสบายใจ “เซื่อพ่อเถอะ รอให้เขา
หายกลุ้มอกกลุ้มใจเสียก่อนจะดีกว่า พ่อ
ไม่เห็นว่าจะต้องรีบร้อนอะไร”

“โฮ! คุณพ่อช่างไม่สังสาร ก็ฉัน ยัง
บอกเด็กคะ บอกเขยวันแหละ” เจ้าหล่อน
ยังกับ แล้วก็รีบหันหน้ามาคอกอก ออกประตูไป

ก็ ก็ มองตามเจ้าหล่อนด้วยความประหลาด
ใจ นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้าหล่อนแสดงกิริยา

เช่นนี้ต่อเขา เขารู้สึกปวดร้าวไปทั่วตัว ที่
จริงในเวลาเช่นนี้เขาควรได้ รับการ สัมผัส มี
อันอ่อนนุ่มของเจ้าหล่อน การรุมพิทด้วย

ริมฝีปากอันแดงของเจ้าหล่อน คล้ายผู้เคียว
ทางกว้างแคบแผ่แผ่มากลางทะเลทราย หวัง

ว่าใน ที่สุด หนทาง คง จะ ได้ คืบหน้า อันใด เป็น
บริสุทธิให้ ชื่นใจ แต่การกลีบตรงกันข้าม

เช่นนั้น ก็ ก็ รู้สึกแทบเป็นบ้าก็เคย เขา
ถามตัวเองว่า ทำไม โศลฟ จึงเป็นคน ๆ

เกี่ยวที่มีใดไม่คำปลอยโยน หรือแสดง ความ
ยินดีต่อเขา แต่คำถามทั้งนั้นมีได้ รับผล

เขาหันไปถาม นายพิทเอกผู้ ซึ่งกำลัง เคียว
มือโพล่หลังตรงเข้ามา

“ไต่เท้าครัย นี่เรื่องราวมันเป็นอย่างไรงั้น
โศลฟ จึงแสดงกิริยาเช่นนี้กับฉัน”

“นั่นแหละฉันก็ไม่ทราบ ว่า จะบอก กับเจ้า

กันย์

จ. วาฬะภัก

นี้ทำให้ได้เข้ายุ่งยากใจ

ผมก็จะไม่

บอกที่เกี่ยวกับความสงสารแก่

ลัมพระเกษพระคุณเลย

“ทำเป็นไม่รู้ ไม่รู้เสียก็แล้วกัน แล้ว

เขาลงขันด้วยอาการเขาไปเซมาจน เอ็ดวาร์ก็
บ๊วน ต้องเข้ามาพระยงไว้

จึงค่อยไปซักไซ้ไล่เลียงกับเจ้าหล่อน ดัน
เข้าใจว่า ไม่ช้าเจ้าหล่อนก็คงกลับกอก”

“เกาะกันไว้ก็แล้วกัน” เท็กพูดแสดง
ความกระวนกระวาย “แถมจะหมกกำลังเสีย
แล้ว” แล้วหันมาทางนายพันเอก พูดว่า

เอมเบอร์สัน ผนยมใน คำประโลมใจ ของ
คนทั้งสอง แต่ในใจนั้นรำพึงซนกันถึง

“ที่จริงเขาไม่ควรออกจาก ลอนดอน เลย
ทั้งแสดงยังไม่หายก็ กลุ้มหรือก็กลุ้ม ยังมา
ถูกเจ้าหล่อนลอนดอนหมั่นอก”

โอลิฟ อยู่ทุกขณะจิตต์ เขาเห็นว่าเจ้าหล่อน
ทำกับเขาเป็นการรุนแรงเกินไป เพราะ

“จริงที่เกี่ยว ไม่ควรจะมีเรื่องราวเลย
มันน่ารำคาญเสียจนกระไร” นายพันเอก ตอบ
แล้วหันไปพูดกับคิก “เจ้าอย่าทำอันนั้น

เจ้าหล่อนก็รู้เคยใจแล้วว่า เวลาเขา
ทุกซั่มไร ถ้าเจ้าหล่อนรักเขาคงไม่มีใจ

ไปนะ วิชาตัวเสียให้ดีกว่านั้น และอย่า
นึกเลยว่า เจ้าจะหนีไปจากเราทั้งเงี้ย ๆ ได้
เราคงไม่ปล่อยเจ้าไปเป็นอันขาด อย่าไปคิด

อามัทธิ พอก ะ หา เรื่องราว มาซ้ำเติมอีกได้
เขาคิดแต่อย่างเดียวว่า เจ้าหล่อนคงยัง

ถึงเรื่อง โอลิฟ นึก ไม่ช้าเจ้าหล่อนก็คงหาย
เป็นบ้ากอก เพราะคิดเชื่อนั่นว่า โอลิฟ ยัง
คงรักเจ้าเสมอ”

น้ำหน้าเขา ความรักของเจ้าหล่อนได้คืน
ไปหมดแล้ว และจะไม่กลับมาอีก

“ไม่ท้องสงสัย เจ้าหล่อนรักแกจริง”
เอ็ดวาร์ก็ บ๊วน ปล่อยเอาใจ “ถ้าแกได้
เล่าเจ้าหล่อนตลอดเวลาก็กเล่าเรื่อง เหมือน

“ได้เข้าขอสิ่งที่คุณจะทำไม่ได้” คิก
พูดแสดงว่าหมกหัว “การทำจะให้ผมอยู่

กันละก็ แถะรู้ สักที่เกี่ยวกับเจ้าหล่อนรัก
แกเพียงไร สักที่หน้าและท่าทางของเจ้าหล่อน

ในชายคาเกี่ยวกับเจ้าหล่อน ต้องเห็นหน้า
เจ้าหล่อนทุกวัน และทั้งรู้ว่าเจ้าหล่อนไม่

โยกย้ายผม ผมจะทนอยู่ได้อย่างไร คง

เป็นไปไม่ได้ ปล่อยให้ผมไปเสียให้พ้นก็
กว่า”

“งั้นเจ้าจะทำอย่างไรละ เจ้าจะไปอยู่ที่
ไหน?”

“ผมก็ไม่ทราบว่าจะไป อยู่ที่ไหน เหมือน

พ.ศ. ๒๔๗๒

กัน แต่เชื่อว่าคงไม่ไร ที่พัก ไม่มีที่อยู่
จริง ๆ ก็ไปอยู่ตามโฮเต็ลก็ได้ โฮเต็ลเล็ก ๆ
แถว ๆ ที่มีขายกันไป สำหรับผมคนพรรคนั้น
จะแอบเข้าไปที่ไหนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องล็อก

“นี่คิก กันต้องขอเสียที่” ยี่แวน พุก
แสดงว่าไม่เห็นด้วย “ถ้าแกระไม่ยอมอยู่
ที่นั่น กันก็ต้องพาแกระไปไว้ที่บ้านกันเท่านั้น
อ้ายแกระจะไปอยู่ตามโฮเต็ลนั้นอย่างนั้นเลย
กันเชื่อว่าคุณแม่กันคงยินดีก่อนรับแกระไว้ กัน
เองก็จะอยู่ช่วยแกระด้วย”

“ถ้าเป็นได้เช่นนั้นกันก็เหมือนกัน มีสเคอร์
ยี่แวน” นายพันเอก พุก รุสสิกยาใจ “คิก
จะได้พักสมองเสียที่ และโอลิฟ ก็จะได้เลิกคิก
บ้า ๆ เสียสักครั้ง ในระหว่างที่คงแยก กันไป
ไม่อีกกว่ากันก็จะเย็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันคอก”

“อ้อ เทก นั้นแกระก็จะพากันไปไว้ที่
มีสสิส ยี่แวน หรือ?” คิก ถามสีหน้าแสดง
ว่าไม่สบายใจ

“แน่ละสิ จึงจะพาไปไว้บ้านใครที่ไหน
อีกล่ะ?”

“กันไม่ขอไปเป็นอันขาด” คิก ตอบ
แห้ง ๆ แล้วหัวเราะ เสียหัวเราะนั้นน่า
สงสาร จนคนทั้งสองรู้สึกคันใจ มีริ้ว
คึกอย่างไรต่อไป

ความอาฆาตแห่งสมาคม

บทที่ ๒๐

ตัวการ

“แหม คุณแม่ หนูนั้นละเป็นสาวชนทุก
วันเที่ยว ทั้งสวยทั้งวัย” เช็ควาร์ค ยี่แวน

กอกเธอมาการค้าแล้วเริ่มพิกอย่างเก็ก ๆ.

แกระทำอายหน้าแดงเรื่อราวกับสาว ๆ.

“เทก เจ้าเหาะ แม่?” แกระ พุกพลา
หัวเราะ “แปลกจริง แม่ไม่เคยเห็นเจ้า
สังเกตุสังการอะไร แม่เลยคงแกระเก็กมา.”

“ไม่เหาะไม่เหาะอะไรคอกครบบี้ ผมไม่
เคยเห็นคุณแม่ แปลงปลั่งอย่างเคยวันเลย เมื่อ
แรกที คิก กับผมมา ดูไม่ใคร่สบายเสียด้วยซ้ำ
เคยวันถ้าจะไปเปรียบกับแม่เพื่อนสาว ๆ ของผม
ละก็ เป็นไม่ต้องแพ้เทียบ.”

“เห็นจะเป็นเพราะแม่ ไม่ต้องการคบกับใคร
กะมึง แม่ได้เห็นหน้าเจ้าและ คิก จึงทำ
ให้แม่สบายใจ”

“คุณแม่ เห็นจะเหนื่อย ที่คงพยายามลี้คิก
ตลอดเวลา แต่เหมือนเขาสบายก็แล้วไม่
ใช่หรือ? ผมเป็นห่วงเสียออกแท้.”

“หมอลิมพัสน์ บอกว่าใช้หมดแล้ว ให้
ระวังแต่อย่าให้มีอะไรมาขวนใจ จะได้มี
กำลังขึ้น.”

“นั่นก็ไม่เห็นจะยากเย็นอะไรนี่” ยี่แวน

จ. วุฒิมะกุล

กันย์

ทอยเป็นทศกรร "แต่ฉันจะง่ายคงคิดหรือไม่
กันย์ไม่รู้ เราเราห้ามความทุกข์ความกังวล
ของเขาได้อย่างไร เพราะเขาต้องคิดถึงเหตุที่
โอดิฟ ถอนหมั้นกับเขาเสมอ เขาจะเลิกคิด
ถึงเหตุนี้ไม่ได้เป็นอันขาด."

"แต่ไม่เคยได้ยินเขาออกซอ โอดิฟ เลย
สักครั้ง" แกดทอยโดยเร็ว.

"ก็เขาเคยเพื่อเรียกเสียงดนตรีคนยังร้อง
แล้วไม่ใช่รึ ? แม้ในเวลานี้เขาไม่ได้พูดถึง
เชื่อว่าในใจ เขา คงคิด อยู่ ตลอดเวลาเหมือน
กัน."

เคนนิส บั๊วแวน หน้างอกริมฝีปาก แต่
มิได้ทอยอะไรอีก แกร์คิดว่าลูกชายพวกนั้น
เป็นความจริง เมื่อคิด เพื่อแกกอยู่และได้
ยินพอ ก็ได้เรียก โอดิฟ เสมอ เคียวค้อย
เคียวคิง แต่ลวนเค็มไปควัยความรักทั้งสอง
แกล่แกล่แจ๊บโมโหกัน และเมื่อแกล่เข้าไป
หา ก็ถามโน่นถามนี่ ก็ก็เหมือนเสียทุก
ครั้ง การที่เขาทำกับแกล่เช่นนั้น แกร์ สัก
คล้ายมีอะไรมาแทงหัวใจแกล่ แต่แกล่ก็ยัง
พยายาม แกล่ยังอมใจที่โดนพยายาลเขา ได้
อยู่ใกล้เคียวเขา ซึ่งทำให้แกล่มีความสุข
และเป็นสาวชันทนใจได้ แม้แต่ลูกชายของแกล่
ก็ยังสังเกตเห็นท่าทางและริคตอณกตคนของแกล่

นอกจาก ความสำราญ ที่ ได้ อยู่แนบชิด กับ ก็
แล้ว แกล่ยังมีหวังอย่างบ้า ๆ อีก หวังว่า
แกล่จะชนะคงใจคิดของก็กและสมประสงค์ของ
แกล่สักวันหนึ่งเป็นแน่ ก็ก คงหวลมาประคอง
ต้องแกล่อย่างครั้งก่อน หรือคงว่าแกล่เป็น
สาวทั้งแท่งก็ว่าได้ แกล่ก็อยู่ในใจว่า คราว
นี้เย็นโอกาสของแกล่แล้ว แกล่จะไม่ปล่อยให้
เขาหลกม่อไปอีก อย่างไรก็ก เขาคงเห็น
-คิดความมก ที่ แกล่เล่าพยายาลตลอดเคียวอยู่โดย
มีเห็นกับเห็นคนเห็นอย.

"คุณแม่ คริบ คุณแม่ชอบ ก็ก มาก ไม่
ใช่รึ ?"

เคนนิส บั๊วแวน สะกึ่งเสื้ออก แกล่มองดูหน้า
บุตรชายทันที แต่ครั้นเห็นว่าคงทหาเขา
ไม่ได้แกล่จะอะไร แกล่จึงค้อยเขาไป.

"เรากันแล้วจะมาถามเขาอะไร" แกล่
พูดแล้วหันหน้าไปเสีย เพื่อมิให้ลูกชายเห็น
สีหน้าของแกล่ได้.

"งั้นก็คริบ ให้ คุณแม่ กับ ผม ชำระ
สะสาง ความลึกลึกลึกลึ ให้ เสรี ๆ ไปเสียก็."

"ความลึกลึกลึกลึอะไรกัน ?" แกร์ สัก
ตกใจ หนานวคควสมวก.

"เรื่องอะไรเสียอีกเล่า เรื่องอาภักดิ์ภริยา
อันพิกลของ โอดิฟ แอนเนอเลซ น้าชคริบ."

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งลมาคม

“อ้อ เท่านั้นแหละหรือ แม่ไม่เห็นจะ
ลึกลับอะไร ทำไมผู้หญิงคนหนึ่งคนใดจะ
เปลี่ยนความคิดก็ควรจะเป็นการลึกลับด้วยสิ แม่
เห็นว่ามันเป็นของธรรมดา.”

“สำหรับ หญิง อื่น ๆ ก็ พอจะเห็นว่า เป็น
ธรรมดาได้ แต่สำหรับ โอลิฟ แอนเนอเลย์
ผมไม่เห็นด้วย.”

“จริงสิ สำหรับเจ้า ๆ คงหลงใหลใน
ความสวยงามของเจ้าหล่อนข้างเป็นแน่ แม่
ก็ไม่อาจคาดถูก อาจเป็นเพราะเจ้าหล่อนถนอม
หมั่นกับก๊ก โดยเจ้าหล่อนมีความอาลัยใน
เจ้าก็เป็นได้.”

“นั่น คุณแม่พูดอะไรกัน” เอ็ดเวิร์ด-
บ๊วแน ส่งเสียงถาม “ผมฟังไม่ได้เลย มัน
ไม่มีเหตุผลที่ผมจะเชื่อได้ หญิงที่โหดร้าย
จะวิ่งมารักคนอื่น เมื่อคู่หมั้นของตน ยังอยู่
โชนโชน คุณแม่พูดเช่นนั้นเป็นการประจักษ์
เขาทั้งสอง ซึ่งผมรักที่สุดในโลก.”

คำตอบ อัน หัวหาญ และ สุจริต ของ บุตรี
ชายกระทำให้ เคนนีส์บ๊วแน ยังเกิดความวิเศษ
ขึ้นราวกับเพลิงมาลาฉาญในดวงจิต สำหรับ
ความรักของเธอก็คือคนนั้นเองไม่สู้จะรู้สึกอะไร
นัก แก่ใจให้ไต่ขึ้น แก่บุชา โอลิฟ แก่ฟัง
ไม่ได้เลย.

“อ้อ ทั้งสองคนนั้น เป็นผู้ที่เรารักที่สุดใน
โลก” แก่ร้องก้องเป็นเสียงเย้ย “แม่
อยากรู้ว่า นางสาวสวยคนนั้นจะมีเสน่ห์ที่เล่ห์
กลอะไร ถึงกับเจ้าผู้ ซึ่งไปรู้จักเขาเพียงสอง
สามอาทิตย์ยังหลงรักได้ และบังอาจเห็นแม่
เป็นคนผิด.”

เท็ด จอห์น มาร์ก ทักด้วยความพิศวง.

“คุณแม่ ออกจะชอบกลใหญ่แล้ว ผม
ไม่ได้คิดถึงคุณแม่เลยเมื่อพูดถึงเรื่องนี้ แม่
ก็ส่วนแม่ ผมจะเอามาเกี่ยวกับหญิงอื่นอย่างไร
ได้ แม่ ก็รักกันอยู่อย่างหนึ่ง คนอื่นก็รัก
อย่างหนึ่ง.”

“เจ้าหล่อน คง เปลี่ยนแปลงไปบ้าง เป็นแน่
ที่ถูก ละทิ้งเธอคนเดียว” แก่รีบเปลี่ยนเรื่อง
ทันที รู้สึกกระตือรือร้นในความวิเศษอันบรรดา
โทษะฆาตต่อหน้าลูกชาย.

“คุณแม่ ถ้าจะนึกเข้าไปในข้างกระมังในการ
ที่ผมพูดไปบ้าง ๆ ออกมา แต่คุณแม่ก็ไม่
ควรพูดเช่นนั้น ที่จริงผมออกส่งสาร โอลิฟ
และ กีก มากทีเดียว ส่งสารที่เขาทั้งสอง
ต้องมิอุปถัมภ์ มากักกัน ความ สุข ความสำราญ
ของเขา ในระหว่างที่อาศัยอยู่กันอยู่ในวัยแห่ง
ความสนุกสนาน — ความร่าเริง.”

เคนนีส์บ๊วแน รู้สึกทวนมาทันทีว่า คำพูดของ

จ. วุฒากาศ

กันย

แก่ทำให้บุตรชายคึกอย่างไร แก่ออกชาย
ทั้งออกกลัวว่า ถ้าเกิด ทรายความลับของ
แก่เข้า เขาจะว่าอะไร จะทำอย่างไรกับแก่
แม้ว่ามีความรู้ สักกลัว บุตรชาย ของแก่อยู่ ก็
แต่ แก่ก็หาเลิกความคิดในเรื่อง ที่จะให้ กิก มา
เป็นคู่ครองของแก่ไม่.

“ที่จริง เรา ควรช่วยให้ เขา กลับคืน กิกัน
อย่างเก่าเราก็คว่า ผมเชื่อแน่ว่า คุณแม่ก็คง
เต็มใจที่จะเป็นอะไรให้เขาเช่นเดียวกับผม.”

“จริงซ้ แม่ก็อยากช่วย กิก ” แก่ตอบ
เร็ว “แต่ความเห็นของเจ้าอาจไม่ตรงกับ
ความเห็นของ แม่ ก็เป็นได้ แม้จะคิดว่าเป็น
ความฉลาดของ มีส แอนเนอเลย์ ที่ได้ถอนหมั้น
เสีย แม้จะเป็นการใจกว้างใจคำต่อคู่รักที่จริง.”

“ไม่จริงละ คุณแม่ —” เท็ด ค้าน.

“เกี้ยว อย่าฟัง คังว่ง เลย เท็ด ฟัง
แม่ก่อน” เทนนิสขั้ว แวน พกพลง โบกมือ
เป็นท่าห้าม “แม่ ต้องการจะอธิบายให้เจ้าฟัง
สักหน่อย แม่ คิดว่า กิก และ โอลิฟ ไม่สมควร
จะเป็นคู่เคียงเรียงหมอนกันเลย ไม่สมควร
จริง ๆ และแม่ก็ใจที่เขาคืนหมั้นกันเสียแต่
ต้นมือ สุภาสิตเขาข้อมว่า ‘ถลาร้องซึก
ง่าย ถลาริสิมันซึกยาก’ จริงนา แม่ เห็น
ว่า มีส แอนเนอเลย์ เป็นคนฉลาดที่เกี้ยว ฉะนั้น

แม่ ขอเสียที่เดอะ เจ้าอย่าไปอุ่นววยให้เขา
สนิทเสน่หกันอีกเลย ถ้าเจ้าเชื่อแม่ละก็ เจ้า
จะไม่ต้องกลุ้มใจ เจ้าจะเนือไม่ไ้กิน หนึ่ง
ไม้ไ้ครองนี้ จะเขาจะถูกมาแขวนคอไว้
ทำไม อย่าไปซึกถึงยุ่งเหยิงกับเขาอีกเลย
ไม่เป็นประโยชน์อะไรกับเจ้าออก สุกแต่แต่

เขาจะเป็นไปก็แล้วกัน คอยดูไปเดอะเมื่อเขา
ต่างคนต่างอยู่กัน ไม่ซ้าทั้งสองฝ่ายก็จะระก
ใจได้ คงชอบคนอื่นต่อไปอีก เจ้าไม่ก็ต้อง
วิตก บางที โอลิฟ จะมีความฮาดัยในตัวเจ้า
ข้างก็เป็นได้ เวลานั้นเขาก็ถอนหมั้นกันแล้ว
แม่เห็นว่า เป็นโอกาสของเจ้าที่เกี้ยว ถ้าจะ
ไปขอแต่งงานกับเจ้าหล่อน เชื่อว่าเจ้าหล่อน
คงมีความยินดีเสียอีก.”

เท็ด แสนประหลาดใจ ที่ได้ยินมารดาถล่าว
ออกมาโพล่ง ๆ อย่างนั้นท่ม่ง เขาจึง
หันมารดาอยู่เป็นครู่ใหญ่ แล้ว ทวีวเราะ
พูดว่า.

“คุณแม่ เห็น เรายัง อธิบายไม่หมด เป็นเน
เพราะคุณแม่ยังไม่ได้บอก ว่า กิก ควรจะไปกับ
คู่กับใคร.”

หน้าแก่แดงเรื่อ แก่ตอบบุตรชายด้วย
เสียงต่ำ ๆ ว่า.

“สุกแต่เวลานี้ซึก นานไปเขาเห็น

พ. ศ. ๒๔๘๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

ใครก็ต่อเขา ๆ ก็ต้องรักเอง."

"ผม ไม่ คอย ละ เรือง เวลา จะ นาน หรือเร็ว เผื่อว่าผมตายเสียก่อนก็จะไม่รู้กัน"

เขาพูดอย่างกระวนกระวาย "เมื่อคุณแม่ออก แปลนบอกคุณให้ โอสิฟ แล้ว ก็ควรระบอคุณ ให้ก็ัก ได้ จะทั้งไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ทุกระไร อยู่" นำเสียงที่เขาพูดแสดงว่าไม่ใคร่พอใจ ในคำพูดของมารดา.

"ที่จริง ผมเห็นว่า คุณแม่ พยายามจะไม่ เป็นเรื่องเสียแล้ว เขยขึ้นกล่าวว่า มีสแอน-เนอเลย์ ไม่สมเป็นคู่ครองกับก็ัก คุณแม่รู้ ใดอย่างไร คุณแม่เคยรู้จักเจ้าหล่อนรึ?"

"แม่ ตักสินเอาเอง โขยได้ฟังเรื่องราว ต่าง ๆ จากเจ้าก็ักเพื่อนของเจ้า."

"การตักสินโดยไม่รู้ไม่เห็น ไคยินแต่ เขาเล่าลือนั้น จะเรียกว่าตักสินลูกไม่ได้เป็น แน่ ผมเห็นว่าเราเลิกพูดกันเสียดีกว่า."

"แม่ ก็ยินดี ไม่อยากพูดถึงเรื่องนั้นเลย แม่ไม่อยากนำเขามาใส่ใจ แม่จะรู้สึกเขาใจ เป็นอย่างยิ่ง ถ้าเขาจะเลิกเป็นสัสสายให้เขา กลับก็ักกัน ปล่อยให้เขาคิดกันเองจะดีกว่า เชื้อแม่เถอะ ไม่ใช่หน้าที่ของคนอื่นจะไปเกี่ยว ข้องกับเขาเลย."

"ผม เสียใจที่จะทำตามคำขอร้องของคุณ

แม่ไม่ได้ เพราะผมรักเขาทั้งสองและอยาก ช่วยเขา" เท็ด พยายามเสียงหนักแน่น "ผม ตั้งใจจะหาคนที่เหตุเขาคนเหมือนกันให้ได้."

เมื่อไคยินคำพูดอย่างเขาจริงใจของลูก ชาย เตนนิส หยทพคต่อไปอีก แก้วรู้ ลึก เจ็บใจที่เท็ด มาซึงงหัวแกเสีย แก่ก็คิดว่า ถ้าเท็ด ไม่มาวนวาย ก็คงจะหันมารักแก แก่จึงไ้ว่า ถ้าลูกชายอารมณ์กวนใจแล้ว แก่จะขอทำการสมรสกับก็ัก ให้ได้ มาซึงง ความคิดของแกล้มละลายไปหมดแล้ว เพราะ เท็ด รักเพื่อน ยิ่งกว่าแก เขาคงไม่ฟังแก เป็นแน่.

แก้วรู้ ลึกว่า แก่จะต้องระวังตัวที่สุดที่จะไม่ ให้เท็ดรู้ว่า แก่เองเป็นผู้ขึ้นใจให้ โอสิฟถอน หั้น อย่างไรก็ตามก็ยังหวังว่า ก็ัก คงเห็น คุณความดีของแก ในการที่แกอุทิศส่วที่ปฏิบัติ วัตรจากเขาอยู่ตลอดเวลา.

เป็นวันเดียวกันนั้น เท็ด ได้ รับจดหมาย อัน ยืดยาว จาก นายพันเอก แอนเนอเลย์ ดะบีบ หนึ่ง ซึ่งตอบจดหมายที่เขาได้ส่งข่าว ก็ัก ไป ให้ ในจดหมายนั้นเขียนว่า.

"มีสเทอริ วแวน สหายรัก

ทั้งแต่เธอส่งข่าวว่าอาการของ ก็ัก หนักลง เรารู้ลึกกลุ้มใจเป็นห่วงที่สุด พึงมาบรรเทาทุกข์

กันย

จ. วาฬมะกุล

ลงเมื่อสองสามวันแหละ ที่เธอ ส่งข่าวเย็น
รายวันว่า เขาได้ทะเลาะกัน ถ้าเธอได้มาเห็น
หน้าอันเศร้าสลดของ โอลิฟ ละก็ เธอ จะสงสาร
เจ้าหล่อนไม่น้อยทีเดียว สำหรับฉันซึ่งเป็น
มีกายนี้แทบคลั่ง ฉันเชื่อแน่ว่า ถ้ากิก เป็น

อะไรไปละก็ แม้ส่วนน้อยของฉันคงไม่มีชีวิต
อยู่ได้ เพราะเจ้าหล่อนบอกว่า เจ้าหล่อน
เป็นผู้ทำให้เขาล้มเจ็บลง.

ฉันเอง ยัง รู้สึก เสียใจ ที่ ปล่อยให้ กิก ไป
เสียจากบ้านขณะที่เขายังป่วยอยู่ ที่จริงฉัน
ควรบังคับให้ เขายู่ที่เคี้ยว และตลอดเวลา
ที่เขาป่วย เวรืองราว มัน ก็ระ กลับ เขารอไปเอง
เพราะ โอลิฟ คง จะ ออกดูแล พยาบาล เขาไม่ได้
หวังว่าเขาคงเห็นอกฉันว่าทุกข์เท่าไร ยิ่งต้อง
เห็นหน้าอันขาวซีดปราศจากความสด ของ บุตร
สาวคนเกี้ยวของฉันด้วยแล้ว ทำให้ฉันแสน
กลุ้มที่เคี้ยว เจ้าหล่อนยังหาได้ ใช้ความลับ
ให้ฉันหรือมารดาของเจ้าหล่อนฟังไม่.

บาง เวลา ฉัน ออก โมโห อยาก จับ
โอลิฟ เข้ายึดให้ แทบตาย บางทีก็ออก
สงสาร เธอช่วยกรรมมาเล่าโลมเจ้าหล่อน
บ้างซี ฉันว่าช่วยกันเถอะ มารดาของ
เจ้าหล่อนก็มีกรรมที่ รวากับ หัวใจระแตก
ตาย เกี้ยววังหาหมอย่อมอดทนมานั้ หมอ

แนะนำให้ โอลิฟ ไปตากอากาศเปลี่ยนที่เสียบ้าง
แต่ฉันเห็นว่าไม่เย็นประโยชน์ เพราะ โอลิฟ
ไม่ยอมเคลื่อนไหวไปไหน จนกว่าเจ้าหล่อน
จะทราบแน่ว่า กิก ของเจ้าหล่อนหายเป็นปกติ
แล้ว.

ถ้าไม่ เป็นการ ชักข้อง โปรท มา เข้มเรา
สักหน่อย ให้ เรา รู้ข่าวคราวของ กิก จาก
ปากเธอเองก็ดีกว่าอะไรหมด บางทีเธอจะอ่าน
ความคิดของเจ้าหล่อนออกอย่างกะมัง.

จากฉันผู้หมกมุ่นอยู่

ชาลส์ แอนเนอเลย์."

การขอให้ ไปเยี่ยม ของ นายพันเอก แอน-
เนอเลย์นั้น ทำให้ เอ็ดเวิร์ด ยึดมั่น แน่ชัด
ใจ เขาเองก็ตั้งใจอยู่แล้วว่า เขาอาจรู้ความ
จริงได้จาก โอลิฟ คนเคี้ยว ส่วน กิก นั้นจะ
ทิ้งไว้ใน ความ ประคับ ประคอง ของ มารดา สัก
หน่อย ก็คงไม่ประหลาดอะไร.

พอ เท็ด มาถึงที่ก ลิเคินซ์ มีสตีล

แอนเนอเลย์ ยิ้มแย้มแจ่มใส ออก มาต้อนรับ
ด้วยอาการทางแขนทั้งสองออกจับเขา แล้ว
กล่าวว่า

"ขอบใจมากที่อุตส่าห์มาให้ทันอกทันใจ."

ข้าง นายพันเอก ก็ตรงเข้าข่มขอม เสียอย่าง
เต็มแรงพร้อมด้วยคำขอออกขอมใจ โอลิฟ

พ.ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

เองก็เข้ามาหาเขา เจ้าหล่อนเอ่ยขึ้นว่า

“คุณน้าเหลือนเกินคะ ที่คุณน้าเล่าให้

มาเขยมีกลิ่น ขอบใจค่ะ.”

เสียงอันเคร่งขรึมของเจ้าหล่อน กระทำให้เกิด

ขณวัฏฏ์ สักถึงสารเยนที่สุก เขาทราบด้วย

เจ้าหล่อน ยินดี เพราะอยากจะฟังข่าวคราว ของ

คนรักของเจ้าหล่อน มิใช่ใฝ่คิดในเขาเลย.

การที่เขาเข้ามาโดยเจ้าหล่อนมิทราฐิณวัฏฏ์

นั้น กระทำให้เจ้าหล่อนคิดใจในสัณหาแห่งจิต

ดวงเนตรทั้งสองก็เยนประกาย ประทศทวง การ

ทั้งสองแสงอยู่ในท้องนภาภาศ ทำทางกว้าง

ยรรยงใจ จนเกิดออกไม่เชื่อว่า เหตุใด

คุณพ่อ และ คุณแม่ ของเจ้าหล่อนจึงตกอก ตก

ใจถึงกับหาหมอ.

ครั้น เกิดเล่าอาการ ของ คึก ให้ครอชครวั

แอนเนอเล่ย์ ฟังเสร็จแล้ว เขาจึงหันมาพูด

กับ โอลิฟว่า

“มิสแอนเนอเล่ย์ พาผมไปชมสวนของ

คุณน้าสิ ทั้งแต่ไปอยู่ลอนดอน ผม คิดถึง

สวนของคุณเสมอ อยากมาเที่ยวเตร่เล่นอีก

รู้สึกว่าคุณในสวนของคุณมีดอกไม้ ไม้ ๆ มาก.”

โอลิฟรู้สึกอายย่นนั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วยม

ตอบว่า

“คำขอของคุณนะ ออก จะเกินไปล่ะค่ะ”

แล้ว เจ้าหล่อน ก็เคียดเคืองข้างเขา ลงไป ในสวน

ข้างล่าง.

“คุณ จำการเตร่เล่นของเราในสวนนี้ ครั้ง

สุกท้ายไม้ใหม่ ? ที่คุณ ถามผมถึงเรื่อง

จดหมายลึกลับนั้น.”

“อย่าฟังนกละคะ ว่าคิณ จะลึกลับ

ง่าย ๆ” เจ้าหล่อนตอบแล้วถอนใจใหญ่.

“และคงแค่นั้นมา ผม ก็ยังมีใคร ช่วยเหลือ

ให้คุณทราบอะไรเลย.”

“จริงค่ะะ ยังไม่เห็นบอกกล่าวหรือออก

ความเห็นอะไรสักนิด.”

“ฉันคุณจะอนุญาตให้ผมช่วยเหลือเคียขึ้น

ไม้ใหม่ละ คุณลองบอกผมทราว่า เหตุใด

คุณจึงถอนหมั้นเสีย ในขณะนี้ คึก ยังมีทุกข

อยู่เต็มตัว ?”

เจ้าหล่อนนั่งเงียบ แม่แต่หน้า ก็มิได้

หันมามองดูเขา.

“ผมนะ คิดเสมอว่า คุณคงทำ เพราะเห็น

แก่คนอื่น มิสตรีบางคนก็ยอมสละความรัก

เมื่อคิดถึงผิฉัน แต่มีใครคิดว่า มิใช่คนคน

เดียวที่ใคร่รักทุกข คนที่คนรักก็ใคร่รัก

ทุกขด้วย.”

ขณวัฏฏ์ หยตคอบค้ำคอบของเจ้าหล่อน แต่

ครั้นเห็นว่า เจ้าหล่อนยังไม่ตอบว่าอะไร จึง

จ. วุฒตะกุล

กันย์

กล่าวต่อไปว่า

“ถ้าคุณไม่บอกผม ก็ขอแค่เพียงให้ผมทราบว่า จกหมายจะขยับขึ้นเกี่ยวกับการถอนหมั้นของคุณหรือเปล่า? และคงแน่นอนมาคุณได้ร่วมข่าวจากผู้เขียนอีกไหม?”

“คุณได้ รับ จกหมายจะขยับเกี่ยวกับ” เจ้าหล่อน รู้สึกยิ่งที่ เขาถาม ข้อ ที่ เจ้าหล่อนตอบไว้.

“งั้นคุณกระทำโดยเห็นแก่จกหมายจะขยับนั้นกะมัง?”

“โอ เปล่าค่ะ.”

“แปลกจริง” แท้ พกแสดงว่ามีความสงสัย “ถ้าเช่นนั้นเพื่อนของผมได้ทำผิดคิดร้ายอะไรกันหนา คุณจึงไม่บอกโทษให้เขาบ้าง.”

“เธอไม่ได้ผิดกอกกะ ก็ฉันเอง — ฉันเองเป็นผู้ผิด — ฉันเปลี่ยนความคิดเอง.”

“ผมไม่เชื่อเลย ที่เคียว มิส แอนเนอเลย์”

“บ๊วย พวกอย่างจริงจัง” “คุณจะถูกสักเท่าใด ผมก็ไม่เชื่อว่า คุณ เปลี่ยนแปลง ความคิดเอง คุณรัก ดิก ออกจะตาย หรือคุณจะปฏิเสธ.”

“คุณ จะปฏิเสธ ไม่ได้ เลย เป็น อันขาด” เจ้าหล่อนตอบ.

“งั้นคุณถอนหมั้นเพราะเหตุอะไร

คุณะ ช่างไม่สงสัยสัก บ้างเลย ถ้าคุณได้ ไปเห็นหน้าเขาในเวลานี้ อย่างผมละก็ คุณจะ ไม่กล้าทำเป็นอันขาด.”

โธลิฟ กับกระษัตริย์ เสียงสะท้อนเบา ๆ ของเจ้าหล่อน กระทำให้ เขารู้ สักว่า เขาคงได้เรื่องเป็นแน่.

“ผมจะบอกให้คุณรู้ ไว้ วันหนึ่งผมขอไปพบกับผมว่า ‘เพื่อนของคุณนี่รอแล้วแต่ที่เขยวนา เกษะบุญที่เขาๆ เขาๆ แต่เขายังไม่มีเรี่ยวแรง เราคงคอยขอร้องกันอย่าให้ สิ่งหนึ่งสิ่งใดมารบกวนใจเขาได้’ ยิ่งถ้ามีใครที่ละเล้าโลมเอาอกเอาใจเขาได้ เขาจะหายเป็นทีแน่นอน มิสเตอร์ บ๊วย, คุณรู้ไหมว่าใครจะช่วยเขาได้’ ผมไม่ทราบว่า จะคอยอย่างไร แต่เกือบคอยไปว่า มีคนที่จะช่วยได้ แต่เจ้าหล่อนคงไม่มา เจ้าหล่อนไม่โยกกับเขาเสียแล้ว เจ้าหล่อนไม่ทุกข์ว่าเขาจะตาย.”

คำเหล่านี้ร้ายแรง เกินไป สำหรับ โธลิฟ เจ้าหล่อนหันมาใส่เขาฉาด ๆ ว่า.

“ไม่จริง คุณมิได้ คิด ถึงคุณ พกเลย และเชื่อว่า คุณก็ทราบดีแล้ว ทำไมจึงมาพบเช่นนั้น ถ้า ดิก ตายก็ฉันก็จะไม่ขออยู่เป็นมนุษย์”

พ.ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งลมาคม

ยืนยัน ยิ่งแข็งแรงอยู่ การที่คุณมาพัก
โพล่ง ๆ เช่นนั้น ก็เพื่อทราบดวงใจของ
คุณอันเหลืออยู่เล็กน้อยเท่านั้น โอ้ คุณ
ไม่ทราบหรือคะว่า กิจ ของคุณจะเป็นอย่างไร
มัน เช่น การร้าย แรงเกินไปจริง แต่จะทำ
อย่างไรได้ คุณไม่คิดบ้างดอกหรือคะ ว่ากิจ
ก็ต้องทนทุกข์เช่นเธอเหมือนกัน อ้อ, แต่
บางทีคุณจะไม่คิดเป็นได้ เพราะคุณเป็นผู้
ก่อเองนั่นเอง คงนึกสมน้ำหน้าคุณ แต่
นั่นแหละคุณมีทุกข์เท่าไร คุณก็ยังไม่
คิดถึง ตามที่พูดพอคิด คุณไม่อาจบอกได้
ว่าเพราะเหตุใด เพราะคุณได้สาบาลไว้แล้ว."

"สาบาลไว้กับใคร ?"

คำถามนั้นทำให้ โอลิฟ ได้สติทันที เจ้า
หล่อนตอบโดยเร็วว่า.

"คุณบอกคุณไม่ได้บอกคะ เท่าที่พูด
ไปก็เหลือเกินพอแล้ว."

"คุณโกรธผมหรือ ?" เทก พุกแสดงว่า
เสียใจ "เอะ จะโกรธจะเคืองผมก็ไม่ถือ
ผมจะยอมทนทุกอย่างที่คุณจะทำกับผม แต่
ที่คุณไม่ได้บอก อะไรให้ ถัดวัน พุกออกมา
นึกเคียว ถึงกระนั้นผมก็จะสงสัยเสาะหาตัว
เขาเอง ไม่ยอมปล่อย ให้ชีวิตคนบริสุทธิ์ ของ
คุณและ กิจ ได้รับความทุกข์ ซึ่งเป็นการทรมาน

ของผู้อื่นได้ อย่างไรก็ผมจะขอช่วยจนสุด
กำลัง."

โอลิฟ ออก มีหวังบ้าง เล็กน้อย เมื่อได้ยิน
คำพูดของ เทก เจ้าหล่อนยอมออกมาได้
หน่อยหนึ่ง แต่มีได้พุดอะไรอีก ต่างคน
ก็ต่างเดินไปตามทางในส่วนโดยสงบเงียบ แล้ว
โอลิฟ เติบโตงเข้าไปนั่งลงในบ้านเล็กๆ สำหรับ
พักวันหลังหนึ่ง.

เจ้าหล่อนเอ่ยถามขึ้นว่า "มีสเคอร์ บั๊วน
คะ เจ้าอาการของ กิจ ให้คุณฟังออกซึ่
วันนี้อยู่ข้าง ๆ เธอบ้าง นอกจากนาง
พยายาม ?"

"ผม กับ คุณแม่ ช่วยกันพยายาม สองคน
เท่านั้นเอง" เขาตอบโดยไม่มีความสงสัย
อะไร "และเมื่อผมจากมาเสียอย่างนี้ ก็
มีคุณแม่ผม คุณแม่ผม คุณแม่เขาที่สัก."

"ไม่ใช่งสงสัยซะล่ะ แก่ก็บอกเล่าให้
ก็อยู่เอง."

คำพูดเหล่านั้นก็ไม่มีอะไรพิศมัยสงสัยอะไรนัก แต่
วิมลปากของผู้พูด แสดงท่าทางเขินอายอยู่เต็ม
ตัว คิ้วระ อย่นามของ เจ้าหล่อนก็คงตรง
จนเทก ผู้ซึ่งมีทุนมีทุนเข้าใจอะไร ต้องจริง
กับเจ้าหล่อนด้วยความปลอดภัยใจ เขานึก
ในใจว่า เหตุใดหนอ โอลิฟ ผู้ซึ่งมีเคยพบ

จ. วุฒิสภา

กันย

เคยเห็นมารคาเขาจึงมาทางทิศเหนือ หรือ
เจ้าหล่อนจะคิดอิริยาในการ ที่มารคา เขาได้เคย
ใกล้พยาบาล คึก.

โธป นิ่งนั่งลงถึงเหล่านเพลินอยู่ จนไม่รู้
สักว่า แท้กำลังนั่งอยู่ด้วย จนเขาเอ่ย
ขึ้นว่า.

ขณะ โธป นิ่งเห็น คึกเห็น ภาพ ค้าง ๆ
ภาพซึ่งกึกกาเจ้าหล่อนอยู่เสมอ เจ้าหล่อน
เห็นมารคา แท้เขาประคอง คึก พกกับ คึก
จับโน่นนิคถนุหน้อย เจ้าหล่อน แสนซึ่ง
เหลือเกิน แท้เจ้าหล่อนก็องถนุหนั้น
มิใช่อะไร นอกจากความแค้นที่ เจ้าหล่อน
ถูกเย้ยเยาะต่าง ๆ นา ๆ เช่นทำให้ต้อง
ปล่อยคึก ไปสักชั่วครวเป็นน เจ้าหล่อน
จึงขึ้นใจทำ เพื่อดูการลงคึก อีกประการ
หนึ่งเจ้าหล่อนเชื่อแน่ว่า ถึงแม้จะคงพราว
จากกับ คึก สักขหนึ่ง คึกก็คงไม่ลืมเจ้าหล่อน
ได้ ความรักของเขาซึ่งมีต่อเจ้าหล่อนได้
ฝังแน่นเสียแล้ว เจ้าหล่อนน้อยใจแต่อย่าง
เดียวที่มีคึกปฏิบัติเขาในเวลาเจ็บไข้ ปล่อย
ให้ไปตก อยู่ในมือ ของ สัตว์ผู้ ซึ่งพยายาม จะ
เหินยวจึงให้เขากลับไป เจ้าหล่อนก็คึกอยู่ทั้ง
ร้อยแปดประการ ตลอดการที่ระสมรส
กับคึก ในเมื่อเขากลับมา แท้เมื่อมานั่งลง
คำของ เคนนิสัยแวน ทว่า มีบางคนที่กลบ
รักคนเก่า ทำให้เจ้าหล่อนหมกสคิ หมก
ห่วงหวั่นคึกถึง คึก แท้ด้วย.

“คุณพคะเหมือนกับคุณเกลียบ คุณแม่ผม
แต่คุณก็ยังมีที่เคยพบปะกันเคย.”

“เห็นครั้งนั้นครั้งเดียวแหละค่ะ.”

“ครั้งไหน เมื่อไรกันครับ ?”

โธป รู้สึกตัวขึ้นมาได้ว่า เจ้าหล่อนได้
แสดงไปเสียแล้ว และลืมคำสัญญาของเจ้า
หล่อนที่ว่า จะไม่บอกใคร ครั้นแล้วจึง
ตอบว่า.

“โธปมาแล้วค่ะ พกกันทั้งแก้มือคุณ
ไปช่วยกิจธุระของ คึก ที่กรุงเวียนนา ก็ฉัน
ขึ้นไปลอนดอน แล้วฉันได้ว่าคุณเคยบอก
ให้ไปเยี่ยม คุณก็เลยแวะไปหา.”

“แล้วคุณเขาททมาขะยั้นนั้นให้ทวิเปล่า
ครับ ?” เขาถามอย่างกะวนกะวาย.

“เปล่านั้น” เจ้าหล่อนตอบโดยมิกลัว
สยทากัยเขา.

“ไม่ได้ตามอะไรถึงเรื่องนั้นเลยครับ ?”

“เปล่านั้น.”

“แต่คุณซึ่งยืนตรงอยู่ข้าง ๆ”

โธปมีดวงลงนัยของเจ้าหล่อน แล้วจึง
ททวงนทวิทงสของเจ้าหล่อน เพื่อกันหา

พ. ศ. ๒๔๙๒

ความอาฆาตแห่งธมมาคม

ความจริง แต่เจ้าหล่อนหลบไปเสียทางอื่น.

“ท่าน ผมนึกอย่างว่าละว่าคุณพ่อกับฉันไม่จริง —
มิส แอนเนอเลย์ ผมสงสัยว่า คุณรู้การทุกสิ่ง
ที่ หน้าคุณนะบอกชัด ๆ ที่เกี่ยวกับ คุณ
พ่อกับฉัน.”

โธลพิศคิดในใจว่า ถ้าจะให้เด็กเล็กถาม
คนที่ต้องทำเป็นโกรธเสียบ้าง มิฉะนั้นเขาคง
ขยี้หน้าขยี้ตาเราเองจนได้ คิดแล้ว เจ้าหล่อนก็
ทำเป็นลุกขึ้น พุกด้วยเสียงโกรธ ๆ ว่า.

“เมื่อคุณไม่เชื่อฉัน ๆ ก็เลิกพูด เลิก
ตอบคำถามของคุณอีกต่อไป ให้เรากลับกัน
เถิดค่ะ.”

เอ็ดวาร์ดกับแวน โนมกับวลก้านัย แล้ว
ก็ถามเจ้าหล่อนเข้าไปในบ้าน ด้วยอาการอัน
สงบเงียบ เจ้าหล่อนก็ทำให้เขาทั้งสองคน
ไปหมด มิรู้ว่าจะคิดอย่างไรต่อไป.

ครั้นเวลาล่วงมา อีก ครึ่งชั่วโมง แวน ก็
ลากลับ นายพันเอก ตามมาส่งถึงประตู
ใหญ่ ส่วนสตรีทั้งสองก็โยกมืออยู่บนระเบียง.

นายพันเอก ถามว่า “งี้ได้เรื่องราว
อะไรบ้าง แม่สาวน้อยของเราบอกอะไรกับ
เธอหรือเปล่า ?”

“มิส แอนเนอเลย์ ไม่ให้ เกี่ยวกับคดีผมเลย
เจ้าหล่อนไม่ยอมบอกอะไรทั้งหมด”

คอยท่าทางแสดงว่าเสียใจ “แต่เจ้าหล่อน
ได้แสดงพ่อกับฉันมาบ้าง ซึ่งผมเห็นว่าพ่อกับ
เขาทั้งสองคนจะสบายกันเหลือคณ.”

นาย พันเอก แอนเนอเลย์ หัน มา มอง คุณ
ภรรยา กับ บุตรสาว ที่บนระเบียง แล้วพูดต่อ
ไปว่า.

“อย่างไรเสียก็ ฉันเชื่อว่าคงมีผู้หญิง
สักคนหนึ่งเกี่ยวกับอยู่ในเรื่องนี้ งี้ เธอ
เห็นอย่างไร ?”

“แม่เกี่ยวกับกับ คงมีผู้หญิงอื่นเข้ามาเกี่ยวกับ
ด้วย ผมเชื่อในข้อนี้” บ๊วยวน ตอบเน้นด้วย
เน้นคำ.

บทที่ ๒๑

พบความจริง

เมื่อเอ็ดวาร์ดกับแวน กลับบ้านในตอนบ่าย
เขาเห็น คิก สวมเสื้อยาว นอนเหยียด อยู่บนเก้าอี้
ยาวใน ห้อง นั่ง เล่น เด็ก ๆ ของ มิส สิส บ๊วยวน
ซึ่งติดกับห้องนอนซึ่งแก่ได้ก็ทศสรวไว้สำหรับเขา
เวลานี้ หมอได้ อนุญาตให้ เขา ลาก จาก เตียง ได้
แล้ว คิก ยิ้มเมื่อเห็นเพื่อนรองที่ทศทายด้วย
ความยินดีมาแต่ไกล ทนวดและคว่ำที่ปล่อย
ให้ ขนยาว มิได้ โกนเลย ตลอดเวลาที่
เขาเจ้านั้น ทำให้ผิวกายผิดปกติ คำที่ทศทายหน้า

จ. วุฒิมะกุล

กันย

อินชัย ชิงถามองลงไปในตัวหนังสือที่อ่านเห็น
โครงกระดูกได้ กุศลชัย กับ ศิริชนะคนสุดท้าย
แล้วทักทาย แล้วมือทวางเฉยอยู่บนผ้า อัน
เกนนิส ได้ห้ามให้เขาด้วยความ ประคบประครอง
นั้น ก็เป็นลาเตียนซัดใส่ ตากแข็งลึก
โยกเป็นโพลงอะไรค่า ๆ เทก ว่าพึ่งอยู่ด้วย
ความสลกใจ.

เมื่อเห็น สารรูปของเพื่อน เทก รู้สึกโทโย
พลุ่งขึ้นทันที เขาเห็นว่าผู้ที่เป็นตัวมารใน
เรือนนี้ควรเป็นผู้รับผิดชอบทั้งสิ้น แม้จะเป็น
ใครก็ตาม.

มารคาเขาและ ดิก มิได้ถามเลยว่า เขาไป
ไหนมา แต่มารคาเขารู้ก็ แก้ว รู้สึกร้อน
ราวกับนั่งอยู่ในกองเพลิง กลัวว่าลูกชายจะ
นำเอาเรื่อง โอลิฟ มาเล่าให้ ดิก ฟัง แก้วโกรธ
ที่เขาไม่มาถามแกเสียก่อนว่า ควรไปคุยกับ ดิก
หรือไม่ ส่วน ดิก นั้นก็คอยมองดู เทก เป็นที่
อยากทราบว่าเขามัวทำอะไรบ้าง.

เทก นั่งลงบนเก้าอี้ใกล้ ๆ กับ ดิก แล้ว
ทำเป็นหยยหนังสือพิมพ์ออกมาอ่านเสียงขรมไป
ทั้งห้อง จนมารคา ออกหนองทเป็นกำลัง
ต้องลุกมาขอให้หยย แล้วพกว้า.

นั่น ๆ เห็นคอกอว่าเจ้าทำให้ ดิก เหนอย
แทบตายเทียว ทำเป็นขำไปไหน."

เทก เจ็บทันที เขายกหนังสือพิมพ์ขึ้น
กำบังหน้า แล้วแอบชมมารคาเขา ที่จริงก่อน
ที่จะไปยิง บังเกิดมอริค นั้น เขาก็สงสัยอยู่
แล้วว่า มารคาเขาจะเป็นคนเหี้ยในเรื่องการ
ถอนหมั้นของคนทั้งสอง แต่หากทำทางของ
แกยังไม่ออก เขาก็ต้องนั่งไว้.

บัดนี้ เทก ทราบตระหนักแล้ว โดยเหตุ
ที่ โอลิฟ ได้มาหามารคาเขา เจ้าหล่อนคง
มาได้ความจริงเข้างได้ถอนหมั้นเสีย.

ตั้งแต่ ไหน แก้วไรมา เทก ไม่เคยนึก เลยว่า
มารคาเขาจะกระทำการในสิ่งผิด ๆ และ
แกก็เคยพูดอยู่เสมอว่า "ดิก เป็นลูกของดิฉัน
เหมือนกัน" เขาเล่าแกในเวลาพักมลง
พูดอะไรกับ ดิก หรือส่งอะไรให้ ทุกสิ่งทุก
อย่างก็แกช่างหวานเสียจริง ๆ หวานทั้ง
ท่าทางหวานทั้งน้ำเสียง อันเป็นข้อพิศุจน์ได้
ว่า แก้วรัก ดิก จริง ๆ และไม่ใช่รักอย่าง
มารคากับบุตร.

เทก แส่นโมโหและประหลาดใจ เขา
ถามตัวเองว่า ทำไมมารคาผู้ซึ่งเกิดเกล้าของ
เข้างมาคิดการเช่นนั้น มาคิดรักเด็กที่มอายุ
น้อยกว่าตัวเท่าตัว เด็กซึ่งอาจเป็นบุตรในได้
กว่าได้ จนถึงกับแย่งตัวรักของคนอื่น เขา
รู้สึกเสียใจและซาบซึ้งหน้าเหลือเกิน.

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสวามิ

ครั้นแล้ว เทก จึงลุกขึ้นเดินเข้าไปข้างเกาะ
ยาวพุดหัวน ๆ ว่า.

“คุณแม่ปล่อยให้ผมนั่งข้าง ๆ ตัก สักอึด
ใจเถอะ คุณแม่ไปเล่นบ๊อโนให้ผมฟังก็
แล้วกัน.”

แกตั้งใจประจักษ์สนิทแท้เมื่อได้ยิน
เสียง ตัก พุดว่า “เล่นเถอะ ผมก็อยากฟัง
เหมือนกัน” แกจึงลุกไป แกแต่งจริตคึกคักให้
เพราะตักทำท่าได้ เคยขยันทนเคยขยันทน
จนถึงขยันทนซึ่ง เอมเมอร์สัน เคยได้ ยิน โอลิฟ
เล่นให้เขาฟังเสมอ เขารู้ สักกั้มและอควอน
ทนฟังไม่ได้ จึงส่งเสียงออกมาว่า.

“ยทไหน ๆ ก็ได้ แต่อย่าเล่นยทนั้น.”
เคนนิส เข้าใจทักทายว่า ตัก คงนึกถึงใคร
ขึ้นมาเป็นแน่ แกออกเคือง ก็ควมฝปากเล่น
ยทจนต่อไป.

เอ็ดวาร์ด บ๊วเนน ค่อย ๆ กระซิบกับ ตัก ว่า.
“วันนี้ กัน ไป ตัก ลินเคนซ์ มา แก
รู้ไหม?”

ตัก พะยิกหน้าช้า ๆ.
“กันนึกเหมือนกันว่า คงไปนั่น.”

“กันไปโดย นายพันเอก ขอให้กันไปเล่า
อาการของแกเอง ที่จริงกันก็เขียนส่งไปทุก
วันแล้ว แต่เขายังไม่พอใจ ส่งอย่างเกิด

ขาดมาว่า ให้กันขึ้นไปให้ ได้ แกคงรู้ สัก
ยท ที่ ทั้ง ครอบครัวยกตัว รื้อรื้อเอาใจใส่ ใน
การเจ็บของแก นายพันเอก แสดงความเสีย
อกเสียใจบอกว่า ไม่ควรปล่อยให้แก่ไปอยู่ที่
อื่น และสิ่งอะไรที่อะไรอีกมากมาย.”

“โอลิฟล่ะ สิ่งอะไรมาบ้างหรือเปล่า?”
“เปล่าเลย” เทก คอยเสียงอ้อย ๆ

เต็มไปด้วยความเสียใจ.
ตัก หันหน้าไปเสียจากเพื่อนทันที ทน
เอ็ดวาร์ด บ๊วเนน ออกส่งสาร เขาลุกขึ้นทำ
เป็นก้มลงเล่นหมอนให้ ตัก เพื่อให้สบาย
แล้วกระซิบว่า.

เจ้าหล่อนไม่ได้สิ่งอะไรมาจริงๆ แต่
ตามเรื่องเจ้าหล่อนบอกกันว่า เจ้าหล่อนรัก
แกทั่วทุกเส้นขนในตัว รักเท่ากับดวงใจของ
เจ้าหล่อนทุกเคี้ยว กันเห็นว่าท่านก็ไม่น่าจะ
สงสัยว่า เจ้าหล่อนมีความโกรธชิงอะไร.”

เสียงบ๊อโนส่งลง มิสซิส บ๊วเนน เกริ
ตรงเข้ามาถึงเขาทั้งสอง แล้ววางมือลงบน
หน้าผาก ตัก พุดว่า

“นั่นเขาคอยเขาคอยมากเกินไป เห็นไหม
ศิระรอนเขาคอย หน้ารักแคงรัก เทก”
แก หันไปทาง บอร์ดซาย คอย สักหน้าอันโกรธรัก
“เจ้าควรรู้จักดีกว่านี้ ไม่ควรจะมาพุดถึง

จ. วุฒากาศ

กันย

เรื่องต่าง ๆ ที่จะทำให้เขาไม่ส่ายใจ
คุณเถอะคนนั้นคงนอนไม่หลับเป็นแน่."

"โอ๊ย คุณแม่อย่าว่ากันไปนักเลย การที่
ผมพ่นจะทำให้เขานอนหลับส่ายเสียด้วยซ้ำ
ไป ลองถามตัวเขาตัวนี้ ใจก็ ก็นึก
จริงไหม?"

เฮมเบอร์สัน ยม สันนา แสดงว่า ยัง
หวังบ้าง.

"จริง" ก็พูดพึมพำ "กันคงผิด
ในคตินี้ คนก่อน ๆ กันแล้วแต่ร้าย ๆ ต่าง ๆ
นา ๆ."

"ถ้าเช่นนั้นก็นอนเสียที พักผ่อนเสีย
บ้างเถอะ."

"ผมจะดูแลเขาเอง ปล่อยให้เขานอน
ของผมนักแล้วกัน" เท็ก คอยโคยเร็ว.

เกนีส ก็ควมผ่ปาก แก่โกรธก็.

"ไม่ใช่ธุระปะยังของเจ้าเลย เจ้าทำให้
เขาเหนื่อยพอแล้ว เจ้ามันจะระวังคนเจ็บ
ไม่ได้เป็นแน่."

"ผมสัญญาไว้แต่เคยว่าจะไม่ทำให้คนเจ็บ
ของ คุณแม่เป็นอะไรไป" เท็ก พกพลา
จึงคุกเข่าของมารดา "ปล่อยให้ผมเถอะ
คุณแม่เนะ ผมเห็นว่า ออกรทำเกินส่วนไปเสีย
แล้ว พยายามเสียอย่างที่ผมไม่เคยเห็น นาง

พยายามคนใดกระทำกับคนไข้ของเขาเลย น
ก็ทุเลามากแล้ว ผมคงจะไม่ให้คุณแม่
ต้องกังวลอะไรกับเขานัก โดยผมจะดูแล
เขาเอง."

พักแล้ว เท็ก ตรงเข้ามางมมือแกไป ที่ประตู
แล้วเปิดให้แกออกไป หน้าแกแสดงว่าโกรธ
เหลือทน แก หัน มาถาม คอย เสียงแหบ
แห้งว่า.

"นี่หมายความว่าอะไรกัน จึงต้องมา
ทำกับแม่เช่นนั้น!"

"ประเดี๋ยวชั่วร้าย ประเดี๋ยวผมจะบอก
ให้ว่า มันหมายความว่าอะไร ลงไป
คอยผมข้างล่างก่อน แล้วผมจะลงไปอธิบาย
ให้แม่แจ่มแจ้ง ปล่อยให้เขาอยู่คนเดียวประเดี๋ยว
เถอะ เขาคงยินดีมาก."

ท่าทางอันซึ้งซงของ เท็ก ทำให้แกรู้สึก
ทันทีว่า เขาคงรู้ ถึงความลับของแกเข้าแล้ว
ด้วยความนึกทวน ๆ แกจึงเดินออกไป.

ครึ่งชั่วโมงภายหลัง เอ็ดวาร์ด ยืนมอง โผล่
เข้าไปในห้องเขียนหนังสือ เขาเห็นมารดา
เฝ้าระลึกระบายไปมาไม่หยุดหย่อน.

"ไหนพ่อคนก็ ลองอธิบายกับทว่า เรือง
ราวมันเป็นอย่างไรกัน?" แก้วองขึ้น "เจ้า
อวดก็ยังไม่ จึงยังอาวชัยไล่ให้ แม่ออกจากห้อง

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

ของแม่ท่อนาคอนัน ช้างสังให้มาคอยอยู่
ข้างล่างอีก ทำราวกับแม่เป็นเด็ก ๆ มัน
เรื่องราวอะไรกัน?”

“อย่าฟังเสียงเรื่องราวอะไรเลย ผม
เห็นว่าเสียเวลาเปล่า ๆ เรื่องมันใหญ่โต
และสำคัญนัก หรือคุณแม่อยากจะทำ
ให้มันแตกหักกันเสียก็ จะเห็นว่าผมขาด

ความเคารพ ข้างตรงก็ตาม ผมก็เสียใจเหมือนกัน
คุณแม่ค้นหาเหตุได้ตัวเอง ผม ต้อง
บังคับให้ออกมากเพราะว่า ถ้าจะขอ ๆ คุณ
แม่ก็ไม่ยอม เรื่องราวมันก็มีอยู่ แต่ก่อน ๆ
นั้นผมมิเชื่ออยู่ไม่ว่าอะไร จนบัดนี้ผมรู้ว่า
คุณแม่ของผมเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความปรารถนา
ร้อยแปด จนถึงกับปล่อยใจลงมาแย่งคู่รักของ
ผู้อื่น แย่งชิงความสนุกสำราญของเขา โดย
มิได้มีความระแวงกลัวเกรงใจ ไหนลองบอก
มาซิว่า แกลงเขาทำไม?”

เกณีสัยแว่น ใจหายวาย แก่ขึ้นควสัน
เทมประคองขึ้นไซ้ สัหน้าและริมฝีปากก็ขด
เผือกกล่ง เมื่อใด ยินคำขู่และคำเยาะเย้ยของ
ลูกชาย แก่กมศรัทธาอยู่สักประเดี๋ยว แล้ว
พูดเป็นเสียงเครื่อ ๆ ว่า

“แม่รักเด็ก และคิดว่า แม่เป็นหญิงคน
แรกที่รัก.”

“อันรแม่คนแรกรักของตึก” เทกพูด
เย้ยด้วยความโทโส “เข้าใจได้อย่างไร?”

“ทำไมจะไม่เข้าใจ แม่รู้ คำว่ารัก
แม้ก่อนที่ใครจะรัก มีส แอนเนอเลย์ เป็นเวลา
นาน” แก่คอยเป็นเสียงคำจวนเกือบไม่ได้ยิน

“เอ! ซอขกลจริง” เทกพูดแล้วถอย
ห่างออกจากมารดาด้วยความหมั่นไส้

“เทก เจ้าอย่าฟังเขาโง่” แก่ยกหน้า
ขึ้นมองบุตรชาย “ในชั้นแรกแม่ก็รู้เหมือน
กันว่า มันเป็นการไม่เหมาะ แม่จึงได้หัก
ใจขอให้เขาไปเสียครึ่งหนึ่ง โดยเวลานั้น
พ่อเจ้ายังอยู่ ตลอดเวลาเหล่านั้นแม่ไม่ได้
พยายายเขา แม่ไม่ได้ส่งข่าวคราวอะไรให้
เขาอีกเลย จนถึงเวลาที่พ่อเจ้าได้ลงลับไป
แล้ว แม่เห็นว่าเขาควรกลับมาหาแม่ได้ จึง
บอกให้เขามา แต่ปรากฏว่าเขาได้หนีกัน
เสียแล้ว ทั้ง ตึก ก็ออกทะเลมแม่เสียทีเดียว

ด้วย ความ เจริญ ใจ นั้นเอง แม่จึง อยาก จะลง
ชิงเฮื่อนวนหนึ่ง มีส แอนเนอเลย์ มาหาแม่ ๆ จึง
เล่าความจริงให้เขาฟัง และขอให้เขาส่ง ตึก
คืนมา โดยสัญญาว่าจะไม่บอกกับใคร เป็น
การพิทักษ์ความรัก ว่า ตึก จะรักใครจริง
เช่นนี้แล้วยังไม่เป็นการยุติธรรมอีก?”

“เป็นการยุติธรรม” เขาร้องขึ้น “คุณ

แม้ช่วงคืนนี้ ออมีน่าเล่าจึงคอยปฏิบัติคอย
ประคับประคองเขายิ่งทุกขณะ เพื่อยังให้เขา
หลงรักเราเช่นนี้ แต่เปล่า! ถึงรักก็
ไม่น่าอดิเรก เขารักโดยความกตัญญูต่าง
หาก มีชีวิตอย่างคุณแม่เลย เมื่อ
เขายับยอกว่า นอกจากโอดิฟแล้ว เขาเป็น
ไม่ต้องการใครอีก อย่างพะงละเมอเพื่อฝันไป
เลย เขาโง่เสียใหม่เถอะว่า เขาไม่ได้โยก
อะไรกับคุณแม่."

สีหน้าของ เคนนิส แสดงว่าอ้าปาก.

"อะไรได้ แม่ขอเสียทีเถอะ นึกว่าเขิน
กับแม่ อย่างมา วุ่นวายในเรื่องนี้ หน้อยเลย
เจ้า คิดว่าแม่ จะ ทำให้ รัก สำนวนใจ ไม่ใคร
เจายังไม่รู้รักอะไร แม่อาจทำให้เขาสมคน
รักของเขาได้อย่างเด็ดขาดทีเดียว."

บุตรชายต้นคันธีระแสกเงาเสียใจ.

"อย่าเลยๆ คุณแม่ ผมไม่มันเมาเหมือน
อย่างคุณแม่บอก ขอให้ คุณแม่ถอนอาย
ความผิดเหล่านั้นเสียเถิด รู้ความจริงเสียบ้าง
เถิด คุณแม่รักข้ามากแล้ว ใครเขา
จะมารักมาใครอย่างจริงจัง รักยิ่งก็โดย
เล่ห์ โดยกลของของคุณแม่ คงไม่เหมือนกัน
ความรักที่เขามิชอบ มีสแนนเนอเลย ซึ่งเช่น
ความรักอันสุจริต คุณแม่จะพรากเขาได้ก็

แต่ร่างกายของเขาเท่านั้น ส่วนใจเขาก็คง
นึกถึงกันเสมอ มันไม่เด็ดขาดไปได้แน่นอน
หรือไม่เชื่ออะไรสองคนก็ได้ แต่ผมต้องไปจาก
บ้านนี้ และคุณแม่จะไม่ได้เห็นหน้าผมอีก
ต่อไป."

เคนนิส บ้วน เห็นบุตรชายพูดเช่นนั้น แ
หมกหัวทิ้งระพวกเล่าโลมให้เขา ยินยอมตาม
ใจของแกได้ และยังนึกถึงว่า แกจะคงอยู่
คนเดียวแล้ว หัวใจ ของ แก หดหู่ลงทีเดียว
แกยังรักบุตรของแกอยู่ ยังอยากอยู่เห็น
หน้าเขาทุก ๆ วัน เพราะเขา เป็นบุตรคน
เดียวของแก ไม่มีใครอีก ถ้าเขาไปเสียแล้ว
แกคงทนความคิดถึงเขาไม่ไหว แม่จะได้
รัก มาแนบกาย แกก็คงเสียบุตรรักของ
แก คิดแล้วน้ำตาแฉะลงลงเฉาะ ๆ พก
ด้วยเสียงสะอึกสะอื้นว่า.

"ลูกรักของแม่ เอาเถอะไหน ๆ แม่
ก็ได้ผิดไปแล้ว ยกโทษให้แก่แม่เถอะ แม่
ยอมทำตามใจเจ้าทุกอย่าง เจ้าอย่าพราก
จากแม่ไปเลย แม่รักเจ้าคนเดียว อยาก
อยู่กับเจ้าเสมอ."

เย็น วันนั้น ทศกดินเคนซัส ได้รับจดหมาย
ฉบับหนึ่ง เขียนว่า.

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

“เรียนใต้เท้าทราบ

ความทุกข์ของเราหมดแล้ว ต่อจากนั้น
ไปเป็นอันชั่ว ไม่มีอะไรมาขัดขวางความรัก
ระหว่าง มิส แอนเนอเลย์ กับ คิก อีกแล้ว แต่
โปรดอย่าให้ผมต้องอธิบายเลย ขอแค่ให้
เข้าใจว่า ทุกสิ่งทุกอย่างจะดำเนินไปใหม่อย่าง
เรียบร้อยก็แล้วกัน.

คุณแม่ผม ไม่ใคร่สบาย และโก้ ไป
ตากอากาศทางทะเล เหลือผมอยู่กับ คิก
เกือบวัน คิก ก็หาย เป็น ปกติแล้ว ผมจะมี
ความยินดีที่น้อยไม่ ถ้าจะไปรบกวนเยี่ยมที่
บ้านผม.

ด้วยความเคารพนับถือ
เท็ด.”

พอโก้ รับ จดหมาย ทั้ง มิสซิส แอนเนอเลย์
และ โอลิฟ บุตรสาว ก็ รีบไปหา เท็ด ทันที

นาย พันเอก นั้น พอไป ถึง ก็ ทรงเข้า ขย่ำ เท็ด
กล่าวว่า.

“ใจ พ่อเพี้ยนยาก บิดาเราได้มากัน
แล้วตามค้ำประกันของเธอ.”

“โอ! ได้เท่า ผมแสนระคึกใจในการที่ได้
ต้อนรับ” เท็ด พกด้วยความร่าเริง
ก็ มีที่นั่น เหนือรู้ว่า จะได้นางพญาบาล
ใหม่ เขาเห็น โอลิฟ ถูกเข่าอยู่ข้างเก้าอี้ขาว
ที่เขานอน พลังเขาแอนอันเร็วขาวม่ง
ของเขาไหล่นประคองกอดเขาไว้ แล้วจะจับ
เขา ๆ ว่า.

“ทุนหัวของกิดัน โปรดยกโทษให้กิดัน
เถอะนะคะ ในการที่กิดันทำให้เธอได้รับทุกข์
อย่างสาหัส บิดากิดันก็กลับมาหาเธอแล้ว
กิดันจะไม่ไปจากเธออีกเลย ไม่ไปเลยเย็น
อันชาติ เธออยู่กับเธอจนวันสุดท้ายแห่งชีวิต
ของ กิดัน.”

งาน กับเมีย

“โซตินิยม”

ข้าพเจ้าช่างโง่เสียจริง ๆ ไม่มีความรู้
เลยเลยว่า ธรรมชาติ ของ ผู้หญิง มี อยู่ อย่างไร
บ้าง ? แต่พอจะมี ความรู้ อันต่ำต้อย ชัน
สี มันก็เสียเสียแล้ว ! เพราะความโง่
ของ ข้าพเจ้า ได้ กระทำให้ ข้าพเจ้า ต้อง เสีย
เสรีภาพแห่งความสุข ไปเสียก่อนแล้ว อย่าง น่า
สลดใจ ความรู้ น้อยหนึ่ง ซึ่ง ยัง เกิด ขึ้น ภาย หลัง
นี้ จึง ไม่ ทำ ประ โยชน์ ให้ ข้าพเจ้า เลย แต่
อย่างไรก็ดี พอจะมี ท่วง ไถ่ ย่าง ว่า ใน
อนาคต มัน คง จะ ทำ ประ โยชน์ ให้ ข้าพเจ้า ถึง
ไม่ มาก ก็น้อย

ท่านทั้งหลาย ชินเชื่อว่า ภรรยา แล้ว ใน โลก
นี้ มี ใคร ยัง ไม่ รัก ? พวก กัน ตรง ๆ สมมติ ว่า
มี ใคร สัก คน หนึ่ง ประ กาศ ออก มา ว่า ภรรยา
ของท่าน ไม่งาม ไม่น่ารัก หรือ ใจ ไม่
ว่าน ใจ ปาดะ ท่าน จะ ไม่ รัก คอก หรือ ว่า
น่า จะ น้อย ใจ เพียง ไร ? ท่าน คง จะ ไม่
พอใจ เป็น แน่ นอกจาก นั้น จะมี ใคร อีก ที่ จะ
ยอม ให้ ผู้ อื่น พยายาม ที่จะ ลอย ลัก (หรือ
รัก) กรรม สิทธิ์ ภรรยา ไป เสีย จาก ตน และ

ใคร จะ ไม่ ชิน ว่า ภรรยา ของ ตน ก็ ภรรยา
ของ ตน งาม ภรรยา ของ ตน น่ารัก หา ไม่ เช่น
นั้น แล้ว ก็ คง จะ ไม่ เป็น ลัว เป็น เมีย กัน อยู่ ได้
สาม ภรรยา คู่ ใด ที่ ฝ่าย หนึ่ง คำ หนึ่ง ว่า อีก ฝ่าย หนึ่ง
ไม่ ก็ ไม่ งาม ไม่ น่ารัก และ ต่าง ฝ่าย ต่าง ก็
ไม่ มีความ รัก ต่อ กัน เสีย เลย เขา ทั้ง คู่ จะ
ความ สุข มา จาก ไหน ? จะ เลิก ร้าง กัน ไป
เสีย มิ กี่ กว่า หรือ ?

ส่วน สตรี เล่า ชิน เชื่อ ว่า สาม แล้ว จะ ไม่ รัก
ข้าง ใด ข้าง หนึ่ง หรือ ? มี บาง คน เคย พู กว่า สาม ไม่
รัก เธอ แล้ว เธอ จะ รัก เขา ทำ ไหม กัน ? จริง อยู่
หาก เขา ไม่ ยุติ ติธรรม เพราะ ไม่ มีความ รัก เธอ
เลย การ ที่ เธอ พู กัน เช่น นั้น ก็ เป็น การ ยุติ ติธรรม
คือ ยี่ แต่ ถ้า เขา รัก เธอ หาก เธอ มอง ไม่ ชำ
ถึง กับ เห็น ได้ ว่า เขา รัก เธอ เพียง ใด แล้ว การ
พู กัน เช่น นั้น มิ เป็น การ ยุติ ติธรรม แล ลง โทษ เขา
เกิน ไป คอก หรือ ? ภรรยา โดย มาก มัก จะ
เข้าใจ ผิด เช่น นั้น ตาม ธรรม ญา ของ โลก สาม
ย่อม มี หน้าที่ กัน หนึ่ง ก็ ต้อง กระ ทำ เพื่อ หา
ผล ประ โยชน์ มา แล ้วย ครอบ ครัว และ หน้า ที่

นี้ตาม ขรรคาก็รัก ต้องเห็นห่างไป จากตราชู้
หรือมาตราแห่งความรัก ซึ่งฝ่ายภรรยา

อาศัย เป็น หลักวัด ความ รัก ของ สามีว่า เป็น
อย่างไร? และในที่สุดก็เกิดความรักใจ

ผิดคน แล้วหวัดแก ใจที่เคี้ยว ส่วน
เครื่องมือที่ใช้ สำหรับแก ใจนั้น ก็เพิ่มเติมว่า

ไม่มีอะไรจะไปกว่าความหึงส์ และยังกว่า
นั้น บางคนก็เลยทอดทิ้งเขาเสียเลย ปล่อยให้

ให้เขาต้องซอกซำและแค่นใจอยู่เบื้องหลัง แก่
ผู้เกี่ยว ทั้งนี้เพราะเกิดความรักใจผิดกันขึ้น

สามีเป็นผู้ต้องทำงานในหน้าที่ของเขา แต่เธอ
มองไม่เห็น อาการมองและการลงโทษต่อ

เขานั้นๆ คล้ายกับเธอ เป็น มารดา ของเขา
หรือเธอจะคิดว่าเธอเป็นมารดาของเขาเอาเสีย

จริง ๆ ก็ถ้าเป็นจริงได้กะมัง ทั้งที่เคยมี
เสียงแว่ว ๆ ว่าผู้หญิงเป็น มารดา ของโลก!

แต่นั้นเป็นธรรมชาติต่างหาก จะนำมาเป็นตัว

โลกก็คล้ายระพี แต่ นั้นแหละ จะมีใครบ้าง
วิเคราะห์ให้แจ่มออกไปได้ว่าประกอบขึ้นด้วยสิ่ง

ใดบ้าง? “ความรัก” เป็นสิ่งที่หาตัวหาคัน
ไม่ได้ และยังมีใครเขียนรู้ ใ้ได้อย่างที่ว่ามัน

มาจากไหนโดยถูกต้องจริง ๆ
สามีภรรยาที่รักกันอย่างที่เคยกล่าวแต่จะ

กลืนกินเข้าไปนั้น ทางฝ่ายข้างจะต้องปฏิบัติ
ให้ถูกต้องถูกใจซึ่งกันและกัน ความสุข

อัน สมบูรณ์ จะเกิดขึ้น ถ้าแต่ละเกิดมี
ความกินแทนแกล้งใจกันขึ้นแล้ว หรือ

ฝ่ายใดไม่ปฏิบัติให้ถูกใจอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว จะ
เป็น โดย ผัน ขรรคชาติ หรือ ไม่เป็น ไปอย่าง

ธรรมดาที่โลกเขาปฏิบัติกันก็ ความสุข
จะเกิดขึ้นได้อย่างไร? ในที่สุดความรัก

ก็จะเสื่อมคลายลง หรืออาจ คุ้น สัน เสียเลยก็

ได้ นี่ก็ควรจะเป็นด้วยไม่ว่ากันว่าความรักจะ

ประกอบขึ้น ด้วยสิ่งใดบ้างนั่นเอง

เงินกะมัง เป็นเครื่องประกอบ ความรัก?

เปล่า! ไม่จริงเสมอไปดอก และไม่คว

จะเป็นปัญหาเลย เพราะความที่เคยรู้เคย

ได้ยินกันอยู่บ่อย ๆ นั้น เงินเป็นสิ่งที่ดี

ความรักก็เมื่อไหร่?

ตามธรรมดา พอจะพูดได้ ยังกะมัง

ว่า สตรีย่อมชอบความหวานกับความสวย

โชตินิยม

กันย์

งามเป็นใหญ่ และมีรักการเข้าช้ของเธอ
สัปดาห์ของเธอจะพึงปฏิบัติเธอได้ และ
เธอไม่ประสงค์จะห่างจากเขา เธอจะรู้สึก
ว่ามีความสุข—เธอจะรู้สึกว่ามีความรัก หาก
สามีจะอยู่เฉยๆ แต่ตลอดด้วยเธออยู่ กับเธอ
เท่านั้น แต่เขาจะมีโอกาสได้พระนอนตลอด
อยู่กับเธอเสมอไปหรือไม่? อย่างดีว่าเขามี
หน้าที่ที่ต้องกระทำงานเพื่อยังผล ประโยชน์
มาเลี้ยงเธอ ซึ่งจำเป็นกว่าการเข้าช้เธอ
เสียทุกโอกาสไป โอกาสที่ว่างหมดหน้าที่
นั้นแล้ว โอกาสนั้นจึงสมควรที่เขาพึงเข้าช้เธอได้
และถ้ามีโอกาสมากเพียงใดที่เขาพึงกระทำ
หน้าที่ในการงานของเขา และมีโอกาสน้อย
เพียงใด ซึ่งเขาได้ พระนอน ตลอดด้วยเธอ
ควรคิดเสียเถิดว่า เขาหวังรักเธอมาก
เขาหวังความสุขสำหรับเธอ และเขาหวัง
จะบำรุงฐานะและครอบครัวกับตัวเธอให้สูงขึ้น
นี่ก็เพราะเขาต้องขายเหงาต่างน้ำโดยความรัก
เธอนั่นเอง

ข้าพเจ้าขอร้องเธอ! ก็รักภรรยาที่หวาน
และสวามิภักดิ์อ่อนโยนเช่นเดียวกัน ทั้ง
นั้น ก็ควรที่จะ กระทำให้ หล่อน รู้สึก อย่างว่ามี
ความรักและความสุข เพื่อให้ ต้อง ด้วย
ธรรมชาติของหล่อน อย่าได้ พึงเข้าใจเลย

ว่าเมียหรือภรรยานั้นก็คือ “เครื่องมือ” หรือ
“เครื่องเล่น” ชนิดหนึ่งซึ่งนำออกใช้หรือ
นำออกแสดงในเวลาที่ต้องการเท่านั้น! เมื่อ
ยังไม่ถึง เวลาที่ ปลดปล่อยละเลยไม่ แยะแค้น
หล่อนเสียเลย! ยิ่งเสียกว่านั้น บางคน
ยังคิดเลยไปเสียว่า คนเป็น สามี ย่อมมีอิสระ
อยู่เหนือหล่อนในประการทั้งปวง นักจะใช้
หล่อนในเวลาใด หรือนักจะเซ็กหล่อนเล่น
ในเวลาใด ก็กระทำแก่หล่อนโดยขาดความ
ยุติธรรม คือออกจะเอาเปรียบหล่อนเกินไป
และเมื่อถึงโอกาสที่เขาควรบำรุง ความสุขให้
แก่หล่อน แต่เขาก็กลับบำรุงให้ผู้อื่นเสีย นั่น
คือความไม่ยุติธรรมโดยแท้ ที่เกี่ยว

อย่างไรก็ ข้าพเจ้ามีเรื่องส่วนตัวจะเล่า
ให้ ท่านฟังสักเรื่องหนึ่ง ซึ่งคิด ๆ กันมา
จะเป็นอุทาหรณ์ ในเรื่อง ผัว ๆ เมีย ๆ ใดเรื่อง
หนึ่งที่เกี่ยวข้อง เรื่องนี้ในที่สุดของเรื่องก็เกิดเถิดว่า
ใครเป็นผู้ทรงไว้ ซึ่งความยุติธรรม และ
ใครจะเป็นผู้ผิดกันแน่?

ระหว่างที่ข้าพเจ้ากับแม่พิศวง ยังมีสภาพ
เป็น สามี ภรรยา กันอยู่นั้น ข้าพเจ้ามี
ราชการ เป็นเสมียนอยู่ในที่ทำการของ รัฐบาล
แห่งหนึ่ง ความงานยังคงให้ ข้าพเจ้าต้อง
ทำงานอย่างทราตรำด่ายาก เพื่อยังผล

พ. ศ. ๒๔๗๒

งานกับเมีย

ประ โยชน^๑มาเลี้ยงครอบครัวและ เพื่อ^๒ความ^๓สุข^๔ของแม่พิศวง^๕ด้วย เพราะ^๖ข้าพเจ้า^๗รัก^๘หล่อน^๙มาก ข้าพเจ้า^{๑๐}ต้อง^{๑๑}ออก^{๑๒}จาก^{๑๓}บ้าน^{๑๔}ไป^{๑๕}ทำงาน^{๑๖}แต่เช้า^{๑๗} ครั้น^{๑๘}เลิก^{๑๙}จาก^{๒๐}งาน^{๒๑}แล้ว^{๒๒}ยัง^{๒๓}ต้อง^{๒๔}มา^{๒๕}แหวะ^{๒๖}ที่^{๒๗}บ้าน^{๒๘} คุณ^{๒๙}อ่าว^{๓๐}ช่วย^{๓๑}ท่าน^{๓๒}ทำ^{๓๓}บัญชี^{๓๔}และ^{๓๕}งบ^{๓๖}การเงิน^{๓๗}ในการ^{๓๘}ค้า^{๓๙}ขาย^{๔๐}ของ^{๔๑}ท่าน^{๔๒}อีก^{๔๓}ด้วย และ^{๔๔}บาง^{๔๕}ครั้ง^{๔๖}ก็^{๔๗}ต้อง^{๔๘}หอย^{๔๙}เอา^{๕๐}สร^{๕๑}พวง^{๕๒}มา^{๕๓}ทำ^{๕๔}ที่^{๕๕}บ้าน^{๕๖} ข้าพเจ้า^{๕๗}อีก^{๕๘}ใน^{๕๙}เวลา^{๖๐}กลาง^{๖๑}คืน^{๖๒} คุณ^{๖๓}อ่าว^{๖๔}ได้^{๖๕}ให้^{๖๖}ผล^{๖๗}ประ โยชน^{๖๘} แก่^{๖๙}ข้าพเจ้า^{๗๐}ยัง^{๗๑}เป็น^{๗๒}การ^{๗๓}คอย^{๗๔}แทน^{๗๕} ซึ่ง^{๗๖}ยัง^{๗๗}เป็น^{๗๘}ราย^{๗๙}ได้^{๘๐}พิเศษ^{๘๑}นอก^{๘๒}ไป^{๘๓}จาก^{๘๔}เงิน^{๘๕}เดือน^{๘๖}ของ^{๘๗}ข้าพเจ้า^{๘๘} หาก^{๘๙}จะ^{๙๐}รวม^{๙๑}เข้า^{๙๒}ด้วย^{๙๓}กับ^{๙๔}เงิน^{๙๕}เดือน^{๙๖}แล้ว^{๙๗}ก็^{๙๘}พอ^{๙๙}จะ^{๑๐๐}กระ^{๑๐๑}ทำ^{๑๐๒}ให้^{๑๐๓}ข้าพเจ้า^{๑๐๔}กับ^{๑๐๕}แม่^{๑๐๖}พิศวง^{๑๐๗} ได้^{๑๐๘}รับ^{๑๐๙}ความ^{๑๑๐}สุข^{๑๑๑}ตาม^{๑๑๒}สมควร^{๑๑๓} และ^{๑๑๔}การ^{๑๑๕}ค้า^{๑๑๖}ขาย^{๑๑๗}ของ^{๑๑๘} คุณ^{๑๑๙}อ่าว^{๑๒๐} หรือ^{๑๒๑}อีก^{๑๒๒}ถ้า^{๑๒๓}ถึง^{๑๒๔}เจริญ^{๑๒๕}รุ่ง^{๑๒๖}เรือง^{๑๒๗}ขึ้น^{๑๒๘}เป็น^{๑๒๙}ลำดับ^{๑๓๐} ซึ่ง^{๑๓๑}เป็น^{๑๓๒}การ^{๑๓๓}ร่ำ^{๑๓๔}ไร^{๑๓๕}ให้^{๑๓๖}ข้าพเจ้า^{๑๓๗}ขาย^{๑๓๘}ขึ้น^{๑๓๙}ขึ้น^{๑๔๐}แข่ง^{๑๔๑}ขึ้น^{๑๔๒}อีก เพราะ^{๑๔๓}ถ้า^{๑๔๔}การ^{๑๔๕}ค้า^{๑๔๖}ขาย^{๑๔๗}ของ^{๑๔๘} คุณ^{๑๔๙}อ่าว^{๑๕๐}ได้^{๑๕๑}ขาย^{๑๕๒}ใหญ่^{๑๕๓}โต^{๑๕๔}ยิ่ง^{๑๕๕}ขึ้น^{๑๕๖}แล้ว^{๑๕๗} บาง^{๑๕๘}ที่^{๑๕๙} ข้าพเจ้า^{๑๖๐}จะ^{๑๖๑}ลา^{๑๖๒}ออก^{๑๖๓}จาก^{๑๖๔}ราชการ^{๑๖๕}และ^{๑๖๖}มี^{๑๖๗}หนทาง^{๑๖๘}ได้^{๑๖๙}ร่วม^{๑๗๐}งาน^{๑๗๑}กับ^{๑๗๒}ท่าน^{๑๗๓}ด้วย ซึ่ง^{๑๗๔}คง^{๑๗๕}จะมี^{๑๗๖}ผล^{๑๗๗}ดีกว่า^{๑๗๘}การ^{๑๗๙}รับ^{๑๘๐}ราชการ^{๑๘๑}เป็น^{๑๘๒}แน่

ข้าพเจ้า^๑รู้สึก^๒อย่าง^๓เหมือน^๔กัน^๕ว่า^๖ การ^๗ที่^๘ข้าพเจ้า^๙ต้อง^{๑๐}กลั^{๑๑}ย^{๑๒}บ้าน^{๑๓}เย็น^{๑๔}เกิน^{๑๕}ไป^{๑๖} หรือ^{๑๗}บาง^{๑๘}ที่^{๑๙}กลั^{๒๐}ย^{๒๑}เอา^{๒๒}กลาง^{๒๓}คืน^{๒๔}ก็^{๒๕}คน^{๒๖}หรือ^{๒๗}บาง^{๒๘}ที่^{๒๙}กลั^{๓๐}ย^{๓๑}นอน^{๓๒}ค้าง^{๓๓}เสีย^{๓๔}ที่^{๓๕}บ้าน^{๓๖} คุณ^{๓๗}อ่าว^{๓๘}ถ้า^{๓๙}มี^{๔๐}งาน^{๔๑}เหลือ^{๔๒}

มือ^๑ หรือ^๒บาง^๓ที่^๔กั^๕ทำงาน^๖อยู่^๗ที่^๘บ้าน^๙จน^{๑๐}คึก^{๑๑}คัก^{๑๒}กัน^{๑๓}เหล่านี^{๑๔} แม่^{๑๕}พิศวง^{๑๖}มี^{๑๗}ความ^{๑๘}ไม่^{๑๙}ค่อย^{๒๐}จะ^{๒๑}พอ^{๒๒}ใจ^{๒๓} เพราะ^{๒๔}หล่อน^{๒๕}เจ^{๒๖}ีย^{๒๗}เห^{๒๘}งา^{๒๙}ใจ^{๓๐} หล่อน^{๓๑}เคย^{๓๒}พ^{๓๓}กว่า^{๓๔}อยาก^{๓๕}กั^{๓๖}ละคร^{๓๗} อยาก^{๓๘}ไป^{๓๙}เที่ยว^{๔๐} อยาก^{๔๑}ดู^{๔๒}ภาพยนตร์^{๔๓} อยาก^{๔๔}รับ^{๔๕}ประทาน^{๔๖}อาหาร^{๔๗}ตาม^{๔๘}กั^{๔๙}ตาคา^{๕๐}การ^{๕๑}ที่^{๕๒}ร่อย^{๕๓}ๆ สัก^{๕๔}ครั้ง^{๕๕}หนึ่ง^{๕๖} แต่^{๕๗}เป็น^{๕๘}เพราะ^{๕๙} ข้าพเจ้า^{๖๐}ไม่^{๖๑}มี^{๖๒}โอกา^{๖๓}ส^{๖๔}ไป^{๖๕}ด้วย หล่อน^{๖๖}จึง^{๖๗}ไม่^{๖๘}ไ^{๖๙}ไป^{๗๐}ตาม^{๗๑}ความ^{๗๒}ประ^{๗๓}สงค์^{๗๔} และ^{๗๕}หล่อน^{๗๖}ก็^{๗๗}เส^{๗๘}ีย^{๗๙}ใจ^{๘๐}อยู่^{๘๑}ยั้ง^{๘๒} ที่^{๘๓}ข้าพเจ้า^{๘๔}ไม่^{๘๕}เอา^{๘๖}ใจ^{๘๗}หล่อน^{๘๘}เช่น^{๘๙}นี้

แต่^๑ ข้าพเจ้า^๒ได้^๓คง^๔ใจ^๕ไว้^๖ แล้ว^๗ว่า^๘ จะ^๙เอา^{๑๐}ใจ^{๑๑}หล่อน^{๑๒}ท^{๑๓}ก^{๑๔}อย่าง^{๑๕} เมื่อ^{๑๖}ถึง^{๑๗}โอกา^{๑๘}ส^{๑๙}อัน^{๒๐}ควร^{๒๑} คึ^{๒๒}น^{๒๓}วัน^{๒๔}นั้น^{๒๕}เวลา^{๒๖}ล^{๒๗}่วง^{๒๘}เข้า^{๒๙}ไป^{๓๐}ถึง^{๓๑} ๒๔^{๓๒} นา^{๓๓}ฬิ^{๓๔}กา^{๓๕}แล้ว^{๓๖} ข้าพเจ้า^{๓๗}ยัง^{๓๘}คง^{๓๙}ทำงาน^{๔๐}ง่วน^{๔๑}อยู่^{๔๒} ส่วน^{๔๓}แม่^{๔๔}พิศวง^{๔๕}ได้^{๔๖}เข้า^{๔๗}นอน^{๔๘}ก่อน^{๔๙} ข้าพเจ้า^{๕๐}แล้ว^{๕๑} ต่อ^{๕๒}มา^{๕๓}ครึ^{๕๔}น^{๕๕}เวลา^{๕๖}ล^{๕๗}่วง^{๕๘}ไป^{๕๙}ถึง^{๖๐} ๑^{๖๑} นา^{๖๒}ฬิ^{๖๓}กา^{๖๔} แม่^{๖๕}พิศวง^{๖๖}ได้^{๖๗}ตื่น^{๖๘}ขึ้น^{๖๙}และ^{๗๐}มา^{๗๑}หา^{๗๒}ข้าพเจ้า^{๗๓}

“โอ! คุณ^๑พ่^๒ นอน^๓เสีย^๔เถิด^๕กะ^๖ เอา^๗แรง^๘ไว้^๙ไป^{๑๐}ทำงาน^{๑๑}พร^{๑๒}ุ่ง^{๑๓}น^{๑๔}อก^{๑๕}”

ข้าพเจ้า^๑เง^๒หน้า^๓ขึ้น^๔จาก^๕กอง^๖กระ^๗ดาษ^๘อัน^๙เต็ม^{๑๐}ไป^{๑๑}ด้วย^{๑๒}งาน^{๑๓}มอ^{๑๔}ง^{๑๕}ค^{๑๖}แม่^{๑๗}พิศวง^{๑๘} เห็น^{๑๙}หล่อน^{๒๐}มา^{๒๑}นั่ง^{๒๒}อยู่^{๒๓}ข้าง^{๒๔}ข้าพเจ้า^{๒๕} หล่อน^{๒๖}พ^{๒๗}ง^{๒๘}คิ^{๒๙}น^{๓๐}จาก^{๓๑}นอน^{๓๒}ใหม่^{๓๓}ๆ ผ^{๓๔}ม^{๓๕}ย^{๓๖}ง^{๓๗} คง^{๓๘}หน^{๓๙}า^{๔๐}ซ^{๔๑}ม^{๔๒}เช^{๔๓}ง^{๔๔} และ^{๔๕}คง^{๔๖}ค^{๔๗}าก^{๔๘}ที่^{๔๙}ห^{๕๐}วาน^{๕๑}ละ^{๕๒}ห^{๕๓}ือ^{๕๔}ย^{๕๕} คล^{๕๖}้าย^{๕๗}ก^{๕๘}ย^{๕๙}เ^{๖๐}ก^{๖๑}ๆ^{๖๒} ที่^{๖๓}น^{๖๔}า^{๖๕}เ^{๖๖}็น^{๖๗}ค^{๖๘}ู^{๖๙}

โชตินิยม

กนิย

“งานของพองไม่เสร็จจนอรัก” ข้าพเจ้า
กระเถิบเข้าไปเคียงหล่อน และเอามือเสยผม
ที่ยุ่งให้หล่อนทวยความรัก “และพี่จะต้อง
ทำให้เสร็จด้วย เพราะถ้าไม่ให้เสร็จเสีย
ในคืนนี้ งานของพี่ในวันพรุ่งนี้จะเหลือมือ
เต็มที”

หล่อนถอนใจ

“น้องไม่เห็นเลยว่าใครเขาจะทำงานอย่าง
คุณพี่” พิศวง พุก หล่อน เอนศีรษะชย
ลงที่ไหล่ ข้าพเจ้า “ทำไมคุณพองชยขึ้นนัก
เล่าคะ?”

ข้าพเจ้าโอบว้างหล่อนไว้ และสูดกลิ่น
น้ำอบไทยจากแก้มของหล่อนเบา ๆ “พี่ชยขึ้น
และต้องตรากตรำทำงานเช่นนั้น ก็เพราะหวัง
ความมั่งคั่งและความสุข ของเราในอนาคต”

“น้อง สงสาร คุณพี่ มาก”

“เพราะอะไร น้องรัก?”

“เพราะคุณพี่ต้องทำงานหนักเกินสมควร
ร่างกายของคุณพี่ ชกโทรม ลงไปมากแล้ว”
พิศวง ขยับแขนข้าพเจ้าเบา ๆ “คุณพี่ ผอมลง
กว่าแต่ก่อนมาก”

“ถ้าเราริ๊ง พี่รู้สึกเหมือนกันแหละ ว่า
ร่างกายของพี่ชกโทรมลงบ้าง เพราะชาว
การอนามัย แต่ก็ช่างเถะออกทนตรากตรำไป

อย่างนั้นก่อน เพราะพี่หวังอยู่ว่าการสร้างคน
เองอย่างนั้นคงจะสำเร็จสักวันหนึ่งเย็นแน่ และ
ถ้าสำเร็จลงแล้วเมื่อใด เมื่อนั้นแหละ ความ
มั่งคั่งและความสุขความสมบูรณ์แห่งชีวิตและ
ร่างกายก็จะมามีอย่างไพสย น้องรัก เมื่อ
เราต้องการความมั่งคั่งและความสุขในอนาคต
เราก็คงต้องทนลงแรงเสียแต่บัดนี้ ใครที่ไหน
เล่าเขาจะแสดงหรือทำานสำหรับเรา พิศวง
ของพี่ เราหวังผลคือ ความสุข เราก็คงต้องปลุก
ทวยความลำบาก ทุกคนย่อมต้องสร้างคน
เองทวยความมานะและความสามารถ ของเขา
เช่นเดียวกับภานิชคองกฤษยบทพจนทว่า

Every man is the architect of his own
fortune

พิศวง ชยหน้าหนึ่งอยุ่บนไหล่ข้าพเจ้า
“น้องรัก พี่เสียใจที่หนาทักของพี่ กระทำ
ให้น้องต้องเพงาใจไป”

พิศวง เยหน้าชนู ข้าพเจ้า หล่อนยิ้ม
อย่างหวาน

“คะ หนาทักของคุณพี่จะทำให้พี่ต้อง
เพงาใจไปบ้าง แต่ไม่ใช่สิ่งสำคัญซึ่งน้อง
ต้องกังวลและวิตกกนั ที่น้องวิตกและเป็น
ห่วงก็คือ คุณพี่ มีหนาทักมากไปกว่า ธรรมกาทัก
ควรทำต่างหาก โอ! ร่างกาย ของ คุณพี่

พ. ศ. ๒๔๗๒

งานกับเมีย

ชุกโทรมลงไปมากแล้ว นิ่ง เกรงว่า คุณพี่
จะไม่สบาย และ —— ”

“และนึ่งเกรงว่า” ข้าพเจ้าช่วยต่อให้
“ชีวิตของพี่ะ สัน ตายเร็ว งั้นหรือ?”

“อาจะเป็นไค้กะ นึ่งเห็นว่า คุณพี่
ควรวีค่อนร่างกายเสียบ้าง ”

ความเจ็บป่วยไปชั่วครู่หนึ่ง

“คุณพี่ รัก พิศวง ไหมคะ ?” พิศวง
ถามขึ้นก่อน

“โอ! พิศวง น้องรักของพี่” ข้าพเจ้า
โอบแขนกระชับร่างของหล่อนไว้นั่น “นึ่ง
เขาอะไรมาพัก ทำไมพี่จะไม่รัก พี่รักน้อง
คนเกี่ยวกิ้งกวดชีวิตของพี่ แล้วก็ ——
พิศวง น้องรัก พี่ยังไหม?”

“วู๊ คุณพี่! คุณพี่ของนึ่ง” หล่อน
ชิงศีรษะเกลือก้อยทอกข้าพเจ้า “คุณพี่ เขา
อะไรมาพัก ทำไมนึ่งจะไม่รัก นึ่งรัก
คุณพี่คนเกี่ยวกิ้งกวดชีวิตของนึ่ง ว่าแต่
คุณพี่ เถอะ —— คุณพี่ รักน้อง จริง ๆ หรือ
คะ?”

“โอ! พิศวง ไม่เชื่อ พี่จริง ๆ หรือ?”
นึ่งระแวงแคลงใจอะไรหรือ?”

“อาเป็นไค้กะ”

“พิศวง ละก็ชอบหล่อนพนัก ”

“จริง ๆ นะคะ ”

“จริง! ก็อะไรเล่าทำให้น้องระแวงว่า
พี่ไม่รักน้อง?”

“ไม่มีอะไรนอกคอกกะ นอกจาก คุณพี่
ระคองพิศวง ให้น้องเห็นว่า คุณพี่รักน้องจริง ”

“จะให้พี่ พิศวง อย่างไร?”

“คุณพี่จะทำตามตามนึ่งบอก ”

“นึ่งจะเป็นผู้บังคับบัญชาพี่กระนั้นหรือ?”

“ไม่ว่ากันกะ แต่คุณพี่ ต้องทำตามคำ
ขอของนึ่ง เพื่อพิศวงความรักเท่านั้น ”

“ถ้าพี่ ทำตามคำขอของนึ่งแล้ว —— ”

“คุณพี่ รักน้องจริง ”

“เท่านั้นหรือ?”

“กะ ”

“นึ่งจะให้พี่ ทำอะไรก็ตามมา

“คุณพี่ ต้องหยุดทำงานหนักเสียบ้าง เพื่อ
พักผ่อนร่างกาย ”

“โอ! พี่ แต่กะเพาะเมื่องานไม่เหลือมือ
ถ้ามีงานเหลือมือพักจะทำ ”

“คุณพี่ ต้องนั่งรถเที่ยวกับนึ่งเวลาเย็น ๆ
เพื่อหย่อนสมอง ”

“เท่านั้นหรือ นึ่งรัก?”

“คุณพี่ ต้องพาน้องไป รับประทานอาหาร

ตามภัตตาคารบ้างเพื่อหย่อนใจ ”

โชตินิยม

กันย

“ยังมีอะไรอีก?”

“คุณพี่ต้องพาน้องไปดูละครหรือภาพยนตร์บ้างเพื่อความบันเทิงของ”

“หมกหรือยัง พี่สว?”

“หมกแล้วละ คุณพี่จะยอมปฏิบัติตามคำขอร้องของน้องไปไหมคะ?”

ข้าพเจ้ารัก แม่พิศวง เมื่อหล่อนเสนอคำสัญญาเพื่อพิสูจน์ความรักมาเช่นนั้น ทำไมเล่า ข้าพเจ้าจะไม่ยอมสนอง คำสัญญาของหล่อน

“พี่ยอมทุกอย่าง น้องจะให้พี่เริ่มปฏิบัติเมื่อไร?”

“พรุ่งนี้ละ”

รุ่งขึ้น ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามสัญญาของพิศวง ตอนเย็นข้าพเจ้าเช่ารถยนต์คัน ๑ พาหล่อนเที่ยวเสียด้านพระนคร รู้สึกว่าเย็นใจสบายก็ ส่วนพิศวง ดูเหมือนหล่อนมีความสุขไม่น้อยเลย และต่อไป ตอนหัวค่ำเลยไปรับประทานอาหารที่ห้องเขียนเพลงภาติการ

“เอนก” ข้าพเจ้าร้อง ทัก สหาย ของข้าพเจ้าคนหนึ่ง ขณะย่างเท้าเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร “นั่นเกร?”

“ก็ใครเสียอีกล่ะ” สหายของข้าพเจ้า

ตอบ “วันนี้มาเที่ยวกัน ไ้เที่ยววันละ อ้อ แม่พิศวง ก็มากับย มาทางนี้ ร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกันให้ร้อยสักมื้อละ”

ข้าพเจ้า พิศวง และ เอนก เป็น อันว่า ร่วมโต๊ะรับประทานอาหารด้วยกันในคืนวันนั้น

เอนก เป็นสหายเคยร่วมโรงเรียนกับข้าพเจ้า รักใคร่ซอซอสนิทซิกซอกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ เขามามีภรรยาอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ แต่ลงมาอยู่ กรุงเทพฯ กับญาติ ของเขา คนหนึ่ง และเมื่อออกจากโรงเรียนแล้วเขาก็ไป ๆ มา ๆ

ระหว่างกรุงเทพฯ กับ เชียงใหม่ เป็นนิกย

“แกล้งกลับมาเมื่อไร?” ข้าพเจ้าถาม

เอนก “ทำไมไม่ไปเที่ยวที่บ้านบ้าง?”

“กันเพิ่งกลับมาถึงกรุงเทพฯ ย่าวันนี่”

เอนก ตอบ “กันตั้งใจว่าจะไปหาแกล้งกันที่เดียว”

“เชียงใหม่ คงสนุกมากนะ?” พิศวงเอ่ยขึ้นบ้าง

“ใช่ แต่ที่กรุงเทพฯ ไม่ได้ ฉันอยู่เชียงใหม่ไม่นานนัก เพราะต้องลงมาทำธุระของ คุณลุง เสียที ลำปาง ก็เลยไปเที่ยวราย กว๊”

“เอนก แกล้งมาจากเมืองเหนือคนเดียว?” ข้าพเจ้าถาม

“ก็คนเดียวนะซี”

“เมียของแกล่ะ?”

“ใครบอกก็มากกว่ากันมีเมียแล้ว?”

“เปล่า แต่เห็นแกไปเชียงใหม่คราวนี้
กินเวลานานกว่าปกติ ใครจะรู้ ข้างที่แก
อาจไปมีเมียมาก็ได้ จึงลองถามเภาสุ่มๆ”

“เหลวหนะ”

เรา ก็หันหัวขี้นประทาน อาหาร กัน ต่อ ไป
อย่างเงี้ย ๆ สักครู่หนึ่ง พิศวง จึงพูดขึ้นก่อน

“ก็ฉัน สักอะไรคุณไว้อย่างหนึ่ง จำได้
ไหมคะ คุณ เอนก?”

“ฉันนึกไม่ออกซี” เอนก ตอบ

“ฉันใหม่ คุณลืมแล้วกระมัง?”

“อ้อ! นึกได้แล้วล่ะ แม่ พิศวง สักให้
ฉันชื่อ ฉันใหม่ มาฝาก”

“ชื่อมาหรือเปล่าคะ?”

“ชื่ออะไรล่ะ? แต่จะชอบใจหรือหรือไม่ฉันไม่
รับรอง”

“ชื่ออะไรบ้างคะ?”

“สิขมณู สีเขียวอ่อน สีตะกั่วคึก และ
สีม่วงอ่อน พรุ่งนี้ฉันจะนำไปให้ที่บ้าน”

“ชอบใจค่ะ”

“ของกันได้อย่างไร ชื่อมาหรือเปล่า?”
ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้นบ้าง

“อะไรกันล่ะ พอมหาจำวัน?” เอนกว่า

“นึกดูซี”

“นึกไม่ออก”

“แกลองทำเป็นลืมเสียก็ได้”

“แกไม่ได้อะไรให้ฉันชื่ออะไรเลย”

“ถึงไม่ส่งก็ควรชื่อมาฝากบ้าง”

“แกจะเอาอะไร?”

“โล่งไหม”

“โอ! ได้ซี ฉันชื่อมาหลายสิบตัว”

“แพงไหม?”

“ไม่สู้แพงนัก”

“ก็เท่าเดียว”

ความจริงอาหารในคืนนั้นฉันว่ามีรสอร่อย
อยู่มาก เมื่อเสร็จจากการรับประทานอาหาร
กันแล้ว เราจึงพากันไปดูละครที่สโมสร

ละครที่เล่นก็ก๊าก พิศวง มีอาการรำเริง
และมีความสุขมาก ดวงหน้าของหล่อนแจ่ม
ขึ้นผิดกว่าอยู่บ้าน เมื่อหล่อนอยู่บ้านมักมี
อาการเซื่องซึม บางเวลาหล่อนก็ยกว่าสุมใจ
และไม่ค่อยจะรำเริงบรรเทิงใจนัก การที่
หล่อนได้มาเที่ยว และ หมก มุ่น อยู่ใน ความ
บรรเทิงเช่นนี้เป็นที่ถนัดอกใจหล่อนแล้ว

เป็นวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าก็กลับจากทำงานพบ
เอนก กำลังสนทนากับ พิศวง และ คอยข้าพเจ้า

โชตินิยม

กันย

ขยับบ้าน เมื่อเราสนิทกันถึงเรื่องต่าง ๆ คุณพิทก็ไม่เล่นด้วย, คุณชัชร, เกยวันผอมลง นานพอสมควรแล้ว พิศวง จึงกล่าวขึ้นว่า.

“วันนี้อยู่กับคุณชัชรคุณพิท?”

“วันนี้อยู่ไปไม่ได้” ข้าพเจ้าปฏิเสธ

“คุณพิทได้สัญญาอยู่กับน้องไว้ว่าอะไร?”

“ได้สัญญากับน้องว่า ถ้าพี่ว่างงานจึงจะไปเที่ยวได้”

“คุณเล่าอะไร?”

“คุณฟังงานทำอะไรอย่างเหลือมอดที่เคย”

ทวงหน้าของ พิศวง เฉลี่ยกลาง.

“ทำไมแถมเป็นคนขยันอย่างนี้?” เอนก

คำทวนข้าพเจ้าเป็นเชิงเอาใจ พิศวง “ทำงานไม่รู้จักอ้าง หยุคพิทเสียอีกสักเวลาละ คุณชัชร, แม่พิทวง อยากไปเที่ยว, แกล้งช่างใจ จิตจริง”

“เอนกเอ๊ย!” ข้าพเจ้าว่า “แถมไม่เห็นความจำเป็นของกัน, มันเป็นงานที่กันต้องทำจริง ๆ นะ”

“เฮ้อ!—” เอนกถอนใจ “ทำแต่งานอะไรพิทชัชร, ไม่รู้จักสอนใจตากสมธมหา ความขยันของเสียข้าง, อีกหนอขยันโรค มันก็จะพาคุณเข้าให้”

“ช่วยการอะไร, คุณเอนก” พิศวงเสริม “ก็ฉันอ่อนนอนให้พิทว่างกายเสียข้าง แต่

คุณพิทก็ไม่เล่นด้วย, คุณชัชร, เกยวันผอมลง ไปเป็นกอง”

“พิทวง, น้องจะไปเที่ยวที่ไหน?”

ข้าพเจ้าถาม

“ไปรับประทานอาหารที่ภัตตาคาร แล้ว

เลยไปดูละครต่อเรื่องเมื่อคืนนี้ค่ะ”

“เอนกก็จะไปด้วยไม่ใช่หรือ?” ข้าพเจ้า

ถามเอนก

“คิดไว้อย่างนั้น” เขาตอบ

“ก็ละ พิศวง ไปกับเอนกก็ได้ พี่จะไม่ไปเพราะจะต้องทำงานให้เสร็จในคืนนี้”

“แกขี้เอาหมาก” เอนกพูด “ต้องไปด้วยกัน เขาเอะ กลัวจากละครคืนนี้จะช่วยแกทำงาน”

“ถึงกระนั้นกันก็ไปไม่ได้”

“ข้างเอะละ คุณเอนก เมื่อคุณพิทไม่เต็มใจไปจะต้องกังวลเขาเรื่องอะไรละ เราไปด้วยกันก็ได้” พิศวง แค้นว่าด้วยความแค้น

เป็นอันตกลงกันว่า พิศวง ไปเที่ยวกับเอนก หล่อแค้นแค้นตัวข้างงามพริ้งเปลี่ยนกระไร หล่อหนุ่มขึ้นใหม่เชยงใหม่ สีส้มฉ่ำ เอนก ช้อมาฝาก และสวมเสื้อแพรพรรณสัสมณภาพวิวัฒนาการ อ่อน เมื่อหล่อนออกจากบ้านไปกับเอนกแล้ว ข้าพเจ้าถึงมือทำงานที่เคียว.

หล่อนกลับจากตลาดเมื่อ ๒๔ น. ข้าพเจ้า
ยังคงทำงานอยู่ หล่อนไม่ปรึกษา ทักกับ
ข้าพเจ้าเลย หล่อนตรงเข้าห้องนอนที่เดียว!

เวลาล่วงไปสัก ๓๐ นาที ข้าพเจ้าก็
แแรงวรววมสรรพหนังสือและยานุสาวิตต่าง ๆ เข้า
แฟ้ม เพื่อเลิกงานและเตรียมตัวนอน ทันใด
นั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องไห้ และเสียง ตะอน
อยู่ในห้องนอน ข้าพเจ้าจึงรีบเข้าไปดูทันที

พิศวง นอนร้องไห้อยู่คนเดียว! นี่เกิด
เรื่องอะไรกันขึ้นเล่า? แปลกจริง! หล่อน
ร้องไห้ทำไมหนอ?

ข้าพเจ้านั่งลงบนเตียงข้างหล่อน พิศวง
พลิกตัวหนี และซ่อนกวางหน้าซึ่งซุ่มไปควย
อัสติซุล.

“พิศวง” ข้าพเจ้าถามและเออมนมมือนั่น
ที่ควยหล่อน “พิศวง ของพี่, นื่องเย็นอะไร
วะ?”

พิศวงไม่ตอบ.

“บอกพี่ บอกพี่สิ พิศวง” ข้าพเจ้า
ก็ลงปลอบหล่อนและซ่อนศีรษะของ หล่อนไว้
ในวงแขน “นื่องไม่สบายหรือ?”

พิศวง คอยเบา ๆ “เปล่าค่ะ”

“ร้องไห้ทำไม?” ข้าพเจ้าจะขี้นถาม
พลางใช้ผ้าเช็ดหน้าขยน้ำตาให้หล่อน “ร้อง

ไห้ทำไม นื่องรักของพี่?”

พิศวง นั่งไม่คอยอีก.

“พิศวง นื่องเสียใจเรื่องอะไร? บอก
พี่สิ”

“เปล่าค่ะ” หล่อนตอบ เสียงสั้น.

“ใครทำอะไรนื่อง?” ข้าพเจ้าปลอบ
หล่อนอีกครั้งหนึ่ง “เอนก รังแกนื่องหรือ?”

“เปล่าค่ะ” พิศวง พยายามจะกลืน
“คุณพี่ไปทำงานของคุณพี่เถิด ไม่มื่อ
อะไรบอก นื่องปวดศีรษะเล็กน้อยเท่านั้น”

“ไม่ไค้!” ข้าพเจ้าขยับแขนหล่อนแน่น
“ต้องบอกพี่ก่อนว่ามื่อเรื่องอะไรเกิดขึ้น ทำ
ไม่นื่องจึงร้องไห้?”

“นื่องรู้สึกเสียใจมากค่ะ”

“เพราะอะไร?”

“เพราะคุณพี่ไม่รักนื่อง!”

“ไม่จริง! นื่องเข้าใจผิดเสียแล้ว ทำ
ไม่ว่าพี่จะไม่รัก”

“จริงค่ะ คุณพี่ไม่รักนื่องจริง ๆ”

“พิศวง! พิศวง ของพี่ คายจริง อะไร
ทำให้ นื่องคิดไปเช่นนั้นเล่า? นื่องมีอะไร
ยื่นข้อพิพาทบ้าง?”

“อาการกระทำของคุณพี่ทุกอย่างเป็นข้อ
พิพาท อยู่ในตัวแล้ว”

คำพูดของ พิศวง ในประโยคข้างบนนี้ ทำให้ข้าพเจ้าต้องอึ้งพุดไม่ออกไปชั่วครู่ เพราะไม่เข้าใจว่าการที่หล่อนกล่าวนั้น มีเงื่อนไขอะไร? ข้าพเจ้าก็นึกไม่ออกและมองไม่เห็นว่ามีอะไรข้างที่ ข้าพเจ้า ได้กระทำไปแล้ว ซึ่งหล่อนยกเอาขึ้นเป็นข้อพิพาทได้ ข้าพเจ้าเอาอกเอาใจหล่อนทุกอย่าง ข้าพเจ้าให้หล่อนมีความอิสระเต็มที่ และคิดว่าข้าพเจ้าได้พยายามอำนวยความสะดวกให้หล่อนเพียงพอแล้ว หล่อนอยากเที่ยว ถึงแม้ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสได้ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังอนุญาตให้หล่อนไปได้ โดยอิสระ จะเป็นไปไหนก็เที่ยวหรือที่หล่อนจะบอกเอาเองในใจ ขอน ขน พิศวง ในเรื่องที่ว่า ข้าพเจ้าไม่รักหล่อนนั้น ซึ่งถึงกับกระทำให้หล่อนต้องร้องไห้ได้

“อาการ กระทำ ของพี่ ที่น้อง ยก เป็นข้อพิพาทนั้น มีเงื่อนไขตรงไหน?” ข้าพเจ้าถาม พิศวง

“อยู่ที่ตรงที่คุณพี่ไม่กระทำหน้าที่ของสามีต่อบุคคลิธรรม — สามีหนึ่ง” พิศวง คอย

“น้องเห็นว่าพี่ควรทำอะไร?”

“ก็ทุกสิ่งๆ พวกนี้น้อยเมื่อวานนี้หยอกๆ”

“อ้อ ก็ทำอะไรเสียอีก พี่ไม่พาน้องไปเที่ยว ไม่พาน้องไปรับประทานอาหารตาม

ภัตตาคาร ไม่ไปชมหรศพ เหล่านั้นซึ่งพิศวงได้ว่าพี่ไม่รักกันงั้นหรือ?”

“ค่ะ!”

ข้าพเจ้ากลืนหัวเราะไว้ไม่ได้

“พิศวง ทำเป็นเด็ก ๆ ไปก็ได้ ก็ก็ยังขี้ขลาด รัก พี่ไม่ไปก็น้องตามสัญญาอันที่จริง แต่เพื่อจะปฏิบัติให้ถูกต้องความประสงค์ของน้อง พี่จึงไปชวนญาติให้น้องไปกับเอนก คนนั้นแล้ว ไข่ สงสารพี่บ้างเล็ก อย่าได้เอาการทำงานของพี่ที่ต้องกระทำนั้นมา เกี่ยวข้อง กับเรื่องน่ะเลย เขาเดอะคือไปนี้ น้องจะไปเที่ยวหรือไปกับการมหรตพที่ไหนของง ขอกพี่ ก็แล้วกัน พี่จะไม่ชักใจเลยเป็นอันขาด ถึงหากพี่จะไม่ไปก็ไปกับน้องก็ พี่จะให้ น้องไปโดยอิสระ ได้ทุกเมื่อ”

พิศวง ไม่ว่าจะไร้อีกเลย หล่อนมองดูข้าพเจ้าด้วยแววตาล้ายกับจะเอ็นดู และสงสารข้าพเจ้าอย่าง และดวงตาของหล่อนที่ระลังทีละน้อย ๆ ในที่สุดก็หลับสนิทอยู่ในวงแขนของข้าพเจ้า

ต่อมาพิศวง ไม่เคยร้องไห้อีกเลย เพราะหล่อนได้ไปเที่ยวกับเอนก ทุกวัน และบางวันถ้าว่างงานข้าพเจ้าก็ไปกับเอนก เป็นสหายรักกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ ข้าพเจ้าชอบไว้ใจ

เขา มอขภาระ ในการที่จะต้องถนอมน้ำใจ
ของพิศวง ไว้ให้แก่เขา ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็น
บุญคุณมากที่สุดที่เขาอดส่ำที่เป็นขระ ในเรื่องนี้ให้
ข้าพเจ้า ถ้าไม่ได้เขาแล้ว พิศวง ยอดชีวิต
ของข้าพเจ้าคงไม่มีความสุขเป็นแน่ เพราะ
หล่อนชอบการเที่ยวและความบรรเทิงใจ ส่วน
ข้าพเจ้าความจำเป็นอย่างยิ่งก็ให้ต้อง ถังวลอยู่แต่
ในการงาน ไม่มีเวลาพอที่จะหาความ บรรเทิง
ให้หล่อนได้.

โอ! นี่ไม่เป็นเพราะข้าพเจ้ารักพิศวง
ดอกหรือ?

อยู่มาวันหนึ่งข้าพเจ้ากลับบ้านไม่พบพิศวง
หล่อนคงไปกิจขระที่ไหนกะมัง? แต่หน้า
ประหลาดกว่าทำไมหล่อนไม่ได้อาหารเย็น
ไว้ให้ข้าพเจ้า เพราะหล่อนเคยหาอาหาร
ไว้ก่อนเสมอเมื่อหล่อนจะไปกิจขระทุกครั้ง.

เวลา ๒๐ น. แล้ว หล่อนก็ยังไม่ได้กลับ
มาที่เมื่อกลับจากขระแล้ว หล่อนอาจจะเคยไป
ถูละครเลี้ยก็ได้ หรือไม่ก็คงไปแะเลี้ยที่บ้าน
ญาติกันใดคนหนึ่งเป็นแน่.

เวลาล่วงไปถึง ๒๔ น. แล้ว หล่อนก็ยัง
หากลับไม่! เณก ได้มาหาข้าพเจ้าแต่คน
เดียว ภายหลังเมื่อเวลาล่วงพ้นเที่ยงคืนไป
สักครู่.

“อ้าว พิศวง ไม่ได้ ไปกับแกดกรี่?”
ข้าพเจ้าถาม เณก

“เปล่า” เณกตอบ “ทำไมล่ะ?”
“กันคิดจะไปเที่ยวกับแก พิศวง หาย
ไปตั้งแต่เมื่อเย็น ไม่ได้บอกไว้ด้วยว่าจะไป
ไหน? ทั้งข้าปลาก็ไม่หาไว้ให้กันกินด้วย”

“แม่พิศวง จะไปขระที่ไหนกะมัง” เณก
ออกความเห็น.

“ขระอะไรกัน บ้านนี้ยังไม่เสร็จขระอีก
วี่?” ข้าพเจ้าถาม ไม่เห็นด้วย.

“บางทีอาจจะไปนอนค้างเลี้ยที่บ้านญาติ
ก็ได้” เณก แสดงความเห็นอีก.

“แต่ก็เคยบอกเล่าให้กันรู้ทุกครั้ง ไม่
เคยไปเลี้ยเลย ๆ เช่นนี้เลย”

“วิตกไปไย” เณก ว่า “พรงันก็คง
ถลันมากอก อาไร เมียห่างเหินไปชั่วประเดี่ย
ก็ไม่ได้อ่างเป็นห่วงเอาเลี้ยจริง ๆ เชี่ยวนะ”

“ตามธรรมดาผัวกับเมียกันก็ต้อง เป็นห่วง
เป็นใยบ้างซิแกเอ๊ย” ข้าพเจ้าพูด “อ้าว นี่
แกมาขระอะไรที่กันด้วยวี่?”

“กันจะมาลาแกกลับเชียงใหม่ คุณลุง
โทรเลขให้กันกลับโดยเร็ว คือจะให้กันทำ
หน้าที่เป็นหัวหน้ากองการ ทำครั้งที่เชียงใหม
กันคิดว่าจะกลับไปเร็วจึงได้มาลาแกเลี้ยกันนี้”

โชตินิม

กันย์

“แคะไปเมื่อไร?” ข้าพเจ้าถาม

“รถคว้นพรงัน”

“เมื่อไรจะกลับมากลางทุ่ง บ้างล่ะ?”

“ไม่มีกำหนดแน่” สหายของข้าพเจ้า

ตอบ แสวงอาการเหงาซึม “บางทีอาจจะ
ไม่กลับมาเลยก็ได้ เพราะกันไปย่านครึ่ง

ก็เท่ากับกันไปทำงานเป็นปกติให้ เป็น สวรรค์แก่
ชีวิตเสียบ้าง เพื่อนเฮย แกกร้อยแล้วว่ากัน

อยู่กรุงเทพฯ ให้ทำอะไร ให้เป็น ประโยชน์
บ้าง เปล่าเลยไม่ใช่หรือ? ก็แต่เที่ยว คินคั

เคร่ไปก็เคร่มา กันรักเป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่
เหมือนเมื่อก่อนเราเป็นเด็ก ๆ กันนั้นแหละกัน

จึงคิดว่าจะต้องทำหน้าที่ของกันเสียบ้าง กัน
รู้ สักเสียคายชีวิตให้ ห่มกเปลืองไปแล้วโดย

เปล่าประโยชน์นั้นมากทีเดียวแกเฮย”

“กันพลอยยินดีด้วย ที่แคะ ไปทำ หน้าที่
อันสำคัญส่วนหนึ่งแห่งเศรษฐกิจ ไปเถอะ การ

ทำครั้งก็อาจเป็นเศรษฐกิจได้เหมือนกัน” ข้าพเจ้า
ว่า.

“อ้อ บอกแม่ พิศวง ด้วยว่ากันเสียใจที่
มาไม่พอย” เอนก พุด “และฝากการลาหล่อน

ไว้ แก่แกด้วย”

“เมื่อไปอยู่เห็นแล้วอย่าลืมส่งข่าวคราว
บ้างนะ” ข้าพเจ้าเตือน.

เมื่อ เอนก ได้แสดงความอาลัย จันม้ออาลา

ข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าก็ไป.

รุ่งเช้าข้าพเจ้า ไม่ได้ รับประทาน อาหารที่
บ้าน เพราะ พิศวง ยังไม่กลับ แต่ข้าพเจ้า

คิดว่าหล่อนคงกลับกลางวัน ข้าพเจ้าจึงออก
จากบ้าน ไปทำงานตามเคย.

ทุกเวลาเย็นเลิก งาน แล้วก็ กลับ มา บ้าน
พิศวง ก็ยังไม่กลับอีก หล่อนหายไปโดยไม่

ทิ้งร่องรอยไว้ ให้เลย หล่อนหนีข้าพเจ้าไป
เสียแล้วละมัง แต่มีเหตุผลอันใดเล่าที่อาจ

กระทำให้หล่อนเป็นไปดังนี้ได้ พิศวง ไม่ได้
มีปากมีเสียงกันกับข้าพเจ้า หรือหล่อนจะไป

เจ้บ๊วยอยู่ตามบ้านญาติของหล่อน ก็อาจ
เป็นได้.

ครั้น ข้าพเจ้า ได้ ไปถามคุณตามบ้าน ญาติ
และมีตรของพิศวง ทุกแห่ง แต่ก็ปราศจากผล

ไม่พอยแม้แต่ข่าวคราวของหล่อนเลย!

พิศวง หนีไปกับ เอนก กะมัง? แต่ก็—
เป็นไปได้อย่างไรหรือ? คงเป็นไปไม่ได้แน่นอน

เอนก คงไม่หาญพอที่จะทำแก่ข้าพเจ้าได้ถึงคอ
เช่นนั้น เอนก เป็นสหายกับข้าพเจ้าไว้ ใจมา

นานแล้ว แต่ก็น่าสงสัยอยู่บ้าง ทำไมไม่เล่า
เอนก จึง ได้ มาลา ข้าพเจ้า ว่า จะ ไปเชียงใหม่

ซึ่งประจวบเหมาะพอดีกับ พิศวง หายไป อย่าง

พ. ศ. ๒๔๗๒

งานกับเมีย

ลกลยเช่นนี้ เอ! หรือ เอนก คึกคักหลังข้าพเจ้า
จริง แต่จะขอให้มันคนให้อยู่ไต่อย่างไร
เอนก หรือก็เฝ้าทางไปเสียแล้วในรถเที่ยวพิเศษ
แต่โอ! รถพิเศษ! รถพิเศษ! เอนก ไปรถ
พิเศษชะนวนไหนกัน? วันที่เขาว่าจะเฝ้าทาง
ไปนั้นไม่มีรถชะนวนพิเศษเลย เออ! น่าสงสัย
นัก ชะนวนรถพิเศษจะออกจากกรุงเทพ ฯ ย้าย
วันรุ่งขึ้นต่างหาก

ข้าพเจ้ายังมีความสนใจที่มากจน สมอง
ย่นย่น ยังคิดไปการสงสัยว่า เอนก ลักพา
พิศวง ไปกับมีน้ำหนักรักมากจน แต่ความ
สงสัยนั้นก็จะได้พิศვნกัน ในวันที่รถไฟ ชะนวน
พิเศษเคลื่อนออกจากสถานี กรุงเทพ ฯ ในวัน
ต่อมานั่นเอง.

ย้าย วันนั้น ที่หน้าชานชาลา สถานี รถไฟ
หัวลำโพง ก่อนชะนวนรถพิเศษเคลื่อนที่ออก
มีผู้คนแออัดแน่น ยังกั้นช่องของลำเลียงขึ้นรถ
ยังก็เฝ้าขวักไขว่ไปมา และยังกั้นสนทนา
กันเป็นหมู่ ๆ ข้าพเจ้ายืนอยู่ไม่ห่างจากที่
ชายตัวนัก แต่มีที่กำบังตาเล็กน้อย อีก ๕
นาที่รถไฟจะเคลื่อนชะนวนออก ข้าพเจ้าก็เห็น
เอนก เฝ้าไปซื้อตั๋ว ข้าพเจ้าเห็นเขาคนเดียวนั้น

เท่านั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการที่คอยจับผิดเขา
อยู่นั้น เป็นการ ลง โทษ กันอย่าง ไม่มี ความ
ยุติธรรม ข้าพเจ้าเกิดความเชื่อใจในตัว
เขาขึ้นมาทันที เพราะเหตุที่ได้ ภาวถึงความ
ทรยศของเขานั้นปราศจากผลเสียแล้ว

แต่ ครั้นเมื่อ เอนก เฝ้าระ ไปขึ้นรถสี เขา
ได้ไปสมทบกับสตรีคนหนึ่ง ซึ่งยืนคอย เขาอยู่
ตรงช่องทางชานชาลา ข้าพเจ้าแทบไม่เชื่อ
ตาตนเองว่า สตรีคนนั้นคือ พิศวง แต่—
หล่อนก็คือ พิศวง จริง ๆ!

อนิจจา หล่อนตกใจสลดข้าพเจ้าได้ถึงคอ
ข้าพเจ้าจึง ทาพว่า ใจหวิว เนื้อตัวชา
ไปหมด ขยิบจะเข้าไปเผชิญกับ เอนก และ
พิศวง เป็นหลายครั้ง เลื้อยในหัวข้าพเจ้าพุ่ง
ขึ้นสู่สมองจนรู้สึกได้ว่าหน้าคั่งเครียด ข้าพเจ้า
ใครจะฝันเข้าไปเค้นคอ สหายผู้ ทรยศ เสียให้
สมแค่นี้! แต่มีสิ่งหนึ่งคอยระงับสติข้าพเจ้า
ไว้ ไม่ยอมให้ข้าพเจ้ากระทำเช่นนั้นได้ และ
ได้ยืนยันความแค้นของ ข้าพเจ้าลงไต่ยังที่
ละน้อย ๆ.

ข้างเถะ เมื่อเขารักกันจริงแล้ว ข้าพเจ้า
ก็ไม่ว่า เสียภรรยาต่อใครไปคนหนึ่ง ข้าพเจ้า

โชตินิมม

กนิษ

ชัมสะคิดอีกเสียว่าเพื่อช้อยทเรียนไว้ สำหรับ สันติสุขเด็กและ เอนก ก็ของจริงมีความเจริญ”
 จะ ใกล้เคียง ให้ ข้าพเจ้า เข้าใจ ในเรื่อง ลักษณะ ข้าพเจ้าพิมพ์มาในขณะที่ที่ขะยวนรณกำลังเคล็ดอน
 ของ เพื่อนที่ควรคบและ ไม่ควรคบ กับเพื่อจะ ได้ ปล่อย.

สอนให้ข้าพเจ้ารู้ดีกว่า ธรรมชาติของผู้หญิง
นั้นเป็นอย่างไร.

งานซึ่งต้องเปลืองเวลาและกำลังความคิด
 ข้างเข็นสัตว์ กับเมื่อก่อนในการบำเรอ
 ด้วยความขมของเส้นกระดูก !

“พิทังเขย

จงอยู่ กับเขาด้วยความ

๑ อวคณลักปราชญ์เปรื่องกระเคืองวิทย์
ก็เท่ากับคิดคนให้คนฟัง

พูดผิดผิดทีก็จะโง่แกมโง่หัง
ยิ่งพูดยิ่งโง่เห็น โง่เขย ๗

୧୩. ୩.

คำนำ

เขาเงินตราไปซื้อเหมือนเราไปซื้อของที่ตลาด
ย่อมเป็นไปได้ในวิชาเรียกกันว่าการแย่งกันหรือ
การคลัง ซึ่งข้อขายกันด้วยเอกสารต่าง ๆ
แทนเงินตรา เช่น ธนบัตร ใบส่งจ่าย ฎีกา
บริวารตรา ฯลฯ และมีหน้าที่ขายบัญชีการค้าว่า
'มาตราทองคำ' และค่าอะไรคืออะไรเกิดขึ้น
อีก ล้วนแต่พวกชาวบ้านไม่ทราบว่าจะอะไร
และก็จะไม่ต้องการทราบเสียด้วย ถือเสียว่า
เป็นเรื่องของนักการคลัง หน้าที่ชาวบ้านทำ
อะไรได้น่าเลี้ยงสัตว์ขายเป็นกรรมกรก็พออ้อมทอง
แล้ว มัวศึกษาวิชาเงินก็กลัวเสียเวลาหาเงิน
ด้วยซ้ำ, แม้แต่ในโรงเรียนเองก็ดูเหมือนไม่มี
วิชาประเภทนี้ไว้ในหลักสูตรสามัญ, อันที่
จริงเป็นวิชาหัวใจสำคัญของประเทศชาติ
เกี่ยวกับคนในประเทศทุกคนและทุกขณะเวลา
แม้จะไม่บูชาเงินเป็นพระเจ้า ก็ยังหันเข้าหา
เงินอยู่เสมอ แต่ก็ไม่รู้มีใครเอาไปใส่ในเรื่อง
นั้นๆ เพราะเหตุที่เรียกว่า วิชา นั้นเอง
เลยทำให้ชอบยาก

เพื่อให้การอ่านตำราวิชา ออกกรสเท่า

คณะไทยเชมม

กันย

อ่านสามก๊ก จึงปรึกษารับการเรียนวิชา การ
เงินนั้นเป็นการเล่นชนิดหนึ่งคือไฟ เชมมทรวพย
นี้ จำลองเอามาจากการเล่นชื่อ Money Game
ของอังกฤษ ซึ่งเป็นการเล่นอย่างใหม่ กำลัง
นิยมเล่นกันมากในประเทศนั้น เพราะนอกจาก
สนุกไม่แพ้ไพ่ทอง ยังล่อให้ ถึงผลตม่ง คือ
ให้รู้เรื่องการเงินชนิดอื่นหนึ่ง จึงเป็นการ
เล่นที่ผู้คิดมีความประสงค์จะสอนวิชาการเงิน
ให้ทราบโดยทางอ้อม. วิชาอื่น ๆ ถ้าใคร
คิดการเล่นเปลี่ยนเป็นการเล่นจนถึงผลสำเร็จ

อาจจะมีความรู้ กันอีกมาก. การเล่นไฟ
เชมมทรวพยนี้ จะเป็นเครื่องช่วยท่านให้รู้จัก
ประกอบ ทรวพย ในทาง เชมม ทุกประการ.
วิธีเล่นก็ไม่ยาก คณะเคยทดลองเล่นมาแล้ว
รู้ สักว่าผู้คิดเล่นครั้งแรกอาจเข้าใจวิธีเล่นได้ ใน
เวลาไม่ถึงสัปดาห์ และผู้เล่นแล้วออกปากว่า
สนุกมากกว่าไพ่อื่น ๆ โดยไม่ต้องเกี่ยวกับการ
พนัน เพราะการพนันไม่ทำให้ เชมมทรวพย
เลย.

คณะไทยเชมม

กลาหมข

เรืออย่างกลางทะเล รอคิวชีวิตแก่กล้า
ช่างกลคนเคี้ยว ต้องทนทุกข้อข้อย่นเกาะน้อย
เปล่าเปลี่ยวถึง ๖ สัปดาห์ ภายหลังก็อพลอย
ล่องไปในกลางทะเล มีทองคิกตัวมาก้วย ๒
ก้อน (หลอมจากทองคำที่โจรสลัดโยราณ
นำมาซุกซ่อนไว้และไปพบเข้า) ทองก้อนหนึ่ง
กระการาว ๑๐๐ ปอนด์ อีกก้อนหนึ่งรว
๑,๐๐๐ ปอนด์ ในที่สุดคลื่นซัดแพไปขึ้น
เกาะหนึ่ง ซึ่งมีคนอยู่หลายร้อยคนแต่ไม่มี
การติดต่อกับท่อน ค่อนานหลาย ๆ ปี จึงจะ
มีเรือจากท่อนมาแวะ คนบนเกาะอ่านเขียน
หนังสือเป็น แต่ไม่มีการใช้เงินตรา

กลาสีคือการรักษาก้อนทองไว้กว่าจะมีโอกาส
กลัไปบ้านเมือง แต่จะเก็บไว้โดย ๆ ไม่ได้
ประโยชน์ จึงทำไว้ใช้ทองนี้ให้เป็นประโยชน์
เลี้ยงตนไว้ด้วย ในขณะยังอยู่บนเกาะนั้น
เพราะคาดว่าจะต้องตกค้างอยู่บนหลายปี เรือ
มีข้อไปว่าชายกลาสีทำทองก้อนแรก ๑,๐๐๐
ปอนด์ก้นน้ำ เหลือแต่ทอง ก้อน ๑๐๐ ปอนด์
ซึ่งชายกลาสีคิดจะหาประโยชน์เลี้ยงตัวไว้เป็น
ผลสำเร็จ โดยวิธีคิดการเล่นชนิดหนึ่งเป็น
เครื่องช่วย

ถ้าไม่ต้องการเสียเวลาจะอ่านข้ามไปต่อไปใน
บทที่ ๒ ที่เกี่ยวกับ

บท ๑

รอตชีวิตคนเดียว

ทุกกลาสข้างกลมีชีวิต รอกอยู่บนเกาะน้อย
เปล่าเปลี่ยวไว้ทั้ง ๖ สัปดาห์ ก็เพราะบนเกาะ
มีบ่อสระน้ำที่มีนาฝนซึ่งขนาดเล็ก ๆ พออาศัย
ใช้กินได้ ส่วนอาหารอย่างอื่นอาศัยหาหอย
ไปตามซอกหิน ชดเชย แสงหาอาหารตาม
ชายหากเวลาน้ำลง ได้พลิกหินขนาดใหญ่พอ
กำลังก่อนหนึ่ง ออก เพื่อคว่ำหอยที่อยู่ใน
หินนั้นบ้างหรือไม่ ครั้นพลิกหินออกเห็นเป็น
โพรงพอจะเอาหอยเคียวทางขนาดเล็กหรือกระสอบ
ของบรรพบุรุษไว้ได้ สักกระสอบหนึ่ง ก็ไปพิจารณา
ดูโพรง เห็นมีอะไรกองอยู่ ในชั้นคั่นเข้าไว้ว่า
เป็นกองหอยตัวเล็ก ๆ ครั้นหยิบขึ้นดูหนึ่ง
รู้สึกว่ามีน้ำหนักหนักถึงผิดปกติ จึงโยนดู
หิน มีเสียงแกรงเป็นโลหะ ก็เอาวัตถุเข้า
ดู หิน จึงรู้สึกทราบดีว่าเป็นทองทราขนาดใหญ่

ชายกลาสจึงไม่ทราบดีว่าในโพรง จะมีทอง
ตราซ่อนอยู่ก็มากนัก แต่คิดว่าชั้นเดิมคง
บรรพบุรุษเก็บ แต่กระสอบฝังไปหมดตามกาล
สมัย ทองตราคงมีใครเอามาซุกซ่อนไว้
ชั่วคราวแล้วก็ไม่โอกาสกลับมากลาง
ในชั้นคั่นชายกลาสค้นคั่นทองตรา ครั้น
เฉลียวนึกออกก็ทักสกลไว้ ว่าคนอาจตายเพราะ

อาหารขาดมีราคาเพียง ๒-๓ เกือบบนเกาะนี้
ในวันหนึ่งหรือสองวันข้างหน้าก็ได้ หรือมี
ฉะนั้นอย่างช้าอีกสองสามสัปดาห์ ทอง
แม้มีจำนวนมากจนยกขึ้นเอาไปทั้งหมดก็ไม่ไหว
แต่ก็ไม่เป็นประโยชน์เพียงได้อาหารเข้าปาก
สักคำเดียว หรือจะทำให้ชีวิตยืนยาวไปอีก
บ้างก็ได้ ทำให้มันไปถ่มนิยายเรื่องพระ
เจ้ามีภัส (ซึ่งถูกต้องสิ่งโลกกลายเป็นทอง
ไปหมดตามเข็มนาฬิกา) และนิยายเรื่อง
อื่น ๆ นิยายเหล่านั้นแต่คนก็ไม่มีสักอะไร มา
เคียววันถึงเห็นได้ชัด ทนไว้ว่า ทองโดยลำพัง
ไม่ใช่ทรัพย์ ในชีวิตคนมีเงินทองเป็นภัย
ทองซึ่งแต่เกิดมาก็ไม่เคยมีมากถึงเท่านี้ แต่
ว่าทรัพย์อันเป็นภัย หรือบ่อเกิดแห่งความ
เป็นอยู่โดยแท้ กล่าวคืออาหาร คนไม่มีเลย
ถ้าได้ ขนบึง สัก ๒-๓ ก้อนก็จะเป็นทรัพย์
วิเศษกว่ามากนัก

ถึง กระนั้น ชายกลาสผู้เคยรู้ค่าแห่งทอง
ยังอดนิยมชมชื่นในทองไม่ได้ ได้กอบยัดใส่
กระเป๋าสบายใจเต็มแน่นเพราะไม่มาช่นอย่างอื่น
จะแยกเขาไป แล้วจะวิตกกังวลทองตรา
ซ่อนอยู่เพื่อเป็นเครื่องสังเกตจำได้สำหรับกาล
ภายหลังแล้ว เทวเคียว ขอบเขยยกหา
หอยเป็นอาหารต่อไป พอเลี้ยวหัวแหลมก็

คณะไทยเขมร

กันย

พบเศษชิ้นไม้เรือแตกถูกคลื่นพายุซัดจนมาก
ซอกหินแน่นอยู่เหนือน้ำ

ชายกลาสีมีความคิดอย่างหนึ่ง เมื่อ
เรือแตกห่างจากที่ยืนอยู่ราว ๑ หรือ ๒ ไมล์
คนถูกคลื่นซัดมาบนเกาะนั้น และในวันรุ่งขึ้น
ก็ตกลงลงไปใต้น้ำพบเครื่องทุทุทุทุอยู่ด้วย
หนึ่งชิ้นยังงใช้การได้ ก็ ยัดขึ้นมาพบเศษไม้
เขาแล้ว ถ้าเขาหาเสาเข็มที่มียืนเกาะทำ
เป็นเสาเพลิงทุทุทุ ไม่ให้ลกร่วงโรยเห็นแสง
สว่าง ในเวลากลางคืน และเห็นควนพล่งขึ้นใน
เวลากลางวัน ก็อาจเป็นหนทางช่วยคนให้
รอดพ้นความมอดตายได้ เพราะชายกลาสีเคย
เคาะเรือ รุกข์แผนกดี พอเขาถูกได้ ว่า เกาะเล็ก
ที่คนอยู่บนเกาะนอกของหมู่เกาะใหญ่ ๒-๓
เกาะ อยู่ห่างออกไปทางใต้ราวสองสามร้อย
ไมล์ จึงมีหวังอยู่ว่าถ้าชาวเกาะใหญ่ออกมาหา
ปลา เห็นควนหรือแสงไฟก็คงมาช่วย เพราะ
รู้ที่อยู่ว่าเกาะใหญ่ที่อยู่ใกล้ๆ เป็นเกาะมีคนอยู่

ชายกลาสีได้เอาเศษไม้เรือแตกมาก่อไฟ
คืนนั้นและในคืนต่อๆ ไป แต่ไม่มีใครมา
ช่วย รู้สึกว่ากำลังวังชาลดถอยลง ทุกที
คืนหนึ่งชายกลาสีนั่งอยู่ข้างกองไฟ คบ
ทงคราออกจากกระเป๋ามากเล่น รู้สึกอย่าง
หมดหวังว่า ทงคราเหล่านี้ไม่ เป็น ประโยชน์

อะไรแก่ตนเลย ขึ้นเอาไว้ก้นหูกกระเป๋าลำๆ
เท่ากับพกอันกรวด แล้วก็ควักโยนๆ ลงไป
ในกองไฟทั้งหมก คืนนั้นชายกลาสีเอาเศษ
ไม้ทุทุไฟให้ลุกยิงขึ้นแล้วนั่งอยู่ข้างนั้นจนคึก
รุ่งเช้า เชื้อไฟให้ เกิดควัน เพื่อ เป็น อดนึก
สัญญาในเวลากลางวัน พยทงคราที่โยน
ลงไป ในกองไฟเมื่อคืนที่แล้ว ละลายรวมกัน
เป็นก้อนเคียวอยู่ในซอกหิน

วันนั้นชายกลาสีไปเอาเศษไม้ อีก กำลัง
งักอยู่ เศษไม้กองใหญ่ก็เคลอนทลุดหล่นลง
ไปลอยอยู่ในน้ำ ชายกลาสีมองคอยสักครู่
แล้วขอถืทานว่า เหมาะที่เคียวเขาไม่น่าจะเป็น
แพได้ ลมพัดไปทางใต้ ปล่อยให้แพลอยไป
ตามลมสัก ๒-๓ วัน ก็คงถึงเกาะใหญ่มีคน
ถึงจะตกค้างอยู่บนเกาะนั้นหลายปี ก็ยังดีกว่า
ตกนรกแทน พอคิดถึงนั้นก็เริ่มลงมือทำเคียว
แต่ข้อสำคัญว่าเพราะอะไร บรรพบุรุษไปกิน เผอิญ
เคราะห์ถึงก็ ในกองไม้เรือแตกที่หลุดออกมา
มีดงไม้ขนาดเล็กลอยไปหนึ่ง พอบรรพบุรุษ
ไปได้หลายวัน

ขณะต่อแพ กองไฟก็คงสุมอยู่เรื่อย เวลา
สุมเจอทงทละลายรวมกันเป็นก้อนทงอยู่ เกิด
ความคิดใหม่ว่าถ้าเราเจาะทงทคราทั้งหมก
หลอมเข้าเป็นก้อน แล้วผูกติดไว้ กับแพก็คงได้

พ. ศ. ๒๔๗๒

ไฟเขมมทรัพย์

ดีกว่าหอยทามเอาไปซึ่งคงไปไม่ไหว เพราะ
ฉะนั้นในวันก่อนที่จะออกจาก เกาะนั้นไปราว ๒
หรือ ๓ วัน เพื่อให้หายรำคาญใจที่ไม่มีอะไร
ทำในเวลาว่างคืน จึงเอาทองคำมาหลอมทำ
เป็นสองแท่ง แท่งหนึ่งเล็ก แท่งหนึ่งใหญ่
กว่าแท่งใหญ่มาก กว่าแท่งเล็กราว ๑๐ เท่า
ซึ่ง ชายกลาสี ก็ประมาณว่า แท่งใหญ่ เห็นจะ
ในราว ๑,๐๐๐ ปอนด์

ล่วงต่อมา ๒-๓ วัน ลมพัดไปในทางที่
ภาคที่เอาเสื่อผืนใหม่ในคนออกใช้ทำใบเสื่อเกือบ
หมดกั้ว แล้วชนบนแพลอยให้ลอยลงออกจาก
จากเกาะน้อยไปกลางทะเลแล้วแต่อยู่กรรม

บท ๒

เกาะใหญ่

ชายกลาสีรู้จักเกาะที่คนรอกชีวิตมาดังได้
ก พลมืองเกาะนั้นเดิมเป็นพวกกลาสีทำราย
นายเรือ และพวกโจรสลัดที่หนีมาอาศัยอยู่
จำเนียรกาลได้สักรอยๆ ลูกหลานพวกเหล่านั้น
กลายเป็นชาวเกาะ ที่ศรัทธากล้าแข็งในศาสนา
ชายกลาสีทราบอยู่ก่อนแล้วว่า บนเกาะมีหอย
สอนศาสนามาสร้าง โรงธรรมและโรงเรียน ยาง
คราวนานถึง ๑๐ ปี จึงจะมีเรือจากอื่นมาแวะ
เกาะนี้สักครั้งหนึ่ง ชายกลาสียังทราบต่อไปว่า

ชาวเกาะไม่ใช้เงินตราสำหรับซื้อขาย

อย่างไรก็ดี ชายกลาสีรอกภัยมาได้ก่อน
หนึ่งแล้ว และเกาะนั้นจะเป็นที่อยู่อาศัยของคน
อย่างน้อยไปอีกนาน แม้จะไม่สมควรแต่ก็ต้อง
จำใจอยู่ทำอะไรได้ ก็เมื่อหนีจากชาย
หากที่คนชนมา แลเห็นโรงธรรมและหมู่บ้าน
อยู่ไกลพอสมควร บ้านเหล่านั้นก็อาศัยกันคึก
ไม่มีหน้าทาง ที่รู้ได้ว่าหลังหนึ่งเป็นโรงธรรม
เพราะเห็นไม้กางเขนพุ่งเด่นสูงขึ้นไปกว่าที่อื่น
การเพาะปลูกในเกาะเล็กมองก็เห็นมันน้อยเต็มที
เรือที่เห็นลากขึ้นไว้นับ ๒ ลำ ก็จะใช้การ
อะไรไม่ได้ แม้ว่ายบนเกาะมีไม้ไผ่อยู่บริบูรณ์
บนเกาะมีอาหารน้ำพอจะใช้แรงทำประโยชน์ต่าง ๆ
ได้ และสงสัยว่ามีถ่านหินอย่างเลว ๆ อยู่
บ้าง ยิ่งกว่านั้น ปรากฏตามที่ได้เห็นว่าเมื่อ
ก่อน หนานเห็นจะหลายปี เรือบรรทุกเครื่อง
จักรมาเกยหาด แท่งลง ณ เกาะนี้ ที่ทราบ
เพราะเมื่อชายกลาสี เจริญโชคเขยิบไปบนฝั่ง
พบเศษเครื่องจักรอยู่กระจัดไปทั่วที่ท่าเรือ
หลังหนึ่งเห็นลวดทองแดง ซึ่งเจ้าของกระเทียม
เอามาถักเป็นแหเลี้ยงหมู
ชายกลาสีจึงทำอะไรกินอยู่ในเกาะนี้ คน
มีแต่ทอง กัญชาอยู่ ฝิ่นเคี้ยวเท่านั้น เพราะ
ฉะนั้นจึงต้องการเสื่อผ้าอาหาร และที่อยู่อาศัย

คณะไทยเขมม

กนิย

ก่อนสิ่งอื่น สิ่งเหล่านี้พอจะหาได้ โดยเอาทอง
แลก (เพราะชาวเกาะถึงจะไม่ใช้ทองคำ
แต่เขาว่าที่โรงเรียนบนเกาะและในหนังสือ คง
สอนให้ชาวเกาะรู้จักว่าทองคำเขาใช้สำหรับ
อะไร) แค่มียูทอาอยู่ว่า ถ้าเอาทองซื้อของ
เหล่านี้ก็คงไปได้ชั่วแล่น เมื่อทองหมดแล้วจะ
เอาอะไรไปแลกอีกเล่า ออกจากหนึ่งคนมี
แต่ทองเป็นแท่ง ไม่มีทองคำ จะซื้ออันใด
อย่างไร เพราะต้องการซื้อไม่ใช่ของ อย่าง
เคียวหรือซื้อจากคน ๆ เคียว ถ้าจะมอบทอง
ทั้งก้อนให้แก่ใครคนหนึ่ง ก็จะต้องตกอยู่ใน
อำนาจของคน ๆ นั้น จะคิดราคาของเอา
อย่างไรก็ได้ ชำระเกิดเป็นปากเสียงทะเลาะ
วิวาทกันขึ้นเพราะควยเรื่องแย่งทองกัน เมื่อ
เช่นนั้นการที่จะใช้ทองทั้งแท่งเป็นทางหาเลี้ยง
ชีพถึงจะเห็นกาลชั่ว คราวก็คงไม่ใช่ของง่าย
ควรจะต้องซื้อทองไว้ก่อนดีกว่าว่าจะมีลักเลา
อย่างไรต่อไปบ้าง ที่เชิงหินใกล้กับที่คนพักอยู่
มีซอกเล็กพอจะซ่อนทองไว้ได้ จึงปลุกทอง
ก้อนใหญ่หนึ่งบกแล้วขายมันขึ้นไป พอถึง
ซอกหินเหยียบหินพลาก เขามือคว้าแน่น
ไว้ได้ ไม่ตกลงไปข้างล่าง ซึ่งเป็นน้ำเชี่ยวลึก
แต่ก่อนทองที่คนบรรทุกไว้ หลุดตกลงตกลง
ไปในน้ำ

ชายกลาสีรำพึงว่า น้ำตรงนั้นเห็นจะลึก
ราว ๕ ศอก ทั้งทองไว้ทนนักแล้ว คงไม่
คนยหายไปในไหน ว่าแล้วตะเกียกตะกายกลับ
มากัดเคี้ยวซึ่งทองก้อนเล็กไว้ นึกว่าจะทำ
อะไรก็ภัยทองก้อนเล็กนั้น ชายกลาสีมันสงสัย
ไปในทางข้างกลเหลือบไปก็เศษชิ้นครึ่งก็กร
อีกครั้งหนึ่งก็เกิดความฉิบหายทันที

บท ๓

ออกความคิด

ชายกลาสีเห็นว่าจะไปหาซื้อความคิด ที่นัก
ไว้แก่ใครไม่เหมาะเท่ากับหมอสอนศาสนา จึง
ตรงไปหาแล้วอธิบายอย่างง่าย ๆ ดังนี้ ข้าพเจ้า
เป็นกลาสีและเป็นช่างกลเรือแต่กรอดชีวิตพลก
ขึ้นมาบนเกาะนี้ ข้าพเจ้ามีสิ่งติดตัวมาเพียง
ทองกระราคาราว ๑๐๐ ปอนด์เท่านั้น สิ่งอื่น ๆ
ไม่มีเลย ชาวเกาะเอาเงินต่าง ๆ ของเครื่อง
จักรจากเรือแตกไปใช้ประโยชน์ต่าง ๆ อันไม่
เหมาะ กับสภาพ ของ ชน เครื่อง จักร เหล่านี้
ข้าพเจ้าเอาไปใช้เครื่องจักรที่กลานทำประโยชน์
ให้เกิดผลเป็นสิ่งที่ควรใช้แก่ชาวเกาะ ต่าง
ว่าเอามาประกอบสร้างเป็น โรงเลื่อยจักรเลื่อย
ไม้เอามาใช้สร้างกุฏิสร้าง โรงธรรมของท่านให้
เรียบร้อยดีกว่าที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้ หรือเอามาทำ

พ. ศ. ๒๕๓๒

ไฟเซียมทรัพย์

เป็นเครื่องจักรไม่แข็ง เครื่องทอผ้าเครื่องซัก
พันคนสำหรับ เพาะปลูกให้ ๕ คนและเครื่องอะไร
ทำอะไรก็ได้

ข้าพเจ้าขอเอาทองของข้าพเจ้าแลกซื้อ
สิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นสิ่งละอุนละนอย

แต่ข้าพเจ้ามีทองเงินแท่งเดียว จะเอามา
แบ่งทำเป็นทองคำไม่ได้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า
ขอเสนอความเห็นค้อมอบทองทั้งแท่งไว้แก่ท่าน
โดยมีข้อตกลงว่า ถ้าเมื่อเวลาแรกจะมาก
เกาะนั้น ก็ให้ส่งทองก้อนนี้ไปยังโรงกระดาษ
ประเทศใดประเทศหนึ่ง เพื่อทำเป็นทองคำขึ้น
เมื่อใดเปลี่ยนเป็นทองคำกลับมาแล้ว ก็
ให้ใช้ราคาค่าเครื่องจักรซึ่งข้าพเจ้าจะได้ออ
จากชาวเกาะ

แต่เรื่องนี้จะใช้เวลาประมาณ ๓ ปี
หรือ ๕ ปี หรือ ๕ ปีก็ได้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้เริ่ม
การได้ทันที ข้าพเจ้าขอออกธนบัตรแทนทอง
ตราไปก่อน เมื่อได้รับทองคำเมื่อใด ก็จะได้
ถ้ายธนบัตรคืน ดังนั้นท่านมีความเห็นอย่างไร

หมอสอนศาสนาบอกว่า เรืองนี้ต้องให้
ชาวเกาะคอยเอง เพราะการปกครองเกาะตก
อยู่กับคณะกรรมการจัดการ ท่านควรจะ
อธิบายให้กรรมการฟังดีกว่า

บท ๔

ข้อขัดข้อง

ชายกลาสส์คิดว่าชาวเกาะเป็นคนที่สงสัย
ไม่ไว้ใจใคร เพราะอยู่ห่างไกลจากตอนไม่มี
การติดต่อกัน แต่ก็ไม่โง่งมง่าย เพราะเมื่อ
ชายกลาสส์อธิบายรูปการให้ฟัง ชาวเกาะก็
เข้าใจได้ก็ ในชั้นต้นชาวเกาะแสดงความ
ไม่สู้เต็มใจจะขายเศษเครื่องจักร ซึ่งเป็นสมบัติ
ของตน โดยแลกเปลี่ยนกับวัตถุ ที่ชาวเกาะ
เรียกว่าเศษกระดาษ แต่ชายกลาสส์เรียกว่า
ธนบัตรซึ่งหมอสอนศาสนาเป็นผู้ขาย ข้อ
ขัดข้องของชาวเกาะมีดังนี้:-

คนหนึ่งชื่อว่า พวกเราไม่ทราบว่าก้อนทอง
ของท่านมีราคาแน่นอนเท่าไร ราคาที่ยกให้เป็น
แต่ท่านกะเอาเอง ก้อนทองนั้นอาจมีสิ่งอื่น
อยู่ด้วยก็ได้ และเมื่อทำเป็นทองคำกลับมา
แล้ว พวกเรานำเอาเศษกระดาษไปขึ้นที่ท่าน
หมอสอนศาสนา เศษกระดาษอาจมีจำนวน
สำหรับแลกมากกว่าจำนวนทองคำ เมื่อดังนั้น
พวกเราบางคนก็จะไม่เอาเศษกระดาษทำอะไรไม่
ได้ และต้องเสียทรัพย์สินสมบัติไปเปล่า ๆ

ชายกลาสส์ตอบว่า:-

ถ้าเขียนเช่นที่จริง หากปรากฏว่าจำนวน
ทองคำไม่พอกับธนบัตรที่เอาเข้ามา ข้าพเจ้า

คณะไทยเขมร

กันย

จะเอาผลของกิจการที่ข้าพเจ้าหวัง igit ทำจาก
เศษเครื่องจักรเป็นโรงงานเช่น แบริ่ง ฝา ไม้
กระดาน ใช้ให้แทน ถ้าผู้ใดถือนยัตริไว้
โดยไปขึ้นเอาของตราไม่ได้ โรงงานหรือ
กิจการที่ข้าพเจ้าทำขึ้นจะตกเป็นสมบัติของผู้นั้น
นั้นตามส่วนของราคาอนยัตริ หรือผูกให้ชก
ผู้นั้นยอมมีหุ้นส่วนในสมบัติเหล่านั้นเท่าจำนวน
อนยัตริที่มี ซึ่งขึ้นเอาของตราไม่ได้ เพราะ
ฉะนั้นอนยัตริเหล่านั้นมีราคาเท่ากับชิ้นหนึ่งของ
ทองกอนัน หรือเท่ากับสี่ของและทวีปสมบัติ
เช่น แบริ่ง เท้านกระสวยหรือฝาเท้านมิก กล่าว
คือ ข้าพเจ้าจะไม่ใช้ ทอง เป็น ประกัน การ ขึ้น
อนยัตริเท่านั้น ข้าพเจ้าจะใช้ของที่ข้าพเจ้าหวัง
ว่าจะรักษาขึ้นเป็นประกันด้วยอีกชิ้นหนึ่ง

ชาวเกาะ — ที่เอาของเป็นประกันไม่เหมือน
กับเอาทองเป็นประกัน ท่านหมอสอนศาสนา
เคยอ่านให้พวกเราฟังถึงเรื่องทองและเงินตราว่า
พวก เรา อาจ ใช้ ทอง สำหรับไป เทียบ ทวีป
ยุโรปได้ ถ้าพวกเรามีหุ้นส่วนในกิจการหรือ
หากว่ามีแบริ่งเท่านั้นๆกระสวยโดยมีเศษกระสวย
สำหรับไปขึ้นเอามาก็ใช้ส่งเหล่านั้นสำหรับไป
ยุโรปไม่ได้เท่ากับทองตรา

ชายกลาส — ที่ท่านแย้งว่าหุ้นส่วนของกิจ
การทำ จะ นำเอาไปใช้ ใน ยุโรปไม่ได้ก็ เป็น

ความจริง แต่ท่านอาจเอาหุ้นส่วนของท่านไป
แลกกับทองตราของอีกผู้หนึ่งซึ่งไม่ต้องการไป
ยุโรปในขณะนั้น ถ้ากิจการของข้าพเจ้าเจริญ
ขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าหวังว่าคงเป็นเช่นนั้น ก็จะมี
ชาวเกาะเป็น อันมากเต็มใจยอมเอาของตรามา
แลกเปลี่ยน โดยลำพังจะใช้ทองตราเป็น
อาหารหรือเครื่องนุ่งห่มไม่ได้นอกจากที่เขาไป
แลกหุ้นส่วนในกิจการที่มก้าโรงาม

ถึงตอนนี้ต้องกินเวลาอธิบายกันหน่อย ผู้
ใดเศษกระสวย หรืออนยัตริเหล่านั้น จะมีส่วนเป็น
เจ้าของในกิจการ เช่น โรงเลื่อยเป็นต้น ได้
อย่างไร จะนำเอาเศษกระสวยไปขึ้นโดยบอก
ว่า ข้าพเจ้า ต้องการ ส่วนโรงเลื่อย ของข้าพเจ้า
ใหญ่ๆ ขอเหล่านั้นแหละที่ชาวเกาะยังไม่เข้าใจชก

ชายกลาสตอบว่า ได้ทราบว่าคุณท่าน
คนหนึ่งเดิมมีโรงไม้แบริ่งไม้ใช้ๆ แบริ่งคน
หินไม้สักหรือหาเปลี่ยนใหม่ไม่ได้ จึงต้อง
หยุดไม้ เจ้าของโรงไม้เคยรับจ้างไม้ข้าว
โดยชกแบริ่งเป็นค่าจ้าง ในหนึ่งปีค่าจ้าง
เป็นแบริ่งราว ๑๐๐ กระสวย ซึ่งเกินจำนวนกว่า
ที่คนจะใช้สอยเอง แบริ่ง ๑๐๐ กระสวยนี้แหละ
คือเป็นรายได้หรือกำไรของโรงไม้ ได้เอา
แบริ่งเหล่านั้นไปแลกเปลี่ยนปลาและของใช้ต่าง ๆ ที่
ต้องการ ที่ต่างว่าเจ้าของโรงไม้เห็นว่า

พ. ศ. ๒๔๗๒

ไฟเข้ยมทรัพย์

ถ้าในหนึ่งไร่แบ่งเพียง ๕๐ กระสอบก็พอเลี้ยง
คว เทลอีก ๕๐ กระสอบหรือขายได้ครึ่งหนึ่ง
เจ้าของโรงโม่ เกิดเลื่อมใสระวีรจากแก้ท่าน
หมอสอนศาสนาเป็นจำนวนท่านทุกไป การ
ให้ออกเป็นใบส่งจ่ายให้ ไป เมื่อครั้งท่านหมอ
สอนศาสนา ก็ยอมจะเป็นเจ้าของโรงโม่นั้นครึ่ง
หนึ่ง ท่านหมอสอนศาสนามักไม่ต้องการใช้
แบ่งในหนึ่งไร่ถึง ๕๐ กระสอบ แต่ท่านหมอ
สอนศาสนา อาจออกใบส่งจ่าย เป็นจำนวน ๕๐
แผ่น ๆ หนึ่งสำหรับแบ่งกระสอบหนึ่งตามจำนวน
แบ่งทั้ง ๕๐ กระสอบ เมื่อต้องการซื้ออาหาร
เป็นต้นว่า ปลา เนื้อ หรือเครื่องใช้ ก็เอาแบ่ง
แลกโดยออกใบส่งจ่ายให้ไปขึ้นแบ่งจากโรงโม่
มีข้อความว่า มอญแบ่งหนึ่งกระสอบให้แก่ผู้ถือ
หนึ่งสอละยี่สิบ ใบส่งจ่ายนั้นอาจเปลี่ยนมอญ
ได้ง่าย เพราะใบส่งจ่ายแผ่นหนึ่งอาจไปขึ้นเอา
แบ่งกระสอบหนึ่งได้ ไม่ว่าเวลาใด

ใบส่งจ่ายเช่นนี้ย่อมกลายเป็นวัตถุสำหรับ
แลกเปลี่ยนอย่างเดียวกับเงินตรา แต่ใช้แบ่ง
เป็นประกันแทนทอง เพราะฉะนั้น อันบัตร
ข้าพเจ้าเสนอว่า จะออกใช้ จึงไม่ยุติทบทวน
ประกันอย่างกะลว ยังมีผลของกิจการที่
ข้าพเจ้าจะจัดทำขึ้นเช่น โรงเลื่อย โรงทอผ้า
และอะไรคืออะไรที่จะจัดทำขึ้นเป็นประกันด้วย

ท่านที่ใครมีบัตรของข้าพเจ้าไป จึงอยู่จะนำ
บัตรไปขึ้นที่ โรงงานข้าพเจ้าโดยกล่าวว่า โปรด
จ่ายส่วนของ โรงเลื่อยซึ่งเป็นสมบัติของข้าพเจ้า
ครั้งนี้ไม่ได้ แต่ท่านยอมจะเรียกบัตรเอาได้ว่า
โปรดจ่ายแบ่ง ๑ กระสอบ หรือ ๑๐ กระสอบ หรือ
ผ้า ๑ หลาตามแต่เรื่อง โดยเอาบัตรเท่าจำนวน
ของที่ต้องการมาแลกเปลี่ยน วิธีนี้ท่านก็มีสิทธิ
ในส่วน ทรัพย์สินสมบัติ ของกิจการ หรือส่วน
ผลของกิจการนั้น กระดาษ หรือบัตร ข้าพเจ้า
ออกไปจึงใช้ประโยชน์ได้เท่ากับเงินตรา อาจ
เปลี่ยนมอญได้ง่าย ทรายเท่าที่กิจการของ
โรงงานยังเกิดผลคอยู่ ถ้าต่างว่าโรงโม่มิ
เกิดผล ก็ไม่มีแบ่งจ่ายแก่ผู้ที่เขาขึ้น
ประชาชนก็จะไม่ไว้ใจไม่ยอมรับบัตรนั้น เพราะ
กลัวว่าจะไปขึ้นเอาของไม่ได้ ถ้าเป็นดังนี้บัตร
เหล่านั้นก็กลายเป็นเศษกระดาษอันมีราคาไม่น่า
เชื่อถือหรือไม่มีราคา เพราะฉะนั้น บัตรเหล่านี
นั้นจะใช้ได้ หรือใช้ไม่ได้ก็อยู่ทั่ว ๆ มีของ เป็น
ประกันหรือไม่

บัตรเหล่านั้นอาจมีทรัพย์สินสมบัติอย่างหนึ่ง
เป็นประกันก็ได้ ต่างว่าท่านหมอสอนศาสนา
ต้องการจ่ายเป็นจำนวนมาก คือประสงค์จะซื้อ
นาหรือปลูกสร้างโรงเรือน ท่านหมอสอน
ศาสนามักอาจพูดได้ว่า บัตรของเจ้าของโรงโม่

คณะไทยเขมม

กันย์

เหล่านี้ เป็นเอกสารที่แสดงว่าข้าพเจ้าเป็น
เจ้าของโรงโม้ด้วยกึ่งหนึ่ง กล่าว คือเป็น
เจ้าของในผลของโรงโม้ครึ่งหนึ่ง ไม่ใช่
สำหรับยกยว สำหรับยกยวๆ ไปด้วย บัดนี้
ข้าพเจ้าจะขอแลกเปลี่ยนชื้อนาหรือค่างว่ ท่าน
หมอสอนศาสนาต้องการจะปลูกสร้างโรงเรียน
และต้องการจะแบ่ง เอกสารหรือหุ้นส่วนในโรง
โม้ ๑๐ ส่วน ให้เป็นชื้อนาหรือค่างว่ แบ่ง
ออกเป็น ๑๐ ส่วน ส่วนหนึ่งก็จะมีราคาเป็น
หนึ่งในสิบของโรงโม้ เอกสารเหล่านี้จะ
เป็นราคาแน่นอน ชื้อนาไม่ผิดแปลก อะไรไปจาก
ส่วนหนึ่งของทอง จะเปลี่ยนกันโดยการชื้อ
ขายอย่างทองก็ไ้ผลเท่ากัน เพราะฉะนั้น
บัตรที่ข้าพเจ้าจะออกนี้มีสิทธิในทรัพย์สินตาม
ส่วนเป็นเอกสารชื้อนาครึ่งหนึ่ง
หรือจะพูดเป็นอีกอย่างหนึ่ง
ค่างว่ท่านมีบ้านเช่ามีค่าเช่าปีละ ๒๐ ปอนด์
และท่านต้องการจ่ายให้แก่หมอสอนศาสนาเป็น
ค่าใช้จ่าย เสียปีละ ๑๐ ปอนด์ ท่านจะมี
จดหมายไปยังผู้เช่าบ้านของท่านว่า แท้เป็น
ต้นไปให้ท่านใช้ค่าเช่าครึ่งหนึ่ง (๑๐ ปอนด์)
ให้แก่ ท่าน หมอ สอน ศาสนา หรือให้แก่ ผู้ใด
ผู้หนึ่ง แล้ว แต่ ท่าน หมอ สอน ศาสนา จะ ส่ง
จดหมายนี้ก็จะมีความเท่ากับเงิน ๑๐ ปอนด์ทุก

ปี ไป ท่านหมอสอนศาสนาหลักทั้งจดหมาย
ฉบับนั้นว่า โปรดจ่ายให้แก่ คณะคนแลโรง
ธรรม ๑๐ ปอนด์เป็นการใช้หนี้ค่าจ้างที่ ติด ค้าง
กันอยู่ ใบสั่งจ่ายนี้เอาเปลี่ยนมือกันไ้เรื่อยไป
และกลายเป็นมีราคาเท่ากับเงิน ๑๐ ปอนด์ ซึ่ง
มีบ้านเป็นประกัน อันหาเปรียบจากทรัพย์สิน
สมบัติ คือบ้านนั้นไ้เป็นจำนวนเงิน เท่ากับ ครึ่ง
หนึ่งของเงินค่าเช่า ท่านหมอสอนศาสนาจะทำ
ความตกลงแบ่งส่วนครึ่งของค่าเช่าบ้านนี้ออก
เป็นส่วนย่อยไ้ อีกชั้นหนึ่ง จะแบ่งออกเป็น
ชื้อกสิกรรมหรือส่วนเศษเท่าไร ๆ ค่อไปอีกก็ไ้
โดยกล่าวแก่ผู้เช่าบ้านว่า โปรดจ่ายแก่ผู้ใด
ยี่สิบ เป็นจำนวนเงิน ครึ่งปอนด์ ใน จำนวนส่วน
ครึ่งของเงินค่าเช่า ใบสั่งจ่ายนี้ จะเป็นค่างว่
มีราคา เท่า กับ ครึ่ง ปอนด์ ตาม ธรรมเนียมใช้ไ้
อย่างเดียวกัน ใบสั่งจ่ายแผ่นหนึ่งก็มีสิทธิ
เป็นจำนวนส่วนหนึ่งในสิบของค่าเช่าบ้าน
ครายไ้ ที่ บ้านนั้น ยังมี ผู้เช่า และ คง เสีย
ค่าเช่าอยู่ ใบสั่งจ่ายเช่นกล่าวก็เท่ากับ เป็น
เงินยังใช้ ไ้ ก็อยู่ครายนั่น ถ้าบ้านนั้นถูกไฟ
ไหม้ หรือผู้เช่าไ้ไม่สามารถเสียค่าเช่า เงิน
ชื้อนี้ (คือใบสั่งจ่าย) ก็เป็นอันหมดราคาลง
ตามกัน
ดังนั้น ที่ข้าพเจ้า ขอเสนอในการ ที่ข้าพเจ้า

จะออกบัตรส่งจ่าย โดยทำให้เกิดมีทรัพย์สินสมบัติ
อันสำหรับเป็นประกันเพิ่ม ขึ้นอีกส่วนหนึ่งนอก

จากทอง

ใบส่งจ่ายฉบับนั้นจะมีราคาเท่ากับส่วนน้อย
ส่วนหนึ่ง ในผลของกิจการที่จะทำขึ้น แต่จะ
แบ่งออกเป็นส่วน ๆ กันเพียงใด แล้วแต่สิ่ง
บางอย่าง ซึ่งจะได้ ทำความ ตกกลง กันต่อไปใน
ตอนหลัง

ตาม คำอธิบาย ของ ชาย กลาสส์ ช่าง ต้น
กระทำให้ชาวเกาะค่อยๆ เชื่อมติดกัน รู้ สักว่า ถ้า
หากจะเกิดความลำบาก ในเรื่องเอาเศษกระดาษ
ไปขึ้นเป็นทองมากทีเดียว แต่ก็รู้ข้อของที่เป็น
ประโยชน์มาใช้ ก็กว่าจะมีเศษเหล็กอันไม่
มีประโยชน์อยู่กับตน ทั้งเห็นได้ชัดคืออย่าง
หนึ่งว่า ถ้าชายกลาสส์ มีความรู้ ในการช่าง
ก็กิจการเป็นผลสำเร็จ ตนก็ย่อมจะได้
รับประโยชน์จากผลนั้นด้วย ถึงแม้ว่าตนยังไม่
ได้เห็นทองของชายกลาสส์ก็

แต่ยังมีชาวเกาะบางคน ยกขี้หวายขึ้น
ขึ้นคนหนึ่งถามว่า พวกเราจะมีประโยชน์
ว่าท่านจะนำเอาของเหล่านั้นไปก่อกิจการเป็นผล
สำเร็จ ท่านออกความเห็นให้เอาของที่พวก
เรา ใช้ อยู่ มา แลก กับ เศษ กระดาษ ของ ท่าน
ข้าพเจ้าเองใช้เศษเหล็ก (ที่ท่านต้องการเอาไป)

ทำเป็นเล้าหมูได้เป็นอย่างดี ถ้าข้าพเจ้าจะ
รอถอนเศษเหล็กเหล่านั้นออกก็จะต้องสร้างเล้า
ใหม่ และแม้ว่าข้าพเจ้าจะใช้เศษเหล็กของ
ข้าพเจ้ากลับคืนมาในเวลาใดหนึ่งหรือสองปี ใน
เมื่อท่านทำกิจการไม่เป็นผลสำเร็จ ข้าพเจ้า
ก็จะเป็นผู้เสียหาย เพราะเอาทรัพย์สินสมบัติไป
แลกกับเศษกระดาษของท่าน

ชายกลาสส์ตอบว่า ถ้าข้าพเจ้ายังไม่ได้อ
ประกอบกิจการจนใช้การได้ ข้าพเจ้าก็จะ
ออกใบส่งจ่ายมีจำนวนจำกัด ซึ่งอาจมาขึ้น
เอาทองได้ครบตามจำนวน โดยไม่ต้องเอา
กิจการมาเป็นประกันด้วย หรือพูดกันง่าย ๆ
กิจการเกิดผลเป็นของใช้ ได้แล้วเท่านั้น ที่
จะนำเอามาใช้เป็นประกันใบส่งจ่ายแทนทองได้
ข้าพเจ้าจะยอมตกลงไว้ว่า ถ้าในคราวใด
ก่อนที่ข้าพเจ้าก่อกิจการยังไม่แล้ว ชาวเกาะ
คนใดหรือจะหลายคนรวมกันก็ตาม อาจนำ
บัตรไปขึ้นเกินกว่าจำนวนทองจากท่านหมดสอน
ศาสนา ถ้าปรากฏว่าบัตรมีจำนวนเกินกว่า
จำนวนทอง (ซึ่งตกลงกันไว้ด้วยหยาย ๆ)
ที่ท่านหมดสอนศาสนาไว้ ก็ให้กรรมการ
ปกครองเกาะรีบเอาทองนั้นเสียแล้วลงคำเนิ
รกิจการเหมือนอย่าง ที่ข้าพเจ้ากำลังจะกระทำอยู่
คำอธิบายของกลาสส์ดังนี้ กระทำให้ชาว

คณะไทยเชม

กันย

เกาะบางคนกระหึ่มใจอยากลงเรืออย่างวิ
การของชายกลาสบ้าง ถ้าหากคนมีท่าทางจริ
เขาทองได้ แก่ชายกลาสก็รู้ยู่ว่าถ้าชาว
เกาะไม่อาศัยความรู้ ในเรื่องวิชาช่างจากตน
เคยเหล็กก็คงเป็นเคยเหล็กอยู่ตามเดิม จะ
เอามาใช้การอะไรไม่ได้ ชายกลาสได้ชี้แจง
ต่อไปว่า ที่อธิบายมาแต่กันว่า ถ้าเริ่มมีการ
ยังไม่สำเร็จผล ข้าพเจ้าสัญญาว่าจะรางวัลให้
มีทอง ส้ารองไว้ สำหรับผู้ที่นำบัตรมา แลกให้
พอกัน แต่ไม่หมายความว่าข้าพเจ้าสัญญา
จะออกบัตรเพียงราคา ๑๐๐ ปอนด์ (เท่ากับ
ราคาของที่มีส้ารองอยู่) ในขณะที่ที่ออกบัตร
ยังไม่แล้ว เพราะว่าถ้าหากข้าพเจ้าได้ทราบ
ว่าผู้อยู่ในเกาะนั้นซึ่งถูกไป มีส่วนภาคครอง
กิจร ฉะเพาะที่ข้าพเจ้าต้องการ เอามา ประกอบ
ครองกิจรที่ มีอยู่แล้วให้ ครบ ขวี่บรรณ จึงจะใช้
การได้ ทางว่าเป็นโรงเลื่อยหรือโรงโมซึ่ง
ได้ ใช้บัตรซื้อภาคส่วนที่มีอยู่ใน เกาะนี้ไปแล้ว
เป็นราคา ๑๐๐ ปอนด์ (หมกเงินหมกที่มีทอง
ส้ารองเป็นประกันไว้) กันนี้ ข้าพเจ้าก็ทำเป็น
ต้องส่งใครเป็นตัวแทนไปซื้อภาคส่วนที่ยังขาด
อยู่ และต้องมียบัตรส้ารองไปให้พอแก่การที่จะ
ซื้อหา ทั้งการไปซื้อของที่จะคงกินเวลาทั้ง
เกือนก็ได้ ถ้าภาคส่วนที่ไปซื้อมาใช้การได้

บัตรที่ข้าพเจ้าออกไปในการซื้อภาควณกรมทรัพย์
สมยักเป็นประกันขึ้นในควันท์ และเป็น
ประโยชน์แก่ชาวเกาะด้วย ในการที่ออก
บัตรคราวนี้ (เพราะได้ภาควณส่วนมาครยักทำ
ประโยชน์ได้) การขึ้นบัตรจะขึ้นไม่ได้จน
กว่าจะมีทรัพย์สมยัก (คือกิจการในโรงงาน)
เกิดขึ้น ขอสัญญาตกลงกันตามเดิม
ชาวเกาะคนหนึ่งถามว่า ทางว่าตัวแทน
ของท่านไปซื้อภาคส่วนที่ว่าขาดมาแล้วใช้การ
ไม่ได้ ท่านจะทำประการใด
ชายกลาส — ก็คง พยายาม ซื้อภาคส่วน
อื่นที่จะใช้การได้จากที่อื่นอีก
ชาวเกาะ — จะคงออกบัตรเพิ่มขึ้นอีกหรือ
ชายกลาส — ก็คงเป็นดังนี้ เพื่หวงมี
ให้ทองของข้าพเจ้าเข้าที่คยชนหลกมอไปเสีย
ก่อน ที่ข้าพเจ้า จะทำให้ เกิด มี ทรัพย์สมยัก ขึ้น
เพื่อ เป็น ประ กัน นอก จาก ทอง สำหรับ บัตรที่
ได้ออกไปได้บ้าง
ชาว เกาะ — ก็ ท่าน จะ ออก บัตร เกิน กว่า
๑๐๐ ปอนด์ ขึ้นไปอีกก็มากนักน้อย ก่อนจัก
สร้างโรงงานหรือกิจการเสร็จ
ชายกลาส — ไม่ทราบ และข้าพเจ้าจะให้
สัญญาเป็นจำนวนมันเหมาะก็ไม่ได้ เมื่อ
ข้าพเจ้าได้ของมาหลายอย่างและกำลังจักสร้าง

อยู่ ข้าพเจ้าอาจขาดเครื่องจักรออกจนเกือบทั้ง
จะทำให้กิจการสำเร็จเกิดผลเป็นสินทรัพย์ขึ้นได้
ทันที ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าจะออกยंत्रเพิ่มขึ้นเพื่อ
จากข้ออื่นเครื่องจักรนั้นมาให้ได้ และยังม
ขอที่จะครองระลอกไว้ อีกอย่างหนึ่ง ว่าท่านจะ
มียंत्रเหล่านี้อย่างไร ก็จะได้ใช้สำหรับแลก
เปลี่ยนหรือซื้อของได้ ในวิธีเดียวกันกับที่
ข้าพเจ้าได้ อธิบายไว้ ในเรื่อง ออก ยंत्रสำหรับ
โรงไม้ข้างคันทัน

ขณะที่ข้าพเจ้ามาที่ขานท่านหมอสอนศาสนา
เมื่อเช้านี้ ได้ยินคนหาปลาคนหนึ่งพยายามจะ
แลกปลาหนึ่งลำเรือกับแพะนมวัวหนึ่ง ตัว
นางเจ้าของแพะบอกว่า ปลาทั้งลำเรือเกือบ
หนึ่งตัวก็กินไม่หมด เกือบไว้ ไม่เท่าไปปลาที่นำ
หมก ส่วนแพะของฉันทันยังก็อยู่เสมอ ชาวหา
ปลาบอกว่า แต่คิดถึงที่ของเสียค่าเลี้ยงแพะ
ข้างสี่ ส่วนปลาไม่ท้องเสียค่าเลี้ยงอะไร เลย
กันไปมาอย่างนั้นนานไม่ตกลงกันได้ ยंत्र
ที่ข้าพเจ้าจะออกเหล่านี้แหละ จะเป็นเครื่อง
ช่วยทำการแลกเปลี่ยนหรือซื้อขายกันได้อีกกว่า

แต่ถ้าท่าน จะ เกือบยंत्र เหล่านี้ไว้ แทนเงิน
ท่านก็จะไม่สามารถไปขึ้นเอาทองได้ทันที เพราะ
จะต้องคิดถึงผู้ที่มียंत्रเหมือนกันแต่อยู่เกาะไกล
ออกไปซึ่งมีระยะทางคงตีปลาห กิ่งนี้ จะกำหนด

จำนวนยंत्रออกไปให้แน่นอนไม่ได้

ชาวเกาะ — ถึง อย่างนั้น ก็คงมี กำหนด
เขตค่างสี่ ถ้าไม่กำหนดเขตค่าง พวก
ข้าพเจ้าจะมีอะไรเป็นประกันสำหรับยंत्रยंत्र
ที่เอาไปแลกกับ กระดาษ อันอาจไม่มี ราคาเป็น
เงินเป็นทองก็ได้ เพราะถ้าท่านออกยंत्रเรื่อย
ไปโดยหวังจะให้กิจการของท่านสำเร็จ แต่
ก็ไม่สำเร็จทุกครั้งและท่านก็แก้ตัวเรื่อยไป ใน
ที่สุดเมื่อเอายंत्रไปขึ้นเอาทอง ก็จะได้รับส่วน
เฉลี่ยเหลือจากราคาในยंत्रไม่กี่

ชายกลาสี — อ้าว ในวันเสาร์พวกท่าน
มาที่ตลาดมิใช่ฤ ู้ ใด ที่รู้ สักไม่วี่ ใจ
จะตกลงนัดกันมาประชุมที่ขานท่านหมอสอน
ศาสนา แล้วเอายंत्रที่ท่านมีอยู่และไม่ท้อง
การจะมีไว้มากแค่ไหน ถ้าจำนวนเงินในยंत्रเกิน
กว่า ๑๐๐ ปอนด์ ก็ให้สอยตาม ท่านหม
สอนศาสนาว่า โรงงานที่ข้าพเจ้าตั้งจัก
สร้าง มีรายได้ตามที่ไม่มีผล ถ้าใดความ
ตามนี้ ท่านจะบังคับให้ข้าพเจ้าเป็นคนล้มละลาย
ก็ได้ หรือพูดอีกอย่างหนึ่ง ถ้าในเวลาใด
ข้าพเจ้ามี จำนวน หรือ หลก ทรัพย์ ไม่พอ กับ
จำนวน ราคา เงินใน ยंत्र ที่ ท่าน นำ มา ขึ้นใน ที่
ประชุม กรรมการปกครองเกาะก็ย่อมจะรับ
เอาทองเอากิจการและอะไรก็ตามอะไรของข้าพเจ้า

คณะไทยเขมร

กันย์

ไต้หมก

ถึงตอนนั้นท่านหมอสอนศาสนาเข้าช่วยชาย
กลาสพูดแข็งแรงกว่า ชายกลาสเสียงร่ำ
ในท้องของเขา พวกท่านก็เสียงร่ำในส่วน
เครื่องจักรซึ่งเป็นสินทรัพย์ของท่าน ถ้าชาย
กลาสทำการไม่สำเร็จ พวกท่านก็ได้ท้องเขา
มาแบ่งปันกันตามส่วน หลักทรัพย์ก็จะพอๆ
กันกับการเสียงร่ำอยู่ พวกเราก็ก็นั่งอยู่ในที่
มีคิ้วกันอยู่ข้าง ในที่ไม่ทราบว่าเขาจะออก
บัตรเป็นจำนวนเท่าไร จึงจะเป็นการพอสมควร
กัน แต่ก็น่าจะทดลองเสียงไซคิคลิก

ในที่สุดชาวเกาะยอมตกลง

บท ๕

ราคา

ชาวเกาะ ยกย่องหาสำคัญ ชน ตามอีกข้อ
หนึ่ง คือเรื่องราคาของทะเลขายให้ชายกลาส
ว่าราคาสำหรับซื้อชายกัน้อย่างไร

ชาวเกาะ คนหนึ่ง — เรืองราว เห็น จะต้อง
อาศัยจำนวนของเงินหลักคิก ความเข้าใจ
ของเราเป็นดังนี้ ชายกลาสจะมีทองเป็นจำนวน
ราคาเท่าไรก็ตาม จะต้องแบ่งทองนั้นให้แก่
พวกเราไหม้อยู่จนเครื่องจักรให้ ไป ท่างว
พวกเราเครื่องจักรอยู่ ๕๐ ชิ้น เคียงเหลือ

อีกเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่คิก และยอมขายให้

ทั้งหมดโดยคิกราคา ๑๐๐ ปอนด์ เพราะ
ฉะนั้นเครื่องจักรชิ้นหนึ่งต้องเป็นราคา ๒ ปอนด์
แต่ก็ควรท่างวว่าชายกลาสมีทองเป็นราคามาก
กว่า ๑๐๐ ปอนด์ (ก็ทราบข่าวโดยมีผู้มา
บอกว่า ชายกลาสยังมีทองอีกใหญ่กว่าอีก
ที่วางอยู่บนโต๊ะนั้นถึง ๑๐ เท้า) อาจเอามา
ทำเป็นทองตราได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เครื่อง
จักร ๕๐ ชิ้นที่พวกเราทะเลขายให้จะคิกราคาขาย
เพียงชิ้นละ ๒ ปอนด์ไม่ได้ ก็คงคิกชิ้นละ
๒๐ ปอนด์ (ถึงตอนนั้นเสียงทั้งซู่ซ่า เพราะ
ชาวเกาะเข้าใจว่าชายกลาสคิกหักหลัง) ว่า
อย่างไร ท่านกลาส ท่านมีทองอยู่ ๑๐๐ ปอนด์
หรือ ๑,๐๐๐ ปอนด์

ชายกลาส เค้าว่าคงมีชาวเกาะคอยแลเห็น
คนใน ขณะ บินย้าย เขาขึ้นไป เพื่อเอา ทองก้อน
ใหญ่ไปซ่อนไว้ จึงต้องยอมรับชาวเกาะว่าตน
มีทองอีกก้อนหนึ่งจริง แต่ในขณะเขาไปซ่อน
ทองก้อนนั้นหลกมือตกลงไปในน้ำลึกคนย่ำหาย
เสียแล้ว เพราะฉะนั้นจะพูดเรื่อง ราคากันได้
ก็แต่ในทองก้อนเล็กเท่านั้น

ในที่สุดชาวเกาะตกลง แต่ชายกลาส
ขัดข้องในเรื่องข้อ ๓ เครื่องจักร ทั้งหมด เป็น
ราคาเคียวกัน ก็แข็งแรงว่าถ้าชาวเกาะคนหนึ่ง

พ. ศ. ๒๔๗๒

ไฟเข้ยมทรัพย์

มีเครื่องจักรอยู่ ๑๒ ชัน ซึ่งถ้าเอามาประกอบ
กันหมดทั้ง ๑๒ ชัน จะเป็นโรงไม้หรือเครื่อง
ทอผ้าได้ คงน้อยกว่ามะ (ไม้หรือ) มีราคา
ดีกว่าเครื่องจักรของชาวเกาะอีกคนหนึ่ง ซึ่ง
มีอยู่ ๑๒ ชันเหมือนกัน แต่เอามาประกอบ ทำ
อะไรยังไม่ได้

ในเรื่อง ราคา จะถือน้ำหนัก หรือ จำนวน
เครื่องจักรไม่ได้ ปัญหาอยู่ที่ว่าเครื่องจักร
เหล่านั้น เอามาประกอบใช้เป็นประโยชน์
การใดหรือไม่ ถึงท่านจะนำไปตั้ง ๑๐๐ ชัน
ถ้าข้าพเจ้าทำอะไรไม่ได้เลย ชันเครื่องจักร
เหล่านั้นก็เท่ากับเป็นเศษเหล็ก จะมีราคา
เพียงราคาเหล็ก ๒-๓ ปอนด์เท่านั้น ถ้าเอ
มาประกอบกันและสามารถเอามาสร้างเป็นโรง
เลื่อย หรือเครื่องกลไกใช้การได้ ชันเครื่อง
จักรเหล่านั้นก็อาจมีราคาถึงพันปอนด์

ก็ การ ที่ ข้าพเจ้า จะไว้ใจ สำเร็จ หรือ ไม่
ย่อมอาศัยที่ว่าข้าพเจ้าจะเอาเครื่องจักรบางชิ้น
มาประกอบทำสิ่งใดของการใดหรือไม่ ข้าพเจ้า
เชื่อว่าใน เกาะนี้ คง มี ชัน เครื่องจักร ที่เอามา
ประกอบกันไว้สำเร็จ ซึ่งสำคัญอยู่ที่ระของหา
ชันเครื่องจักรที่ต้องการ เอามาให้ได้ ครบเท่า
นั้น เพราะ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอราคาเป็นหลัก
อย่างกว้าง ๆ ไว้ดังนี้ ผู้ใดมีเครื่องจักรชัน

หนึ่งที่เหมาะสมแก่ การ เอามาประกอบทำเป็นโรง
เลื่อย หรือเครื่องทอผ้า จะคิดราคาให้ ๒ ปอนด์
ถ้า อีก คน หนึ่ง มี ชัน เครื่องจักร ที่ อาจเอามา
ประกอบทำในการเช่นเดียวกันอยู่หลายชัน ก็
จะคิดราคาให้แพงกว่าผู้ที่มีชันเดียว ข้าพเจ้า
ออกความเห็นให้คิดราคาเป็นทวีคูณดังนี้ หนึ่ง
ชัน ซึ่ง ประกอบ ทำ อะไร ไม่ได้ ราคา ๒ ปอนด์
๒ ชันที่เอามาประกอบ กันได้ ชันละ ๔ ปอนด์
ถ้าได้ ๓ ชันก็ชันละ ๖ ปอนด์ เป็นต้นทวีคูณ
เรื่อยไป ในเรื่องราคาที่พักนั้น บางครั้งอาจมี
ข้อโต้แย้งกันในเวลาซื้อขาย ว่าหนึ่งชันนั้น
คือเครื่องจักรชันอย่างไรที่เรียกว่าชันหนึ่ง แต่
ไม่เป็นไรอาจตกลงโดยตั้งอนุญาโตตุลาการได้
ภายหลัง ที่ อธิบาย มา ข้าง ทุน เป็น หลัก อย่าง
กว้าง ๆ ที่ต้องการให้พวกท่านเข้าใจเท่านั้น

ชายกลาสโกวอธิบายขยายความถึงเหตุผล
ที่ไว้ราคาเป็นทวีคูณต่อไปนี้
ถ้าข้าพเจ้า จะต้อง จัดสร้าง เครื่องจักร แต่
เครื่องเดียว ข้าพเจ้า อาจค้นหาชันเครื่อง
จักรที่ต้องการจนทั่วเกาะเครื่องจักรชันใดที่
ต้องการก็ไม่พอ แต่เท่าที่คิดไว้ต้องการทำ
กิจการหลายอย่าง ถ้าจะให้เงินผลสำเร็จ
จะต้องใช้เครื่องจักรที่มีอยู่เห็นจะทั้งหมด ใน
ชันคน ๆ หนึ่งพอจะหาชันเครื่องจักร ที่ต้องการได้

คณะไทยเขมม

กันย

ง่าย เพราะมตเลือกอยู่มาก เมื่อเขาประกอบ
จนเสร็จ ชนเครื่องจักรทองขาวอยู่กระหา
ยากหาทุกที่ เพราะมตอยุ่กับเขาไปใช้การ
เสียเกือบหมดแล้ว คงราคาเครื่องจักร
ชนโคทองขาวอยู่ ก็ยอมมีราคาสูงขึ้นตาม
ส่วนของจำนวนทองขาวอยู่ โรงเลื่อยที่สร้าง
ขึ้นจนจะทำการได้แล้ว แต่ยังขาด ทั่วว้าง
ขาดทาสีออกทวิเคียวหรือราคาส่วนอะไรแต่ชน
เคียวเท่านั้น และทาสีนั้นชดทมิอยู่ก็เอามาใช้
การเสียหมดแล้ว คงราคาใครเอามาขาย ก็
คิดราคากันสูงแล้ว เพราะถ้าไม่ได้มา โรงเลื่อย
ที่ทางอยู่ก็เสียเปล่าใช้การไม่ได้ ทุนหลงไป
ก็คืนย เหตุคงนี้ ถ้าจะตกลงทุนลงแรงเคียว
คนหาทาสีออกทวิเคียวไปเพียง ชนเคียวก็คุ้ม
ด้วยเหตุนั้น ชาวเราจึงมีความเห็นให้คงราคา
เป็นเช่นนี้ทุกตัวคน โดยอาศัยหลักที่ว่าต้องใช้
เป็นประโยชน์ได้ ของที่มนุษย์ต้องลงทุนลง
แรงปัญญาหาเอามาใช้ ประโยชน์ตามที่ได้
การเท่านั้น ที่มีราคาแก่มนุษย์ ของที่ม
อยู่มาก มายและเลือกหาเอามาได้ง่ายขายก็
ยอมมีราคาถูก เหมือนอย่างเครื่องจักร ที่
จัดสร้างในชั้นต้น ย่อมเลือกหาชนที่ของการ
ได้ง่ายขาย เพราะมีเลือกได้มาก ของที่หา
ยากกว่าจะได้มาต้องเสียแรงและปัญญาค่าใช้จ่าย

ง่ายมากก็ยอมมีราคาแพง เหมือนอย่างที่ดิน
สร้างเกือบสำเร็จแล้ว ยิ่งขาดส่วนสำคัญอยู่
ชนหนึ่งหรือสองชนที่หาขาย

ชาวเกาะพึ่งคำอธิบายแล้วในที่สุดยอมตกลง
เมื่อได้เพิ่มเติมข้อความอื่น ๆ อีกบ้าง
(ซึ่งจะใกล้เคียงต่อไปในไม่ช้า) ก็ตกลงกันร่าง
และเซ็นสัญญาเริ่มกิจการกัน

คราวนี้ถึงตอนใดเฉียงกันยกใหญ่ในเรื่อง
สินทรัพย์ของเครื่องจักรที่ทุกคนสำเร็จแล้วและ
เริ่มกิจการได้ ว่าจะคิดราคากันเท่าไร เพื่อ
เป็นหลักทรัพย์สำหรับ ประกัน อนุมัติ ที่ขาย
กลาสีออกไป เครื่องจักรที่ทุกคนสำเร็จแล้ว
เครื่องหนึ่งถ้าราคาแทนทองจะเงินเท่าไร
จะยอมให้ออกอนุมัติได้ก็ มากน้อยละมัย โดย
มหลักทรัพย์ข้างต้นเป็นประกัน

ชายกลาสีอธิบายว่า ราคาของกิจการ
ต่าง ๆ ต้องอาศัยราคาส่งของที่กระทำจากกิจ
การเป็นทั้งและจำหน่ายได้แล้ว คือจะต้อง
ราคาตามเงินกำไรที่จะได้ จากทุนที่ลงไปเป็น
หลัก แต่ในชั้นต้นยังคำนวณกำไรไม่ได้ ก็
ต้องประมาณเอาจากราคาต้นทุนสร้าง ถ้า
เครื่องจักรเครื่องหนึ่ง ปรากฏว่าต้องเสียเงินลง
ทุนสร้างไปมาก เมื่อสร้างสำเร็จก็ต้องคิด
ราคาทุนเครื่องจักรนั้นสูงขึ้นตามส่วน ต่อเมื่อ

พ. ศ. ๒๔๗๒

ไฟเซมมทรวัย

ดำเนินการกิจการทำของจำหน่ายได้แล้ว จึงระกิก
แก่ ไซ รากาทุนใหม่โดยถือเอาเงิน กำไรเป็น
หลัก ชายกลาสจึงออกความเห็นให้ด้อยอก
จำนวนเงินที่ทักชื้อขึ้นเครื่องจักรบวกค่าแรงค่า
จัดการเข้าควย เป็น เงินทุน หรือ ทรวัยสินของ
กิจการ

ยังมีปัญหาอื่น ๆ อีก เช่นกันว่า ในเวลา
ปรึกษาหารือกัน ชายกลาสรู้ สักว่า มีชาว
เกาะ ๒-๓ คน ต้องการจะให้กิจการของ
ชายกลาสถูกล้มละลายเพื่ออะไรโดยเอากิจการ
เหล่านั้นมาเป็นของตน เมื่อมีผู้ประสงค์ราย
เช่นนี้ ชายกลาส จะต้อง หาทาง ประกันภัย
ถ้าไม่ประกันภัยหากเกิดอุบัติเหตุขึ้น เช่นมี
พายุใหญ่พัดเอาโรงสีทำลาย หรือทำนบกหัก
สร้างสำหรับทำโรงเลื่อยพังลง ก็จะทำทุน
เปล่าถึงกับล้มละลาย

ชอทกลาสตัวคณ คือไปในตอนหลังก็จะ
ปรากฏว่าเป็นจริง เช่นทำนบกหักโรงโคของ
ชาวนาพลักเข้ามาทำพังเสียหลายครั้ง ต้อง
ลงทุนทำรั้วกัน ซึ่งเท่ากับลงทุนประกันภัยขึ้น
อีกส่วนหนึ่งต่างหาก จากทุนที่ลงไว้ในกิจการ
เมื่อตกกลงเลิกประชุมกันแล้ว ชายกลาส
นั้นก็บอกว่าเราเคยเป็นกลาสและช่างกล บัคน
ต้องเป็นนายธนาคารควย เราจะต้องถอนยกร

โตกมากน้อยหนอ ต่างว่า... ถึงตรงนั้นกว่า
ต่างว่า ก็เกิดความสงสัยขึ้นว่า อัตราราคา
ชอทวางไว้จะส่งไปกระมัง ตามราคานั้นก็อาจ
จะทักชื้อสร้างเป็นเครื่องจักรได้สำเร็จหรืออก แต่
จะมีทองสำรองไว้พอ จนถึงเวลาที่กิจการเป็น
ผลสำเร็จไหมหนอ จะสมควรชื้อเครื่องจักรพอ

ทั้งเป็นกิจการขึ้นแต่อย่างเดียวท หรือเกวริช
ไกรจึงจะมีการเสี่ยงภัยน้อย ยิ่งคิดก็ยิ่งยุ่งยาก
ถึงกับต้องคิดเป็นการเล่นชมนิดหนึ่งขึ้นเพื่อแก้
ปัญหายุ่งยากให้เข้าใจขึ้น โดยที่เครื่อง
เล่น กับ หมอ สอน ศาสนา และ ผู้ ที่ ชอช พอ อีก
๓-๔ คน

การเล่นและผู้ที่อ่านอาจเล่นโดยพคน

วิธีเล่น

จำนวนคนเล่นไม่จำกัด

การเล่นจะเล่นกี่คนก็ได้ ตั้งแต่ ๔ คน
ถึง ๑๐ คนก็ได้ แต่ ๗ คนหรือ ๘ คนเหมาะ
กว่าจำนวนอื่น (ถึง ๓ คนก็เล่นได้ แต่นาย
ธนาคารต้องเป็นผู้เล่นควยคนหนึ่ง)

จะลคหรือชวจำนวนเครื่องมือเล่น ตาม
จำนวนผู้เล่นหรือจะ ให้ ก็นเวลานานหรือเร็วก็ได้

เครื่องมือ

เครื่องมือมีแผนกระดาษ ๒ ชะนิค ชะนิค

คณะไทยเขษม

กันย

หนึ่งมีขนาดเท่าไฟธรรมคามจำนวน ๑๐๒ แผ่น
อีก ๒๓ แผ่น เป็น ขนาดเล็ก ทำเป็นรูปอนันต
เพื่อความสะดวกในการอธิบาย จะเรียกแผ่น
กระดานขนาดใหญ่ว่าไฟ แผ่นขนาดเล็กว่า
อนันต

ไฟสำหรับ หนึ่งมี ๑๐๒ แผ่น แบ่งเป็น
๑๐ ประเภท ๆ ละ ๑๐ แผ่น เหลืออีก ๒ แผ่น
เป็นไฟประกนัย ไฟประกนัยมีหน้าท้อย่างไร
จะอธิบายทีหลัง นอกจากนี้ยังมีแผ่นกระดาน
ทำเป็นรูปบัญชีอีก ๓-๔ แผ่น สำหรับ
นายธนาคารหรือเจ้ามือและผู้เล่นใช้สำหรับยก
บัญชีถึงรู้กำไรขาดทุน

ไฟชุดหนึ่งหมายถึงกิจการประเภทหนึ่ง ที่
ชายกลาสพยายามจะตั้งขึ้นบนเกาะนั้น กิจการ
อย่างใดก็ตามปฏิบัติการอย่างนั้นไว้บนไฟ เช่น
ทำอิฐ บ่อแร่ ถ่านหิน โรงทำเหล็ก โรงทอผ้า
โรงขนหม้อ เครื่องเคี้ยวข้าว โรงม่แป้ง โรง
เลื่อยไม้ เรืออวนจับปลา และโรงทำเกวียน
บนหน้าไฟ ตรงกลางเป็นวงกลมยอกว่า
๑ เกวียน ฯลฯ ไม่เกี่ยวกับการเล่นที่เล่น
แต่ เกี่ยว กับ การ เล่น ชะมิก ที่ สอง ส่วน หนึ่ง
ข้างหาก

ถ้าคนเล่นมีจำนวนน้อย ต่างว่ามี ๕ คน
รวมทั้งนายธนาคารด้วย ควรเอาไฟออกเสีย

๓ ประเภท ให้เหลือเพียง ๗ ประเภทเป็นเหมาะ
หรือถ้าจะเล่นกันคนก็ตาม ถ้าจะขึ้นให้เร็วขึ้น
จะเอาออกให้น้อยประเภท หรือในประเภทหนึ่ง
จะให้ มีเพียง ๔ ชันเป็นครบชุดก็ได้ เป็นอัน
ลดและเพิ่มได้ ในตัวคามใจ

แต่เมื่อลดหรือเพิ่ม ก็ต้องลดและเพิ่มตาม
ส่วนด้วยคือ

(ก) จำนวนไฟที่ครบชุดให้เหมาะกับ
ประเภทที่ไม่ครบ และ
(ข) จำนวนทองที่สำรองไว้คงแสดงไว้
ในกฎการเล่น

เมื่อเล่นครั้งแรกควรใช้ ไฟทั้งหมดและคน
เล่นอย่างน้อย ๖ คน

เวลาเล่นไม่แจกไฟให้แก่นายธนาคารซึ่ง
เป็นผู้ ถอนขยับ ถ้าผู้เล่นยังไม่เข้าใจในการเล่น
นายธนาคาร (ควรเป็นผู้ ที่เข้าใจการเล่นดีกว่า
กว่าคนอื่นในจำพวกคนเล่น หรือมีฉันทักควร
เป็นผู้ ที่ได้อ่านเรื่องและวิธีเล่นแล้ว) ต้องเป็นผู้
เล่าเรื่องชายกลาสอธิบายและสอนวิธีเล่นให้
ผู้เล่นผลัดกันเป็นนายธนาคาร

ก่อนสับและแจกไฟ ให้ชักไฟให้ขาดชุด
เสียประเภทละใบตามทอธิบายต่อไปนี้ คงให้
มีทีมชุดไฟเพียง ๑-๒-๓ ประเภท หรืออีก
ประเภทแล้วแต่การณ

พ.ศ. ๒๔๘๒

ไฟเซียมทรัพย์

เมื่อแจกไฟไปผู้เล่นจะใคร่รับไฟต่างประเภท กันน้อยอย่างมากยิ่ง นายธนาคารเป็นศิษย์ชาย กลาสใช้ธนบัตรซื้อไฟจากผู้เล่น ชื่อนมก จึงจะเลิกกัน เว้นแต่ธนาคารดลล์มละลาย เสียกลางคืน เมื่อเลิกไปแล้วจึงเล่นใหม่ให้ คนเล่นที่เลิกไปเป็นนายธนาคาร

ความประสงค์การเล่น คือผู้เล่นต่างพยายาม ขยายไฟให้ได้อิทธิพลมาเป็นของตนให้มาก ถ้า เวลาเลิกไป ใครมีธนบัตรมากที่สุดชนะ

ถ้าผู้ เล่น คนใด มี ธนบัตร มากกว่า หลั กทรัพย์ ที่ นายธนาคารจะแสดงได้ คือทอง หรือกิจการที่ทำสำเร็จแล้ว (ไฟครบชุดเป็น หนึ่งกิจการที่สำเร็จแล้ว) ผู้เล่นคนนั้นก็เข้า ครอบครองธนาคาร (คือธนาคารต้องล้ม ละลาย) และรับเอาเงินของผู้เล่นอื่น ครึ่งหนึ่งของจำนวน ที่ผู้เล่นอื่นมีอยู่เป็นรายทวีไป ด้วย เหตุนี้ผู้ เล่น คนใด คนหนึ่ง จะต้อง พยายามล้ม ธนาคาร แต่ผู้เล่นคนอื่นก็ยังไม่สามารถล้ม ธนาคารได้ ต้องพยายามช่วยธนาคารมิให้ ล้ม มิฉะนั้นตนจะขาดทุนด้วย โดยเอาไฟ ประกันภัยเข้าช่วย ก็จะเล่าต่อไป

ตามข้อสัญญาที่นายธนาคาร กับชาวเกาะ ทกลงกันได้ กิจการที่ไม่สำเร็จจะถือเป็น หลั กทรัพย์ประกันธนบัตรที่ออกไปไม่ได้ จะ

ใช้หลักทรัพย์เป็นประกันได้ ก็แต่ของที่มีอยู่ ๑๐๐ ปอนด์เท่านั้น คือเมื่อกิจการสำเร็จแล้ว (คือมีไฟครบ ชุด) จึงจะถือเป็นหลักทรัพย์ สำหรับ ออกธนบัตร อีกได้

ไฟที่เล่นโดยมากถูกชักออกให้ขาดชุดใน วิหะระไม่ให้นาย ธนาคาร หรือผู้เล่นทราบดีกว่า

กิจการประเภทไหนขาดชุด โดยทำงาน :-

ก่อนสับไฟและแจกไฟไป ให้ชักไฟออกเสีย ประเภทละ ๑ แผ่น รวมไฟที่ชักออก ๑๐ แผ่น เอาไฟ ๑๐ แผ่น มาสับเสียแล้วคว่ำหน้าคนเข้า กองใหญ่เสียแผ่น หนึ่งหรือสองแผ่นสามแผ่น แล้วแต่การฉ้อ แต่อย่าให้นายธนาคารหรือผู้ เล่นทราบดีว่าไฟที่คนเข้า กองใหญ่เป็นไฟ ของ กิจการประเภทใด ถ้าจำนวนไฟที่แจกไปผู้ เล่น ไม่ใกล้เคียงกัน จะเอาไฟที่ชัก ออกเดิม เข้าไปให้ ได้เท่ากันหรือจะชักออกอีกก็ได้ แต่ ขออนุญาตผู้ สักคน

คราวใด นายธนาคาร ซื้อไฟไปยังไม่ ครบ ชุด ก็ไม่มียกทรัพย์หรือหลักทรัพย์สำหรับ ประกันธนบัตรที่จะออกไป นอกจากมีทองเป็น ประกันเพียง ๑๐๐ ปอนด์เท่านั้น เพราะฉะนั้น นายธนาคารจะต้องระวังในการซื้อ อย่าให้ ธนบัตรไปตกอยู่กับผู้เล่นคนใดคนหนึ่ง (ผู้ เล่น คนหนึ่งถึงเท่ากับราษฎรในเกาะนั้นค่ายลหนึ่ง)

คณะไทยเขมร

กันย

มากกว่า ๑๐๐ ปอนด์ จนกว่าจะซื้อไฟไว้ได้
ครบชุดก่อน

เพื่อให้ไฟชุดเดียวกันมีราคาเท่ากันตาม
หลักที่กำหนดไว้ นายธนาคาร จะซื้อชุดไหน
ก่อนก็ได้ตามใจสมัคร แต่เมื่อถึงต้นซื้อประเภท
ไหนก็ต้องซื้อประเภทนั้น จนตลอดไปทั้งหมด
และซื้อตามราคาที่มีอยู่ในกฎ ๑ (คงแจ้ง
ไว้ในตอนหลัง) กล่าวคือถ้าผู้เล่นคนใดมีไฟ
ประเภทเดียวกันมากไป ก็ขายได้ราคาต่ำสุด

ในขั้นต้น นายธนาคาร จะ พยายาม ซื้อไฟ
ประเภทที่แพงว่ามีอยู่ในผู้เล่นทั่วกันทุกคน เพราะ
จะได้ราคาสูง และจำนวนเงิน เฉลี่ยไปทั่วคนเล่น
สมมติว่าซื้อประเภทโรงขนหม้อ ถ้าผู้เล่น
คนหนึ่งมีไฟประเภทนี้ถึง ๘ ใบ ธนาคารจะต้อง
คิดราคาให้ใบละ ๑๖ ปอนด์ รวมทั้งหมด ๘ ใบ
เป็นเงิน ๑๒๘ ปอนด์ ถ้าไฟโรงขนหม้อที่
ธนาคารซื้อไว้ ไม่ครบชุด (เพราะถูกชุดที่
ซื้อมากเกินไป) นายธนาคารก็ล้มละลายใน
ขั้นนี้ เพราะผู้เล่นคนหนึ่งมีเงินถึง ๑๒๘ ปอนด์
ส่วนธนาคารยังไม่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกัน

นอกจากทอง ๑๐๐ ปอนด์ เท่านั้น นาย
ธนาคารจะต้องกันอย่างใดในที่จะไม่ต้องการ
ไฟประเภทเดียวกันที่อยู่กับผู้เล่นคนอื่นๆ ทั้งหลาย
ใบ จะได้แสดงตอนหลัง

ในขณะเดียวกันกับที่นายธนาคารพยายาม
หลีกเลี่ยงการซื้อไฟ ประเภทเดียวกัน ที่ตกอยู่
กับผู้เล่น คนเดียวกันหลายใบในเวลาเริ่มเล่น
เล่นต้องพยายามให้มีไฟประเภทเดียวกันไว้ ใน
มือ มากแผ่น เพราะ ขายได้ ราคาดีกว่า
น้อยแผ่น

ข้อความอื่น ๆ ซึ่งจำเป็นในการเล่น เช่น
การที่ราคาไฟที่ซื้อไว้ครบชุดเป็นต้นไป ตก
อยู่ในกฎ ๘ ข้อต่อไป

กฎ ๑

ราคา

ผู้เล่นมีไฟในประเภทใดใบเดียว ถ้าขาย
ธนาคารเรียกซื้อ ก็ขายได้ ๒ ปอนด์ ถ้ามี ๒ ใบ
ในประเภทเดียวกัน ขายได้ ใบละ ๔ ปอนด์ ถ้า
๓ ใบ ๆ ละ ๖ ปอนด์ ฯลฯ

สิทธิการขาย ถ้าใครจะหาราคาไฟที่มากไป
ในประเภทเดียวกันไว้รื้อ ท่านให้หาราคา
๒ ปอนด์ เป็นเกณฑ์ทั้ง เขาจำนวนไฟในประเภท
เดียวกันนั้น ก็จะหาราคาไฟของใบหนึ่ง แล

ถ้าธนาคารต้องการซื้อไฟประเภทใด ผู้เล่น
มีอยู่ในมือก็ต้องขายให้ตาม ราคาที่กำหนดไว้
ตามสัญญา ที่ตกลงกันไว้ก่อน แต่ส่วนที่จะ
ซื้อขายกันในระหว่างผู้เล่นไม่มีกำหนด จะซื้อ

พ.ศ. ๒๕๓๒

ไฟโซลาร์เซลล์

ขายกันเป็นราคาเท่าไรก็ได้

เมื่อธนาคารซื้อไฟประเภทใดก็ได้ครบชุดก็
จะราคาขายบัญชีเป็นสินทรัพย์ของธนาคาร เป็น
เงิน ๑๐ เท่าของราคาไฟใบที่ซื้อไว้ในราคา
แพงที่สุดในชุดนั้น เช่นซื้อไฟจากผู้เล่นคน
หนึ่ง ๕ ใบในชุดเดียวกัน อันเป็นราคาไฟซื้อไว้
แพงที่สุดในชุดนั้น ราคาไฟที่ซื้อไว้ใบหนึ่ง
ก็เป็น ๘ ปอนด์ เมื่อใดครบชุดก็ขายบัญชี
สินทรัพย์เป็น ๘๐ ปอนด์ เป็นอันมีผลสินทรัพย์
เพิ่มขึ้นรวมทั้งของ ๑๐๐ ปอนด์ เป็นเงิน
๑๘๐ ปอนด์

กฎ ๒

ไฟประกันภัย

ในไฟที่แจกไป มีไฟประกันภัย ปนอยู่ด้วย
๒ ใบ ถ้าเวลาแรกไปตกอยู่ในผู้เล่นคนหนึ่ง
ทั้ง ๒ ใบ ก็ต้องเอาลงแจกกันใหม่ ให้ผู้เล่น
มอญไฟในมือคนละ ๒ ใบเอามารวมสลับให้ปนกัน
แล้วแจกใหม่ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ไฟประกัน
ภัยไปตกอยู่กับผู้เล่นคนเดียวกันทั้งสองใบ

ไฟประกันภัยนี้ นายธนาคารใช้เอาเข้า
ประเภทที่ซื้อขาดชุดให้เกิดเป็นครบชุดขึ้น แต่
การจะขายบัญชีเป็นสินทรัพย์ ต้องหัก ราคาไฟ

ประกันภัยที่ซื้อไว้ชดเชยก่อน สมมุติว่านาย
ธนาคารซื้อไฟ เครื่องทอดผ้าไว้ขาดชุด ไฟที่
ซื้อไว้อย่างแพงที่สุดตกใบละ ๑๐ ปอนด์ (ซึ่ง
แสดงว่าซื้อจากผู้เล่น คนหนึ่ง มีอยู่ในมือถึง
๕ ใบ) และซื้อไฟประกันภัยไว้เพื่อทำให้เกิด
การครบชุดขึ้นเป็นเงิน ๕๐ ปอนด์ ทั้งนี้
ทรัพย์ที่เอาเข้าบัญชีได้จึงเป็น ๖๐ ปอนด์
(๑๐×๑๐-๕๐) ถ้านายธนาคารมีไฟครบ
ชุดในคราวนี้ ก็ไม่ต้องมีไฟประกันภัยเข้าแทน
ก็จะราคาสินทรัพย์ขายบัญชีได้ ๑๐๐ ปอนด์

อาศัยไฟประกันภัย สามารถทำให้นาย
ธนาคารใช้แทนไฟที่ซื้อไว้ขาดชุดเกิดเป็นเต็ม
ชุดขึ้น และจะขายบัญชีเป็นสินทรัพย์ได้ ผู้
เล่นที่มีไฟประกันภัยไว้ในมือ ถ้าขายให้แก่

ธนาคารก็ย่อมจะช่วย นายธนาคารไม่ให้ผู้เล่น
อีกคนหนึ่งล้มธนาคารเกือบเสมอ ทุกครั้งไป

ราคาที่นายธนาคารจะซื้อไฟประกันภัยไว้
ก็โดยอาศัย (ก) ราคาไฟที่ครบชุดจะเกิด
เป็นสินทรัพย์ขึ้นเท่าไร (ข) ราคาที่ผู้ขาย
ไฟประกันภัย เว้นกรังเอา จะเป็นเหตุให้ผู้ขาย
มีเงินไว้ในมือมากกว่าสินทรัพย์ของธนาคาร
หรือไม่ ถ้ามากกว่าผู้ขายนั้นจะทำให้ธนาคาร
ต้องล้มละลาย

นายธนาคาร จะซื้อไฟ ประกันภัย โดยวิธี
ขายทอดตลาดอย่างชนิดที่ชักชวน เช่น คือ
ให้ผู้เล่นประมูลราคากันเอง (โดยให้ราคาต่ำ
ลงเป็นลำดับ ตรงข้ามจากการขายทอดตลาด
ธรรมดา ซึ่งให้ราคาสูงขึ้น)

พอธนาคารซื้อไฟประกันภัยไว้ได้ ๑ แผ่น
ผู้เล่นอีกคนหนึ่งซึ่งมีไฟประกันภัยใบที่สอง จะ
ขายให้แก่ธนาคารสำหรับกิจการที่ขาดชด
อยู่ก็ได้ แต่ถ้าไฟครบชุดอยู่แล้ว (มี ๑๐ ใบ)
ก็ขายให้ไม่ได้ คือชุดหนึ่งเป็น ๑๑ ใบไม่ได้

กฎ ๓

ลักษณะการ

ผู้เล่นที่มีธนบัตรอยู่ในมือมากกว่าสินทรัพย์
ที่ธนาคารมีอยู่ คือทอง ๑๐๐ ปอนด์และกิจ
การที่สำเร็จแล้ว (ไฟครบชุด) ซึ่งเขา
บัญญัติเป็นสินทรัพย์แล้ว ถ้าธนาคารได้ โดย
วิธีเขาทรัพย์สินสมบัติของธนาคารไว้ ทั้งหมด เว้น
แต่ธนาคารจะ ก็ ตัวให้เกิดเป็น สินทรัพย์ ชนชก
เขาโดยซื้อไฟประกันภัยไม่ได้ นอกจากธนาคาร
ต้องล้มละลาย ผู้เล่นอื่น ๆ ต้องเสียเงินให้
แก่ผู้ล้มธนาคารครึ่งหนึ่งของจำนวนธนบัตรที่มี
อยู่แล้วตั้งต้นเล่นกันใหม่

กฎ ๔

ขายให้แก่ธนาคาร

ถ้าธนาคารต้องการซื้อไฟชุดใดตามราคา
ที่ตกลงกันไว้ ผู้เล่นต้องขายไฟชุดนั้น
ทั้งหมดที่มีอยู่ในมือ ไฟใบหนึ่งตามราคา
ตกลงกัน ๒ ปอนด์ ถ้ามีมากใบก็ ๒ ปอนด์
กว่าจำนวนไฟที่มี เป็นราคาไฟสำหรับใบหนึ่ง
นายธนาคารซื้อไฟประเภทใด ก็ต้องซื้อ
ไฟในประเภทนั้นจากผู้เล่นทุกคนในรอบวง จะ
เปลี่ยนซื้อไฟประเภทอื่นไม่ได้

กฎ ๕

ซื้อขายกันในระหว่างผู้เล่น

ในรอบแรกที่ผู้เล่นซื้อขายกัน ต้องเป็น
ไปในวิธีแลกเปลี่ยนกันไปก่อน (เพราะยังไม่มี
เงินที่ขายไฟให้แก่ธนาคาร) การแลกเปลี่ยน
มีอยู่ว่า ผู้ที่เล่นต้องพยายามซื้อไฟในประเภท
เดียวกันให้มากไป เพราะจะขายให้ธนาคาร
ได้ราคาแพง และพยายามขายไฟที่ตนมีอยู่ใน
ประเภทเดียวกันน้อยลงยิ่ง เพราะมีไว้ที่ขาย
ได้ราคาถูก เมื่อซื้อขาย (แลกเปลี่ยนกัน)
ในรอบหนึ่งครบรอบแล้ว นายธนาคารเริ่มซื้อ
ได้ ๓ รอบ คือ ๓ ประเภท ๆ ละรอบ แล้ว

พ. ศ. ๒๔๗๒

ไฟเซมทรัพย์

ผู้เล่น^๕ช้อขายกันใด^๔อีกรอบหนึ่ง (ผู้เล่น^๕ ไม่ได้ระยอนมากดงกับคนเล่นคนตันทช้อขาย
มีสิทธิ^๕จะช้อจากผู้^๕เล่นด้วยกันในรอบหนึ่งใดครั้ง^๕ กันแล้วไม่สำเร็จไม่ได้ ถ้าจะช้อขายไฟ
เคียวและขายกใดครั้ง^๕เคียวเหมือนกัน จะไ^๕ ประเภทใด ไม่มีคนช้อคนขาย จะเปลี่ยนเป็น
อียาย^๕ทหลัง) แล้วถึงหน้าทนายธนาคาร
ลงมือช้อ^๕ใดอีก ๒ รอบ และถึง การขายใน
รวางผู้เล่นอีกรอบหนึ่ง ถัดมานายธนาคาร
ช้อ^๕ใดอีก ๒ รอบแล้วผู้เล่นอีก ๑ รอบ ใน
ที่สุดเหลือไฟในมือผู้เล่นอีก ๓ ประเภท นาย
ธนาคารจักช้ออีก ๓ รอบ หมกไฟในมือเป็น
อียวผู้เล่นช้อขายกันไ^๕ ๓ รอบ (ถ้าธนาคาร
ไม่ล้มเสียกลางคัน) ถ้าเล่นกันน้อยประเภท
ก็ตกลงครวยช้อของนายธนาคารดังตามส่วน

ไม่ไ^๕ระยอนมากดงกับคนเล่นคนตันทช้อขาย
กันแล้วไม่สำเร็จไม่ได้ ถ้าจะช้อขายไฟ
ประเภทใด ไม่มีคนช้อคนขาย จะเปลี่ยนเป็น
ประเภทอื่นไม่ได้ ในรอนั้น ตัวอย่าง ท้องการ
ช้อไฟโรงโมไม่มีคนขายจนหมดครวย จะเปลี่ยน
เป็นช้อไฟโรงหม้อไม่ได้ ถึงตอนขาย จะขาย
โรงหม้อ ไม่ม่ใครช้อจนหมดครวย ก็เปลี่ยน
เป็นขายไฟเป็นโรงโมไม่ได้
ถ้าจะให้เร็วเข้า การช้อขายจะทำความ
ตกลงกันในรวางผู้เล่น ให้ช้อและขายกันใน
รอบหนึ่งคราวเคียวก็ไ^๕

กฎ ๖

กฎ ๗
เล่น

ช้อขายไฟกันไ^๕ได้ในครั้งหนึ่ง ก็ไฟใน
ประเภทเดียวกันเท่านั้น
ผู้เล่นอา^๕ช้อหรือขายใน รวางผู้เล่นด้วยกัน
กันในรอบหนึ่งครั้ง^๕เคียวเท่านั้น และต้อง
ขายหรือช้อใด ในไฟประเภทเคียวเท่านั้น จะ
ช้อขายกันก็ไ^๕ในประเภทเคียวกันก็ไ^๕หรือจะ
ช้อขายก็ไ^๕ การช้อขายต้องจัดทำกันใน
รวางผู้เล่นแต่ละคนจนหมดคนเล่น ถ้าช้อขาย

เมื่อธนาคารช้อไฟหมดแล้ว ผู้เล่นจะหา
ทุนได้กำไรอยู่ที่ ๓๓๓๓ ๓๓๓๓ ๓๓๓๓ สำหรับ
ธนาคารอยู่ ๓๓๓๓ (คือราคา สิ้นทรัพย์ ที่
เกิดจากไฟที่ช้อไว้ครบชุดขยวราภาของ ๑๐๐
ปอนด์) ราคาสิ้นทรัพย์นี้ ถ้าผู้เล่น
เพียง ๕ คนหรือน้อยกว่า ให้เอายอดเงิน
ของผู้เล่นที่มีมากที่สุดมาคูณเพนทีกออกเสีย ถ้า
มีผู้เล่นมากกว่า ๕ คน ก็ต้องเอายอดคนยคร

คณะไทยเซชม.

กันย์

ของผู้เล่นที่มีมากกว่าเพื่อนรวม ๒ คนหักออก
แล้วจึงจะเป็นกำไรขาดทุนของธนาคาร

ถ้าผู้เล่นคนใดล้มธนาคารได้ ก็ไต่ยก
เงินจากผู้เล่นคนอื่นครึ่งหนึ่ง มารวมในยอดเงิน
ตน ถ้ายอดเงินของธนาคารตามที่หักแล้ว
อย่างข้างต้น ไต่ยกสูงกว่าผู้เล่น ผู้เล่นก็
ต้องเสียให้ธนาคารเท่า จำนวนของธนาคารที่สูง
กว่า ถ้าจำนวนของธนาคารน้อยกว่า ธนาคาร
ก็ต้องใช้ ให้ผู้เล่นเท่าจำนวนที่น้อยกว่านั้น ถ้า
ธนาคารล้ม ผู้เล่นที่ล้มธนาคารได้เงินครึ่ง
หนึ่งของผู้เล่นอื่นไปรวมกับของตน แล้วแบ่ง
กันตามมาก และ น้อย ตามจำนวนยอดที่ ผิดกัน
เว้นแต่ธนาคารที่ถูกล้ม จะต้องใช้ ให้ผู้เล่น
เป็นจำนวนเท่ากับผู้เล่นที่เสียไปแก่ผู้เล่นธนาคาร
มากกว่าคนอื่น

หมายเหตุของกฎ

เล่นไพ่ด้วยประเภทและนัยไขในประเภทหนึ่ง
ถ้าลดจำนวนประเภท ก็ต้องลดจำนวน
ไพ่ในประเภทหนึ่งด้วยพอให้เหมือนกัน ถ้าเล่น
๗ ประเภท ควรให้มีครบชุดแก่หนึ่งประเภท ถ้า
จะให้ธนาคารเสี่ยงภัยมากขึ้นจะไม่ให้ครบทั้ง ๗
ประเภทก็ได้ โดยให้ธนาคารพึ่งไพ่ประเภทที่
เท่านั้นที่จะทำให้เกิดครบชุด

ถ้าลดจำนวนไพ่ในประเภท สมมุติว่า
ประเภทละ ๘ ใบแทน ๑๐ ใบของเดิม ทองที่
สำรองก็ต้องลดลงให้เหลือสัก ๗๐ ปอนด์แทน
๑๐๐ ปอนด์ เมื่อเรียนเล่นกันครั้งแรกควร
ให้มีคนเล่นอย่างน้อยสัก ๖ คน และใช้ไพ่
ทั้ง ๑๐ ประเภท แต่ชักออกไม่ให้ครบตาม
ส่วนที่เห็นควร

ล้มธนาคาร

กฎ ๘

ธนาคารเป็นนายวง

ถ้าผู้เล่นชายชู้เข้าเงินสมควร ธนาคาร
ชำระกำหนดเวลา ชู้ช่ายให้เร็ว ชู้โดย ยอก
๑๒ ๓ ถึง ๕

การล้มธนาคาร ต้องถือว่าไม่ใช่เป็น ความ
จำเป็นเสมอไป ต้องถือว่าเป็นการพิเศษ การ
แพ้ชนะอยู่ที่จำนวนเงินที่ไต่ไว้ และเกิดตาม
กฎทุกถั่วข้างต้น เมื่อแบ่งกันโดยไม่
การล้ม บางทีธนาคารจะมีสินทรัพย์น้อยกว่า

พ. ศ. ๒๔๗๒

ไฟเซมมทรัพย์

ผู้เล่นก็ได้ ผู้เล่นที่เปลี่ยนเป็นนายธนาคาร มีไฟครบไว้แต่ชุดเดียว ธนาคารมักถูกล้ม เว้น
ต้องเริ่มทุนด้วยเงิน ๑๐๐ ปอนด์เหมือนกัน ไว้แต่ จะเคราะห์ดี หรือ มีความชำนาญในการ

การได้เปรียบเสียเปรียบ

เล่นจึงจะไม่ล้ม

จะให้นายธนาคารได้เปรียบเสียเปรียบก็ได้ เล่น กัน ขึ้น แรก ๒-๓ หน อย่าเพิก ล้ม
ถ้าเล่นกันด้วยไฟ ๑๐ ประเภท ให้ขาดชุดเสีย ธนาคาร เป็น ที่ หนักว่า ผู้เล่น จะมี ความชำนาญ
๗ ประเภทคงครบชุดแต่เพียง ๓ แต่มไฟ และควรยอมให้นายธนาคารทราบว่าประเภทใดครบ
ประกันอีก ๒ ที่จะทำให้ครบชุด รวมเป็น และไม่ครบ จะได้ ไม่เกิดเป็นข้อหายุ่งยากใน
อีก ๕ ครั้ง ธนาคารไม่ค่อยจะถูกล้ม ถ้าให้ ขึ้นแรกที่ยัง ไม่มีความชำนาญกัน.

๑ จะสอนเขาเราต้องรู้เพราะผู้สอน
คือทำให้สอนได้ไม่โคลงคลอน

ต้องทำก่อนลูกศิษย์ก็ผู้สอน
ได้แต่สอนทำไมได้มีใช้ครู ๖

ศ. ๓.

ลัทธิของเจ้าหล่อน

โดย

ดอกไม้สด

(ต่อจากหน้า ๕๒๓ ฉบับที่ ๒๔๗๒)

บทที่ ๔

อนุญาตจากคู่หมั้นของเธอเสียก่อน”

“ขอใจอย่างไม่ว่างจะพอกะไรถูก ที่เธอ
โทรศัพท์เรียกให้ฉันมารบคนนั้น ฉันกำลัง
อยากสนทนากับเธอที่เคียว” นี่เป็นคำพูด
ของ ละอือ เมื่อเขาขับรถแล่นช้าๆ มาทาง
หน้ากระทรวง กลาโหม มยุรีไม่ตอบว่า
กระไร ดูเหมือนไม่ฟัง คำพูดนั้น ชายหนุ่ม
พูดต่อไป “เมื่อเย็นฉันไปหาเจ้าคุณ พก
ทนายทามเรื่องเธอ ท่านบอกเธอหรือเปล่า?”

“บอก” เป็นคำตอบสั้นๆ

“เธอมีคู่หมั้นเสียแล้ว”

“มีมาแต่อายุ ๑๑ ปี”

“นั่นนะสิ แล้วเราจะทำยังไงกัน เธอ
กล่าวคำ ‘เรา’ อย่างคล่องแคล่ว” มยุรี
รู้สึก แต่หล่อนไม่ถ่วงอะไร ทั้งคู่เงียบ ระหว่าง
นั้น รถยนต์มาตามถนนราชดำเนินช้าๆ

“ความเสียใจของเจ้าคุณ ดูเหมือนท่านจะ
ไม่ยอมให้เธอแต่งงานกับใคร ก่อนได้รับ

“เป็นเช่นนั้น”

“ร้ายจริง! แล้วเราจะทำอย่างไร กัน
ถ้าผู้ชายเขาเกลียดแล้วไม่อนุญาตล่ะ เขา
รักหรือเปล่า?”

“เขารักเธอ”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าคุณไม่ยอมถอนหมั้นเป็น
แน่ เราจะทำยังไง?” เป็นครั้งที่สาม —
มยุรี ตามเสียงแสดงความไม่พอใจ

“ทำไมถึงชอบใช้คำว่า ‘เรา’”

“ทั้งสองคนเธอก็ยังฉันยังงั้น” แล้ว
เขาเอียงศีรษะเข้าหาหล่อน มยุรี กลับหันไป
หล่อนได้กลิ่นแอลกอฮอล์ ภาพรถเกยค่อ
ไม้ ปรากฏขึ้นสมอง หล่อนถาม

“คุณถูกเลี้ยงมาอีกกี่ปี?”

“เ” เขาตอบตามตรง “เธอรู้ที่อยู่
แล้วว่าคุณไม่ใช่คนกึกกั”

“แต่ถ้าคุณเข้าไปก็เมา”

พ. ศ. ๒๔๗๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

“ เธอหมายความว่าเมื่อคนวานหรือ ฉัน
รู้คว่ำขวามาก จนไม่กล้าขอลาเธอ พอ
รู้สึกตัวก็ตกใจแทบหมดสติ เป็นห่วงเหลือเกิน
รีบโทรศัพท์ไปที่บ้านเธอ ได้ทราบว่าเธอกลับ
ไปนอนได้แล้ว ค่อยเบาใจ ”

“ คุณพ่อท่านทราบเรื่องด้วย ” มยุรพัก
เรอขึ้น ๆ

“ จริงรึ ? ทายจริง ! แล้วท่านว่ายังใ
ย้าง ? โอเธอไม่ควรบอกท่านเลย ”

“ ก็ฉันไม่ได้บอก ” มยุรคำเสียงแข็ง

“ เอ๊ะ ถ้ายังงั้นใครบอกเล่า ? — — — อ้อ
ถ้าจะเป็นเจ้าประสมละ เขาไปพบเธอได้อย่างไร
นะ ? ผู้ที่รับโทรศัพท์ บอกฉันว่าเธอ กลับบ้าน
กับเขา ”

“ ถูกแล้วแต่เขาไม่ได้บอก ”

“ เธอรู้ได้อย่างไร ? ผู้ที่รู้เรื่องก็มีแต่
เธอกับเขา ถ้าเธอไม่ได้บอก มันก็ต้องเป็น
เขา ”

“ ไม่ใช่เขา ฉันถามแล้ว เขาปฏิเสธ
แข็งแรง ”

“ ยา ! เขาโกหกให้มันชัด เขารู้ดีว่า
เธอกับฉันเป็นอะไรกัน เขากลัวเขาน่ะ ”

“ ไม่จริง เขาจะกลัวทำไม ก็ฉันมี
อำนาจอะไรเหนือเขา ”

“ เธออย่ามีอำนาจเหนือคนทุกคน คุณแต่
ฉันซึ่งกลัวเธอ ต้องคอยพะเน้าพะนอ ”

มยุร หัวเราะอย่างขมขม ถ้าหากประสม
กลัวและเคียดแค้นพะเน้าพะนอหล่อนๆมา นั่งในรถ
นี้ด้วยเหตุถึงๆ “ ใครบอกก็เท่านั้น ” หล่อน
ว่า “ แต่หวังว่าวันหนึ่งจะไม่ไปมาก่อไฟอีก ”
หล่อนล้มถามว่าเขากลับถึงบ้านได้อย่างไร เท่า
กับเขาล้มถามว่าประสมไปพบหล่อนได้อย่างไร
เหมือนกัน

“ รับประกันได้ ฉันจะไม่มาเลยนะเธอ
วางใจเถอะ ” เสียงอีก — ขณะนั้นรถกำลัง
ผ่าน พระบรมมหาราชวัง แล้วเลี้ยวทางขวามือ ลอด
เขยขึ้น

“ มยุร ฉันรักเธอ ”

“ ก็ฉันได้ ยินมาหลายสิบครั้งแล้ว ” มยุร
ตอบอย่างไม่เอาใจใส่ คล้ายได้ยินคำเชิญ
ให้รับประทานหมาก

“ กระนั้น เธอก็ยังไม่เคยพูดให้ฉัน ชื่นใจ
สักครั้ง ”

“ ก็ฉัน คิด ว่า คุณ ไม่ ชอบ ฟัง คำ เที ไม่
ใช่รึ ? ”

“ เทีหรือจริงถ้าหากไปทางนี้แล้ว ฉัน
ชอบฟังเสมอ ขอให้เธอพูดเถอะ ”

“ แต่ก็ฉันจะ หลอดคุณไม่ได้ ก็ฉันไม่

ดอกไม้สด

กันย์

รักคุณ”

ลลิตสะกึ่งหน้าสลก แ่แล้วกลับหัวเราะ
“เหตุไรเธอพูดเช่นนั้น การกระทำของเธอใน
คืนวันนั้น มิได้แสดงความในใจของเธอออกมา
ดอกหรือ เธอมาขบขันอะไรกันแค้วนัน เธอ
คงไปถือการหมิ่นและคำพูดของเจ้าคุณ มา
ขบขัน ขาว ความรัก เธอรักฉัน เธอต้อง เป็น
ของฉัน” พูดพลางเธอยกแขนข้างซ้าย
โอบรอบกายหล่อน มยุรีสะบัดแรง การที่ใช้
คำพูดอย่างเชือกตัวเองนั้นทำให้หล่อนโกรธ

“อย่านะ อย่ายังอาเขาเช่นนั้น” หล่อน
พูดด้วยความฉุน “ฉันมีคู่หมั้นแล้ว และ
บอกอยู่หยก ๆ ว่าไม่รัก ก็ยังจะขึ้นว่ารัก
ใครบอกฉันจะเป็นของคุณ ไปรพพาฉันไป
ส่งบ้านทันที”

ลลิต ปล่อยแขนตกลง ดวงหน้าแดงก่ำ
แล้วกลับขบขัน คำพูดของมยุรี ทำให้เขานึก
ว่าทศกจากที่ส่งแลศริยะได้กระทบกระเทือนอย่าง
หนัก — — — นับตั้งแต่รู้จักกัน หล่อนมิได้
แสดงกิริยาอ่อนโยน และสนิทสนมกับเขา
ดอกหรือ ? สิ่งเหล่านี้ก่อความรักให้เกิด
เขากับหล่อนได้ ไปเที่ยวด้วยกันเสมอ ทุกคราว
ที่เขากล่าวแต่โธม หล่อนมิได้แสดงกิริยา
ฉุนเฉียว กลับขมอมอย่างเข้มขัน นับแต่การให้

ท่าดอกหรือ ? ยิ่งสนิทชิดเชื้อกันมาก เขา
ก็ยิ่งรักหล่อนมากขึ้นเป็นลำดับ เขาบูชาหล่อน
พระเน้าพระนอด้วยคำหวาน คอยเอาโรยให้ไวว
กัษายในเรือนเขย ไม่เคยเลยสักครั้งเดียว
ที่หล่อนจะสะบักสะบึง ในเมื่อเขาขมอมเรียวเล็ก
ขยับแรงพลางปากก็พลอดถึงความรักในใจ แม้
หล่อนไม่เคยกล่าวคำว่า ‘รัก’ หล่อนก็ไม่
เคยกล่าวคำว่า ‘ไม่รัก’ เช่นกัน เมื่อเป็น
เช่นนี้ความหวังของเขาจะไม่แล่นสักซิกอย่างไร
ครั้นมาถึงนี้ หล่อนใช้น้ำเลี้ยงอันน่าเกลียดคึก
กรวนเขาก็อ ๆ โดยไม่ให้คำอธิบาย หัวอกหนุ่ม
โลดทักถวิลแรงระทอนไหวไหม ? — ถ้าเขาดูนั้น
ลโลดขยับย่างที่ แทนนายลลิตยัง รักพระธรรม
กับเขาจริงรักกับเขายิ่งน้อยนัก หนามักด้วย
ความโกรธ ร้อนอกด้วยความรักที่ถูกล่อให้
หลง ลลิตนั่งงีบหลับไม่ยั้งปาก — ชายที่โลด
ที่สุด อ่อนแอที่สุดคนในทางโกลาต กลั้มกลาย
เป็นจริงใจไปได้ แต่จริงใจด้วยโลกธรรม
หรือไม่ นั่นคงแล้วด้วยมูลเหตุ — หล่อน
ลลิตลงเขาคับยืนยืนคำด้วยท่า ด้วยการกระทำ
อันลุ่มของเขาให้หม่นด้วยความรัก เขิกเล่น
เหมือนหุ่น หล่อนเล่นด้วยความรักของเขา
เหมือนเล่นกับฟ้าซนนิทหนึ่ง พลันเกิดความคึก
กระสันของแค้นทันที ลลิตพูดเสียงเป็นปกติ

พ. ศ. ๒๔๗๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

“ขอโทษ มยุรี” ฉันไม่ได้ตั้งใจทำให้เธอโกรธ เป็นความจริงฉันไม่เคยทำเช่นนั้น ไม่ใช่หรื? — —”

ถึงทรงเสียงเขาส่อความผิดในใจเล็กน้อย แต่มยุรีมิได้รู้สึก “เธอต้องยกโทษให้ฉัน” พวกเธอไป

ขณะนั้นแสงไฟฟ้าส่องหน้าต่างมยุรีโหมก ลอสมองเห็นหล่อนก็มีคล้ายเครื่องขยับคนชอทานยังโทษจริตให้ยกเขายังขึ้น เขาก็กลิ้งเสียงพวกต่อไป

“พยอมมันถึงเธอมานานแล้ว เธอจะไม่วะบ้านฉันก่อนเพื่อเยี่ยมมหล่อน และเพื่อ—เพื่อแสดงว่าเธอยกโทษในความผิดอาชงฉัน?”

“ไปก็ไป แต่บ้านพยอมมีมหล่นแล้วหรือคะ?” มยุรีตอบโดยไม่ระแวงอย่างไร “ความผิดก่อนมีเล่ห์เหลี่ยมคบคิดกันในสมมของลอสม แต่ตัวเขาเองยังประหลาดใจที่มันเกิดขึ้นได้ ก็มยุรีหรือจะไหวถึง หล่อนคิดว่าเขาเป็นแมวเชื่องควหน่ง

“ฉันคิดว่ายังไม่หล่น เพราะยังไม่ตกเท่าไร”

ด้วยประการฉะนี้ สัตว์หน้าตาภายหลัง รดใครชเล่หรือก่อนเกิดที่มานายลอสมเป็นผู้ขยับ จึงเลี้ยวเข้าประตูใหญ่ทาสีเทา แฉกยามว่างสูง

ยกมือคำนับ เมื่อนายแพทย์หนุ่มสั่งให้เล่าประวัติไว้ อย่างพิถีพิถันกว่าจะได้รู้คำสั่งแล้วนำรถของเขามาจอดไว้ ที่ เรือนหลังใหญ่ซึ่งเป็นที่อยู่ของตนโดยฉะเพาะ เขาเชิญหล่อนลง พาเดินผ่านเฉลียง เลี้ยวขวามือแล้วหยุดที่ชุกญแจห้องๆ หนึ่ง

“คุณแม่ไม่สบาย เราจะไปคุยกันที่กักเห็นจะไม่สะดวก ฉันจึงนำเธอมาที่นี่” เขาอธิบายแก่หล่อนเมื่อเปิดไฟฟ้าขึ้นแล้วห้องนั้นเป็นห้องสี่เหลี่ยม ทั่วทั้งเหมาะกบ

จะเป็นห้องรับแขก แต่หาเป็นไม่ มีตู้หนังสือสองตู้ตั้งตรงกัน เต็มไปด้วยตำราแพทย์ศาสตร์ทั้งห้องมีเก้าอี้สองตัว ตัวหนึ่งตั้งอยู่หน้าโต๊ะเขียนหนังสือ อีกตัวหนึ่งเป็นเก้าอี้ยาวมุกววยหนึ่งอย่างก็ ตั้งติดกับหน้าต่างที่มยุรี ลอสมเชิญให้แขกของเขานั่งที่นั่น มยุรี มองถูรอบห้อง มือท้าวโต๊ะเหล็กข้างเก้าอี้พูดว่า

“คิดฉันยังไม่เคยมาห้องนี้เลย”

“ถูกแล้ว ทุกที่เธอเคยพักที่ห้องรับแขกแต่ลกกญแจอยู่ที่นี่ใช้ เรือนมันอยู่ห่างจากถนนมาก มากทีเดียว ฉันอยู่สันโดษ ห้องนี้ติดกับห้องยาของฉันยังโล่ง”

เขาเดินไปทีประตู บรรจงก็อย่างระมัดระวัง มยุรีไม่ได้มองดู จึงไม่เห็นว่าเขาใส่

ดอกไม้สด

กันย

บุญ

อย่างคุณหมื่น สกตโมโห แลความทกใจไว้

“พะยอมนอนตกไม้ใช้หรือคะ?” มยุรี

ภายใน

ถาม

“เมา เมารัก” ลอชคอยยิ้มแสบแล้ว

“จ๊ะ ฉันรักการแล้ว เกือบคงมาหา

พยายามจับมือหล่อนอีก

เธอ” ลอช คอยเสียน มั่งจวาล ประหลาด

“ปล่อย! บ้า! ฉันบอกแล้วว่าฉันมี

เขานางขลุ่ยลมกลิ้งกบพันใกล้ตัว มยุรี คงตา

คุณหมื่น ฉันไม่รักคุณ ไม่รัก ไม่รัก ไม่รัก

หวั่น เออมีมือจับมือของหล่อนไว้

ไต่ยืนไหม?”

มยุรี ชยขี ตัวพยายามจะดึงมือ ออกโดย

ชายหนุ่มผลุกหลุกขึ้น หัวเราะคัง “ได้

ละม่อม แล้วเสพว่า “ร้อนมาก หนาวบ้างก็

เย็นแล้ว แม่คุณ หล่อนไม่รักฉัน กลอด

อยู่ทุกยานหายใจแทบไม่ออก”

เวลา — ๕ เดือนที่แล้วมา หล่อนได้ทำ ทำ

ลอชหัวเราะอย่างแค้นแค้น คางหน้า

ให้ฉันดีกว่าหล่อนรักฉัน แต่เคยวันหล่อน

ของเขานั่นชักรจากความโกรธ ยังเกิดความ

กลบใจแล้ว ไม่รักแล้ว ฉันเข้าใจ”

ปรารภณาแรงกล้า คงตาทำนองหญิงสาว

มยุรีร้อง ประหลาดใจและโกรธปนกัน

นั้น วาวอยู่ภายใต้แว่นกระจก ขณะนั้น มยุรี

“เมื่อก่อนเคยไปเที่ยว คบกับคนเสมอกัน

กลบเอนกายพิงผนังเกาะอ ยกดมอัยปากทาว

กลางวันกลางคืน จนกระทั่งถึงเมื่อตัว หล่อน

“คิดเสียแล้ว พะยอมคงหลับ คุณให้

ไม่เคยโกรธ หล่อนล้อฉันให้หลงรักแทบ

ใครไปบอกหล่อนคะ? ทำไมถึงจะห้ามเขาได้

ประกาศาย หล่อนเชิดฉันเล่นเหมือนหุ่น แล้ว

ว่าถ้าหลับละก็อย่าปลุก ดิฉันอยากกลบข้าน

เคยวัน เพียงแต่คำ ‘รัก’ ออกจากปากฉัน

เสียแล้ว วันหลังถึงค่อยมาใหม่” พุดแล้ว

หล่อนก็บอกว่า ‘บ้า’ หล่อนทนไม่ไหวจึงว่า

ลูกขึ้น

คุณหมื่นแล้ว เชอะ! เด็กอมมือมันก็รู้เท่า

ลอช คิงแชนมยุรีเต็มแรงทำให้หล่อนเซลง

หล่อนคอง มีคน ทลุดทาลุดใจ หล่อนใหม่ มาก

บนเกาะอ “เธอ ยังไปไม่ได้ จนกว่าฉันจะ

กว่าฉัน ไม่ใช่เพราะคุณหมื่น!”

อนุญาต” เขาพุดเสียงสั้น

มยุรี หัวแกง ลอดคหุ ทาเป็นประหลาย

“คุณไม่เมาไม่ใช้?” มยุรีพุด

หล่อน ยกดมทวง ทำนาเสียงให้เย็นสง่าเพื่อยัง

พ. ศ. ๒๔๗๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

ความเกรงกลัวให้เกิดแก่ชายหนุ่ม หล่อนว่า

“คุณต้องเป็นยาหรือเมาสักอย่างหนึ่ง แค่นี้จะไม่ถือโทษ หากคุณจะอนุญาตให้ฉันลาไปคืนนี้”

“หล่อนควรไปที่ประตู เมื่อเข้กไม่ออก ก็ยังเกิดความกลัวขึ้น เป็นครั้งแรกที่ มยุรกลัวผู้ชาย กระนั้นยังพูดอย่างขังคับ

“เข้กประตู!”

“ไม่เข้ก! เข้กได้ก็เข้กเองสิ ฉันจะช่วยบอกให้แค่เพียงว่า มันใส่กุญแจ!”

มยุรหันหน้าเข้าใส่

“ยา! นี่หมายความว่าอะไรกัน?”

หล่อนร้อง “เข้กประตูเดี๋ยวนี้ ฉันจะกลับบ้าน”

ล่อท หิวเราระยะ

“เข้กประตูอย่างงี้! ว่างั้นสิ ฉันเคยเป็นงั้นมาแล้ว จะไม่เป็นอีกต่อไป จะบอกให้หล่อนจะไปพันทองนิกโคเมือ — —”

เขาไม่พูดให้จบ แต่จาก สายตาแสดง ความปรารถนาอื่นแรงนั้น มยุร เคารพความหมายไว้ เขาเข้กประตูห้องอีกห้องหนึ่ง เคี้ยวเข้าไปภายในหายเสียงไปครู่หนึ่งแล้วกลับออกมาขณะที่มีมยุรกำลังเคี้ยวแวนวนหาทางออก ร่างกายตลอดถึงหัวใจของเขาสั่นระววอย่างทมนัยยักคนยอมสั่นในเมื่อจะทำกิจจะชดกับมะโนธรรม

เขาเคี้ยวตรงไปที่มยุรจับตัวหล่อนหมุนโดยหล่อนไม่ทันป้องกัน พร้อมกันนั้น ใช้ฝ่าเข้กหน้าขาวอมอยู่ด้วย กลิ่นโคโรฟอร์มระลอก หล่อนเต็มที มยุร คินสุกแรงพยายามหลีกถลันยา

สลบก็ไม่ใช่ผล การออกแรงและสัดหายไบนองทำให้ถลันยาแล่นเข้าในร่างกายได้เต็มที เมื่อพยายามดิ้นรนอยู่สักครู่ก็ สิ้นสติหมดกำลัง มยุรรู้สึกตัวคล้ายฝันแล้วกลับเข้าไป

ล่อทความแถม หิวเราระออกมา ที่หนึ่งแล้ว อืมครั่งลากเข้กตัวหล่อน มาวางที่เก้าอี้ยาว เคี้ยวไปเวียนมาสองสามเที่ยวก็คว่ำเอาฝ่าคากพงมาได้ จักการมีฝีมือหญิงสาวเสียแน่น เท้าทำเช่นนั้น เสร็จแล้วเข้กตัวเราระด้วยความยินดี

อย่างร้ายกาจ อานาโคโรฟอร์มสัดเข้าไปเพียง เล็กน้อย จะไม่ทำให้หล่อน สิ้นสติ อยู่เกิน ๑๐ นาที และเมื่อหล่อนรู้ สักตัวขึ้น —

ล่อท หิวเราระสน ๆ อีก ครึ่งหนึ่ง แล้วคุกเข้กลงลึ้มคากหน้าหญิงสาว มะโนธรรม สักกิดใจเขาในขณะนั้น แต่เป็นเหมือนคอกไม้ไฟที่โคงขึ้นเพียงอกใจเดียวก็ดับลง เข้กมึลจุมพิตเจ้าหล่อนเต็มแรง มอริทว่าหล่อนเข้กแนบกับตัว กอดแล้ว ไข แล้วกอด — — จนเป็นทพอใจชั่วครวแล้วกลับขึ้น กอดเสอชันนอกอกแขน ขณะที่กำลังล่อทวงเท้

ดอกไม้สด

กันย

ก็ไ้ยินเสียงเคาะที่ประตู เป็นการเคาะอย่าง
เขา อย่างฉลาด แต่กระนั้นยังสามารถทำให้
ผู้ไ้ยินสละทิ้งสัจตัว

“ใคร ?” ลอตอบเกือบเป็นกระซิบ
ไม่ไ้รับคำตอบ เขาเคาะไปต่ประตู
“ใคร ?” เขาก็มีลงตามตามช่องกุญแจ
“โหม คราย !” เป็นเสียงทอຍของ

แขกยาม

“ทำไม ? อ้ายข้า !” เขาถามอย่าง
คุ้นเคย

“อูร — — — ปราทูกอเล็ก”

ลออไม่สามารถเข้าใจคำพูดไ้ เขาควัก
กุญแจจากกระเป๋าเสื้อที่แขวนไว้ ไ้ไขและเปิด
ประตูโดย แรง ทั้งไ้จะ เค้นคอแขกนั้นให้ แบน
คามือ ที่มากวนในเวลาสำคัญ แต่เมื่อเปิด
ประตูออกแล้ว เจ้าแขกหาไ้ไ้ยืนคนเคยไ้ไม่
เขื่องหลังมีชายร่างสูงผู้หนึ่งยืนอยู่ควย !!! —

บทที่ ๑๐

เมื่อมยุรี กับแพทย์ หนีลง ยืนไ้ไป แล้ว
ประเสริฐขับเข้าใกล้ห้องสาว แล้วชะโงก
หน้าถามประสม

“แกรู้ไหมเขานักกันไว้แต่เมื่อไร ?”

ประสมขยิบทำคล้ายจะพูดคำแรง ๆ ออกมา

แต่ซงักไว้ ไ้ตอบแต่เพียงว่า “หลังแกเชิญ”
ประเสริฐ เอนกาย พึ่งเก้าอี้ไ้ระ พระอะไร
อีก แต่หากตัวอักษรที่ปรากฏในจออาสน์นิยมน
วังความคิดของเขาไปสู่นั่น หลังจาก นั้น
ประมาณ ๒๐ นาที คนทั้งสามก็ออกมาขึ้น
อยู่ที่เฉลียงเพอรอ ผิงชนที่เขยิบเสียด กันแออัด
ไปเสียให้พนัก่อน ประสมกับประภาขึ้นอยู่
เคียงกัน มองกเขาเหล่านั้นที่กำลังเคาะกันเป็น
ทาง เมื่อเห็นอะไรแปลกประสมก็ชี้ให้เพอน
สาวดู แล้วหัวเราะกันอย่างร่นเร้ง ประเสริฐ
เคาะเข้ามาใกล้กับมอดยข้าสหายถามว่า “ไป
ราชวงศ์กันก่อนไหม ?”

“ถึงหาก กันจะกินข้าว จนเกือบถึง ขยาย
เข้มซกเมื่อค่าน” ประสมทอย “กันก็ยังไม่
วังเกยงที่ระยของเลียง แกสก็สองสามซาม”
ขณะนั้นรอรุหลดลามาอยู่ที่ราชวงศ์ หลวง
ประเสริฐสัมพันธ์กับเย่ถึงมยุรีอีก

“กัน คิดว่า เราไ้ไ้ไ้ทำอะไร ยกพ่องให้
หล่อนักอย่างโน้นอย่างนั้น ?”

“นั่นและกันก็ไ้ไ้ไ้ไ้” ประสมทอย
“ถึงหากกันอยู่ในบ้าน ของเธอไ้ไ้ไ้ไ้ สันทกับ
เข้อยิ่งกว่าคุณประภา”

“คิดนั เกรงว่า คงมี อะไร ทำให้ หล่อนไ้
พอไ้” ประภาพูดซ้ำ ๆ “คุณหล่อนักอีก

“ถ้าหาก หมอลอธ จะไม่มาจน รดไป ทำ
กอล็อก” ประเสริฐชี้

น้องสาวของเขาหัวเราะ “จะมามากก็
ขอให้ยู่บ้านเถละ โอ้ ไปเถละงานเรื่องกระฉ่อน
อย่างนั้นน่าเกลียด”

“หวังว่าเธอจะไม่เผอิญไปพบกับชายผู้
เข้า” ประสมพุกยิ้มอย่างสัพยอก

“อ้อ แน่หนอน ! แก่ไม่ ค้องวิตก”
ประเสริฐรับพลางหัวเราะ “มนุษย์ คนที่ ประภา
เขียนจดหมายถึงทุกอาทิตย์และที่เขียนจดหมาย
ถึงประภา ทุก อาทิตย์ ส่งข้าม มหาสมุทรมานั้น
เรียบร้อยราวกับผ้าพับไว้”

“อ้อ ! นี่เป็นความรู้ ใหม่” ประสมพุกยิ้ม
อย่างล้อเลียนกับน้องสาวของเธอ เจ้าหล่อน
หนาเป็นสีชมพูพุ่มพำว่า

“แหม คุณพี่ไม่อยากจะ”

“โอ นี่เงละ” ประเสริฐพูดด้วยหลัง
เป็นเชิงล้อ แต่สายตาแสดงความรักแลเห็นกับ
เป็นอันมาก “เท่ากัน ฟันธง กัน เองไม่ใช่
คนอันนะ”

“เธอคงไม่รังเกียจ ที่จะให้ ที่ฉัน รู้ เรื่อง นี้
ตลอดถึงฐานะของคุณ — — ของ — — เขาไม่
ใช่หรือ ?” ประภาหนาแก้มยังขึ้น

“ตาย !” หล่อนยื่น

“ฐานะของเขา ก็ คือ เนกขัมภิก ที่สอยได้
ไต่แล้ว ก็ ไป เวียนกฏหมาย ที่ เมืองฝรั่งเศส อีก
เท่านั้นแหละ แล้วแม่น้องสาวกันก็คอยมองกับ
บุรุษ ไปเรื่อย ๆ ทุก ๆ วัน อาทิตย์ ๆ ไหนไม่มี
จดหมายมาจากต่างประเทศก็เหินหวัดไปทั้งวัน”

“ตาย คุณพี่ ปล่อยใหญ่ เก็บวนอภัยกับ
เอานะ”

“เฮ้ ! เฮ้ ! ชยานะ” ประเสริฐร้อง
ทำท่ากลัวจริง ๆ “หยิกพี่ ตายชาติไหน
เกิดเป็นหมู”

ต่างคนหัวเราะ

“ฉันหวังว่าเธอจะได้ รับความสุข จากเขา
ฉันนี้ ขอให้เธออยู่ด้วยกัน ยึดยาวและรักกัน
มาก ๆ เถละ” ประสมพุกเสียงเย็นกังวาล
และเห็นชัดว่าออกจากใจจริง

การนั้น ต้องใจ สำนอญ หล่อน หัก
ความอายพุกว่า

“ขอบพระคุณค่ะ ขอให้สมพรปาก แต่
เราเป็นแต่เพียงหมั้นกันไว้เท่านั้น”

“ภายหลังก็คงแต่งงานกัน ฉันคิดว่า
เขาก็คงจะชอบกันไ้”

“กันเชอ” ประเสริฐรับรอง “เป็น
เด็กก็ ฉลาดเอาการ”

“นั่นก็ว่า เป็นเพราะที่ คุณประภา”

พ.ศ. ๒๔๗๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

“ท่านประภาสมีรองหนักใจ กลัวคูหมื่น
จะไฉนหนว เพราะว่าไปอยู่เมืองฝรั่งเศส”

“ถึงไว้ ถวายโกนเสียก็แล้วกัน”

“เวลานี้ยังไม่ไฉ่ ไฉ่ ถ้าจะปัสมาหน้า
เล่นเหมือนเมื่อยู่นานเอง ถึงยังนึก
ยังวิตก เคยเคยซี้ดถามกันว่าทำไมแกต้อง
ไฉนหนว”

ประสมหัวเราะอย่างสนุก มีอุสยหนวกที่
ร่วมสปากแล้วว่า “ผู้ชายที่ไฉนหนวกก็เหมือน
ผู้หญิงที่ตกคัม ซึ่งเกิดสนแผละ เธอเกลียด
มากหรือ?”

“ไม่ค่อยชอบคะ คิดหนักแทน”

“ถ้าเธอลองเอาหนวกติดเขาแล้ว จะรู้สึก
ว่าไม่หนักเลย — ข้างที่ —” เขาพูด
ต่อไปเชิงครกตรอง “ข้างที่ รววเคื่อนหนา
เธออาจจะเห็นคนไม่ไฉนหนวกก็ไฉ่”

พุกบเขาชักนำพิกา ออกกแล้วเหลียวหน้า
ไปรอบๆ “เฮ้! นรธยังไม่มีมาหรือ ยังไฉ่
สั่งแล้วให้ตามมาทัน”

ประเสริฐขยิบคิ้วลูกขึ้นช่วยมอง “นั่น
แน่” เขาวิ่งพลาง ซึมเข้าไปทางท้ายรถ
“โน้นหนาร้านเขาก็มโน้นไฉ่ไหมล่ะ?”

“ไฉ่” ประสมบอก เมื่อได้มองเห็นรถ
ถนัดแล้ว “กันต้องไปไฉ่ ขอบใจเพื่อนรัก

นักถึง กันได้รัยความสุขใจมาก ขอบใจเธอ
ด้วยคุณประภาสไฉ่เป็นคู่เดินรัยกัน เมื่อ
คูหมื่นของเธอกลับมาแล้ว เธอจะไฉ่อาจารย์
แดงไฉ่กักว่าฉันมาก” เขาจับมือกับประเสริฐ
ไม่ไฉ่เพื่อไฉ่ เป็นการขยี้แแรงแสดงความรักแล
สนิทซึ้งกันและกัน ประภาสมีมือขึ้นกระทำ
ความเคารพ ประสมรับแล้วก็เดินห่างไป

“ว่างๆ ต้องไปหากันอีกนะ แผละมันแล้ว”
ประเสริฐ ตะโกนพูด ประสมหันมามีพระยัก
หน้า แล้วโยกมือ เป็นการลา อีกครั้งหนึ่ง

เมื่อจรดแล้ว ประสมสั่งให้ขยักกลับยาน
ครั้นถึง ก่อนเข้าประตู เขาดำม คนยาม ว่า มยุร
กลับแล้ว หรือยัง เมื่อไฉ่รัย คำตอบ ว่ายัง
ประสมของอยู่ครู่หนึ่ง แล้วสั่งให้คนขยักตัว
เองทำหน้าทไฉ่เพื่อ แล่นรถต่อไป เขาเหลียว
ลงตามถนนต่าง ๆ ทางหน้ายัง ไฉ่ไปควย

ความไฉ่ครอง ครั้นถึงส่วนลมพินเขาชะลอรถ
แล่นช้าๆ ภายหลังที่ทกสินใจได้ชักกักพยาน
ขึ้นสะพานไปถนนสี่ลม ประตูใหญ่สเกเรเบิก
กว้าง แหกยามขึ้นอยู่ ประสมหยุดรถพ
ไฉ่กักขยักเขากันสองสามคำ แล้วก็นำตัว
มาปรากฏอยู่หน้าห้องพักของนายลธอ —

ภายหลังที่เจ้าของห้องเห็นว่าผู้มาเยือนเป็น

ดอกไม้สด

กันย

ใครแล้ว เขาก็มีหน้าซัดด้วยความตกประหม่า
ประสมก้าวเข้ามาข้างหน้า ดวงคำคำสนทนัน
มีแววเยือกเย็น เขาพูดเสียงต่ำ

“ผมขอกับแลกยาม ว่ามีอะไรอันต้องพบ
กับคุณ เขานำผมมา ผมคิดว่าคุณมีแขก
แต่เหตุไร ประทับใจได้คุณ” ลอฮัน กว
ของเขายังเงาอยู่ ประสมไม่อาจเห็นสีหน้าได้
“ขอยินยอม, แกลไปให้ ลอให้พบกับคุณ
แล้ว” ประสมหันไปทางอาบง

ชายชาวอินเดียนเดินผ่านไป แล้ว เขาหัน

กลับมาทางนายลอฮันพูดว่า

“ขอให้ผมเข้าไปข้างใน” และโดยไม่รู้พั้ง
ตอบ เขาก้าวเท้าไปกลางห้อง ในช่วงขณะแรก
ประสมมิได้ เห็นร่างของ มยุรที่ ยืนอยู่ เก้าอี้ยาว
เขารู้สึกประหลาดใจมาก พอระหันหลังกลับ
ก็พอได้เห็นเสียงควางเบาๆ ประสมหันหน้าไป
ทางนั้น ภาพของมยุรอันอ่อนหวานเยือกขาวอยู่
ทำให้เขาต้องหลับตาเสียทันที คล้ายระช่อน
ความรู้สึกไวภายในจากสายตามนุษย์ สิ้น
ในเวลานั้นคล้ายกับขยับขึ้น ออิกให้หนึ่งเขากลับ
กลับมาขึ้น ก้าวเท้าเข้าไปใกล้ มองดูแค่
ศีรษะ ตลอดจนเท้า พอเห็นผ้าทอมออยู่ ดวงหน้าก็
เปลี่ยนไปอีกอย่างหนึ่ง เขามิรอช้ารีบแก้ผ้าทอ
สองท่อนออกจากมือแล้วเท้าของมยุร ขณะนั้น

หล่อนอนนิ่ง ทอดสายตาละลืออยู่ผู้มาโปรด
คล้ายระช่อนระไมมากกว่าการแก้ผ้าทอ ประสม
มิสามารถเดาความคิดของหล่อนได้ เขาละ
จากหล่อน เกรียวเข้าไป หาลอฮัน ขณะนั้น กลิ่น
ชมนิกหนึ่ง กระพือ นานะประสาธ พร้อมกัน
สายตาเหลือบเห็นผ้าทอยาสลยทั้งอยู่ทวนห้อง
เขารู้สึกขนลุกๆ ก็เฝ้าการไต่ถลอก ดวงตา
วาวเป็นประกาย กวากคุดมอหนุ่มทั้งแก้ผ้าทอ
จรกเท้า เมื่อเห็นลอฮันสวมรองเท้าอยู่ข้างหนึ่ง
ก็หัวเราะอย่างเหยียบเหยียบ

“การกระทำของคุณใกล้เคียงกับกรรมาน”

เขาพูดเรียบๆ “ถ้าผมมั่งทนซักวันสัก
๕ นาที ผมก็คงต้องฆ่าคุณเป็นแน่”

ลอฮันเราะคล้ายคนวิกลจริต “เออ !
จริงวะ มาถึงเร็วไปอีกใจก็เขี้ยวเท่านั้น” เขา
คำถาม ประสมกลับไปหา มยุร มองดูหล่อน
ชั่วครู่หนึ่งแล้วพูดว่า

“คุณระกลับบ้านหรือยัง ?”

มยุรขยับตัวลุกขึ้น ศีรษะยังหันอยู่ด้วย
อุทิสยา แต่มีสติแล้วอย่างนี้ ประสมเห็น
หล่อนเซ เขาสั่งแขนให้หล่อนเกาะเพอพะยุง
กาย แล้วก็ออกจากห้องโดยไม่ทันหันเจ้าของ
ด้วยเกรงจะทำให้เลื้อยเคื้อก ประสมพา มยุร
ไปถึงรถแล้ว พะยุงหล่อนให้นั่งตอนใน แล้ว

พ.ศ. ๒๔๗๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

ตัวเขาเองเขานั่งทักคนขี้ เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว จะทำให้คุณสบายขึ้น”

ไต้ยีนมยุรี เรียกชื่อเขาเบา ๆ

“ฉันนั่งทักคนไต้ใหม่ ? ให้ฉันนั่งข้างนอกด้วยเถอะ นั่งคนเขี้ยวไต้ไต้เสียแล้ว”

ประสมไม่ค่อยว่าอะไร จักแ้งเขี่ยประตูแล้วพาหล่อนมานั่งคุยกับคนทักกิริยาอันละม่อม

“รดแล่นไปชั่วครู่หนึ่ง ประสมก็ไต้ยีนเสียงสะท้อนอีก ๆ เขาเหลียวตัวไต้หนึ่งเคียงข้างในคางทามี่แสงระยิบระยับ ซึ่งถ้ามยุรีไต้เห็นหล่อนอาทรหุ่ยร้องให้ทันที มือซ้ายของเขาปล่อยจากพวงมาลัย กล้ายะสัมผัสร่างซึ่งกระเทือนขึ้นลงทักกิริยา สะท้อนเพื่อปล่อยประโลมแก่ประสมมิใช่ ชายที่ปล่อยไต้ ความรู้ สัก มีอำนาจเหนือใจ เขากลยขบพวงมาลัยยับแน่นยิ่งกว่าเดิม

“นายประสม” มยุรีพูดเสียงสั้น “พุกกับฉันสักคำ จะก่อนว่าคำที่เธอขอให้พุก — พุกว่าฉันเลวทรามเพียงไร !”

ประสมอื่นใจ มือขยับพวงมาลัยรัดเค็มแรง เขาพุกถอนเสียง

“ผมไม่ทราบ จะพุกอย่างไร ไม่นึกจะคิดเขินอะไรคุณไต้ ในเวลานี้ คุณเองนั่นแหละควรจะพุก ผมเป็นเพื่อนของคุณในปรีทิตุขันร้องไห้ และพุกเสีย ปล่อยความในใจออกมา

“ฉันเขินคนเลวเอง” มยุรีสะท้อน “ชั่วช้า เสียชื่อ เสียตัว โอ ! ไปถึงเพียงไหนแล้ว”

“เปล่า ! ไม่ร้ายแรงถึงเพียงนั้น ผมไปถึงทันเวลาพอไต้”

“โอ ! ร้ายกาจ ความผิดของฉันเอง ความผิด ของฉันเอง” หล่อนยื่นน้ำตาไม่ขาดสาย ความเจ็บ ความอาย ความแค้น ความน้อยใจ ประคองกันอยู่ “แต่ฉันไม่เห็นว่าเขาจะเป็นไต้ไต้ ถึงเพียงนั้น ฉันเองเป็นคนทำ เขาเคยคิดว่าฉันรักเขา ครั้นฉันปฏิเสธ เขาก็กลายเขินขำ โอ ! ร้ายกาจ แน่ใจหรือว่า — — ?”

“แน่เสียยิ่งกว่าแน่” ประสมรีบเร่งเสียงหนักแน่นเพื่อให้หล่อนเชื่อ วางใจเถอะคุณยัง — — คุณยัง — — ยัง เป็นอยู่เช่น เดิม” เขากำลึงถอดครองเท้าเมื่อผมไปเคาะประตู ผมแนใจ คุณทราบไหม คุณไปถึงบ้านเขาไต้ไต้ ?”

“ไม่ทราบ แต่เมื่อฉันบอกว่ากระลั่นนั้น สิบยาม ๔๕ นาที เวลานั้นและเขาเอายา สลบออกมูกฉัน”

“ถ้าเช่นนั้นไต้ก็แน่หนักขึ้น ผมไต้ถึง

ดอกไม้สด

๓๖๖๓ กนิย

ที่หลังนั้นสักอกใจเคี้ยว เขายัง — — —

“นาคตัวจริง” มยุรีพิมพ์ต่อไปในใจ
นึกถึงภาพที่รัก คล้ายคล้าย คล้ายคลาที่ ชณะ
สลบอยู่ หล่อนรู้สึก ว่าใกล้กัน แลลออกฮึด
ลมหายใจอันผ่า และวิตถลุ่ม ๆ ขยอญก
ตัวหล่อน มยุรียกมือขึ้นยกหน้าสรวานด้วย
ความเกลียดกลัวและสะอึกสะเอียน หล่อนคง
สะอื้นอยู่นาน ในที่สุดจึงไถ่ไขยลง ยกมือ
ออก แลยกวงหน้าแกงกำให้ยวากฎแก่ชายหนุ่ม
ในยามรดผ่านเจ้ากระยะไฟ

ในที่สุดก็มาถึงที่หมาย เมื่อดูรถคอกหน้า
มุข มยุรี พูกระไร อู้ สองสามคำ ซึ่งประสมไม่
เข้าใจ แต่เขาก็คงตอบไปอย่างเกา ๆ

“ไปนอนเถละคุณ ขอให้อนหลยสยาย
จงลมเรือนนเสียดึก มันแล้วไปแล้ว และ
ก็ไม่ได้ รัยอันตรายอย่างใด ควรทำทำให้
เหมือนเคย มีฉะนั้นเจ้าคุณจะสงสัย”

พวกแล้วเขาเข็คประทุรดาให้ มยุรีและ
มอชเขายันมาจับประทุอย่างฉลาดแล้วว่า

“ขอใจ ฉันไม่วัจะพูกระไรมากกว่านอ
แต่ — — ฉนั้นยารู้ — — ทำไมนายประสม
จึงตามไปดก?”

ประสมก็ออกอกไม่น้อยไปกว่าผู้ถาม เขา
อ้อมแอ้มตอบ

“วันหลังผมจะเล่าให้ฟัง เวลามเรองท
จะพอกันมาก วันหลัง — — ลาที่คณ สำหรับ
คณ”

มยุรีขยอญไคไปขยอญ ก่อนที่พระเลียว
หล่อนเหลียวมาก เห็นประสมกำลังมองตาม
หล่อน อยู่ สาวน้อย ดอนใจยาว ด้วย ความ
อึดอันแล้วเกรงระทกระทวยเข้างท้องนอ

รุ่งขึ้นมยุรีทนแค้นเข้าครัว ไม่ไคชนาก
หลย เพราะหล่อนมิไคหลยเลย ตลอดเวลา

๕ ชั่วโมงเต็ม ความคึกกรอนแรงเฉาผาณ
ควจกค่อนเต็มไปค้วยความหึง ใจอนเปลย
ปานจะละลาย เพราะฉะนั้นก่อนที่พระอาทิตย์
จะไคเลือนลอยขยอญยังขอยฟ้า เสียงนกและ

การ้องแซ่แซ่ประทุกัน จะเทอนพวกให้ลูกชนทำ
กิประจาวัน มยุรีก็ไคชยอนาเสร์เรยบรอย
และนำควมายืนอยู่ตรงหน้าต่าง ถึงหากจะมี

แสงอรุณแล้วแต่เพียงราง ๆ แก่กวสวายังหา
หลกคยไปไม่ เสียงไคชนแจ้วแจ้ว ลมเข้า

พคเคือย ๆ มาคอง ควงหน้า อน รอนผ่า ของ
หญิงสาว ที่เรือนไม้สักทาสีเขยวน ในชณะ
นี้ต้องแสงสว่างหลว ๆ ก็แลดู คล้ายสีไคค่อน
เพียงจะขาว มยุรีดอนใจยาว — เขาผู้อยู่ในนี้

คงอนหลยอย่างสยสย หล่อนหวนคึกถึง
ชายผู้นั้น กระทั่งและหึงคยผูที่บนลกของ

พ. ศ. ๒๔๗๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

นายแม่กระนั้น ก็ยังเอาใจใส่ — หรือโดย
บังเอิญ — ให้ความช่วยเหลือได้ทันทั้งที่เสมอ
หนหนึ่ง ที่โยเกิล พญาไท หนที่สอง ที่ถนน
สนามม้า การนั้นยังไม่เลือนจากสมอง ก็มา
เกิดเรื่อง สามชั้น — หนโค ยังเกิด ความคิดไม่
อยากเห็นหน้าเจ้าอีกต่อไป หล่อนอายเขา
เขาจะนึกอย่างไร ? เขาคงนึกหัวเราะอย่าง
อูหมั่น — อ่า ! อาการมองอย่างเหยียดๆ ที่
เขาเคยมองภูล่อน ! เขาเป็นผู้มีบุญคุณ
คือหล่อน มีคุณอย่างแท้จริงเสียด้วย หล่อน
จะต้องอ่อนน้อมต่อเขา การณขบคยอยู่ มยุ
รนั่น แค้นนายลอลอยขึ้น แล้วแค้นตัวเอง แค้น
นายประเสริฐกับน้องสาว และแค้นตลอดจน
นายประสม !! ติววิชาเขาแสดงต่อหญิงนั้น !
การเทวรา ! การสนทนาราวกับวันจริง !!!
ส่วนหล่อนต้องเป็นลูกหนี้บุญคุณเขา ! เออ !
หล่อนช่างตัวคนเขี้ยว หัวผู้ไว้ใจไม่ได้สักคน
หล่อนจะ ปลูกญาติใคร ก็ไม่ได้ ความคิด
กลับ ของ หล่อน นะหรือ ? — หล่อน จะ ขอม
ออกแลกเสียดีกว่า แลกเงินดีกว่า ใคร ชั่วขณะ
นั้นมยุรนาปรารถนาได้เพื่อนเป็นที่สุด เพื่อนที่
รักหล่อนจริง ที่หล่อนรักจริง หล่อนอยาก
ได้ฟัง คำหวาน ปลอบโยน เอาใจให้ระลึกรู้ความ
อับอายอันจะคราอยู่ในดวงจิตที่มีรู้ ลืม — อยู่ใน

ห้องของชายผู้หนึ่ง สดปรายจากการบึ้งกัน
ตัว ช่างร้ายกาจเสียจนกระไร ! มยุรเริ่มรู้
ว่าคำพ่ายๆ ของประสมนั้นทำให้หล่อนเอาใจ
ไถ่มา ก็แต่ใจเขานั้นเป็นแค่เพียงนายประสม
หาใช้คนอื่นไม่ ส่วนน้อยทวนถ่วงคำพูด
ของประสมเมื่อคืน “ วันหลังผมจะเล่าให้ฟัง
เรื่องจริงที่ระพุดกันมาก ” มยุรนั่งลงเป็น
อย่างยั้ง เรื่องอะไรหนอที่เขาจะพูด หล่อน
อยากรู้ยิ่งที่สุด และได้ตั้งใจว่าจะซักเอาความ
ให้จริงได้ การที่ไม่อยาก เห็นหน้า ก็พ่ายแพ้
แก่ความอยากรู้ หนที่
ท้องฟ้าเริ่มเป็นสีเหลือง เสียงไก่ขันน้อย
ลงเป็นลำดับ มีเสียงนกกระเจี๊ยบร้องจ๊อกแจก
ดังขึ้นแทนที่ ตัวกลมรอบเป็นหมู่อยู่ที่เสาและ
สายไฟฟ้า ปากอาเฮียงศิระชนเล็กนวลขึ้น
ส่งเสียงหยอกล้อกันไปมา ตัวหนึ่งน่าจะเป็น
ตัวผู้ ขยิบเข้าใกล้นางสาว ปากแหลมอ้า
แล้วก็หุบ นางนกอิงคอบเสียง จิก แล้ว
ผล่นห่างไป ล้อหลอกให้เจ้าหนุ่มคิดตาม
ลอลอละ อยู่มีผู้เห็นอยู่ “ อ่า ! อีกได้เพศ
แม่สัตว์เกียจระราน ยังรู้เล่นตัว เจ้าหนุ่ม เจ้า
รักจริงเจ้าก็พยายามซิ หนั เจ้านั้น ยินชนัก
ขึ้นด้วยกัน เกาะก็เกาะด้วยกัน ทำนั่นได้
ไชยชนะหล่อน แล้วและภายหลังเจ้าจะเป็น

ดอกไม้สด

กัณยิ

นายหล่อนได้”

มยุรีเคียดจากหน้าต่าง สวมรองเท้าและเสื้อญวนเพื่อกันความหนาวแห่งเดือนมกราคม แล้วก็ลงมาข้างล่าง สนามหน้าคฤหาสน์เหลืองด้วยแสงอาทิตย์ทองหญ้า หยาบน้ำค้าง ยังไม่ละลาย คงเป็นหยาดใสแจ้วแห้วอยู่บนหญ้าที่ตัดกรีน มยุรี เคียด คึก สนามนั้น ซ้ำ ๆ

ธรรมชาติอันสดชื่นหาทำให้ใจหล่อนเบิกบานได้ไม่ หล่อนก็รีบกลับไปกลับมารู้อีกเขย่งก็เปลี่ยนทาง ทั้งใจเร่ใจไปให้รอยบริเวณบ้านของหล่อนเอง หล่อนฮึดมอดน ผ่านสระแล้วผ่านหน้าต่าง ห้องนอน ของประสม ทบเคอยู่ ทั้งใจเร่ใจไม่แยกหน้าชั้นก็ออกหาได้ ไม่ ใจใดพบเจ้าของห้อง สวมเสื้อเสื้ดเคียด อย่างบางข้อคอกเท้าชอยหน้าต่างอยู่ พอเห็นหล่อน เขาก็มีศีรษะพุกเรอย ๆ ว่า

“จะไปไหนคุณ ?”

มยุรีทบทเคียดแล้วตอบ “ทั้งใจเร่ใจเล่น — — — ให้อินขึ้นไปยังบนได้ไหม ?”

“ผมจะลงไปหาคุณเอง”

“สนามและเกาะอียก นิ่งไม่ได้”

“ถ้าเช่นนั้นเราทั้งสองคน ผมให้คุณขึ้นมาได้หรือ”

มยุรี เวียนศีรษะ ด้วย การดิ้นรนบนมัต

เกือยจะขอกเขาไม่ให้ลงมาอยู่แล้ว ก็พอกว้าง

เขาหายจากหน้าต่าง เสียงผลเทลงบนไม้ไผ่อย่างเร็ว อีกใจก็เขย่งเขามาอยู่ตรงหน้าหล่อน

“ผมจะทำอะไรให้คุณได้บ้าง ?” เขาถาม

มยุรีนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ทอดตาทุกองนาภายนอก รั้วบ้านแล้วตอบเขา ๆ “ฉันอยากทราบเรื่อง ทนายประสมบอกว่า มีเรื่องจะพูดกับฉันมาก”

“เท่านั้นเองบอกหรือ ?” แต่ผมไม่คิดว่าคุณจะทนฟังได้เวลานี้ ทั้งผมก็มีได้กำหนดวันสัญญาที่จะบอกว่าเข็นวันน่วย

“ก็ฉันอยากรู้ เป็นเรื่องสำคัญอย่างไร ฉันถึงจะทนฟังไม่ได้ ?”

“ทั้งกันข้าม เรื่อง เหลวแหลก ที่สุกหาสารบมิได้ บางทีคุณจะมีหัวเราะเขะหัวเองเมื่อได้ฟังแล้ว”

“เอาละ ฉันอยากหัวเราะ ใจของฉันเวลานี้เจ็บราว ฉันร้องให้ตลอดคืน ถ้าได้หัวเราะเสียบ้างจะสบายขึ้น”

ประสมมองกหล่อนอยู่อีกใจหนึ่ง

“คุณร้องไห้ มาก จนทาบวม ถ้าหากเจ้าคุณท่านถามว่าอย่างไร ?”

“ตั้งแต่ก่อนละครชาลินี ฉันอยากรู้เรื่องทั้งหมด”

ชายหนุ่มเอามือใส่กระเป๋าสี เขย่งตัวตรง

พ. ศ. ๒๔๗๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

คงทาวาเป็นประกาย แค้นน้ำเสียงที่พุดออก
มานั้นชกกับท่าและสีหน้า

นอกจากตัวฉันเอง อนิจจาฉันไม่มีเพื่อนสักคน
ในโลกนี้”

“ผมอยาก จะถามว่า ภายหลัง ที่ใด ผม
จะไรมามากแล้ว คุณ จะทำรึ ถึงการวิวาห์
บ้างหรือยัง?”

ประสมเล็กก็ควักความประหลาดใจ เขา
ไม่เข้าใจความคิดของหล่อน และได้คาดไป
ทางหนึ่ง คงทาลูกวาวน้ำเสียงกระดัง เขาว่า

มยุรีก็งู ู๊ สักอื่น ๆ หนาว ๆ เขา
หมายความว่าอย่างไร? เขาจะขอให้หล่อนเป็น
เจ้าสาว ของเขารึ ความรู้ สัก คล้าย ความ
ชุ่มชื้นแล่นเข้าสู่กายหญิง

“บางที จะเป็นเพราะ คุณไม่อยากจะ
กับใคร”

“หมายความว่าอะไร?” หล่อนถาม
เกือบเป็นกระซิบ

หญิงสาวเงยหน้าขึ้น แล้วคว่ำหน้าลง
หน้าผู้พูด หล่อนจะบอกเขาให้รู้หรือว่า ผู้ที่
หล่อน ต้องการให้เป็นเพื่อนนั้น ได้ปฏิเสธ
ความรักของหล่อน หล่อนพุดด้วยความแค้น

ประสมตอบเรียบ ๆ “คุณมีคู่หมั้นแล้ว”
มยุรีดถอยหลังไปก้าวหนึ่ง หัวใจหวัดทั้ง
มวลหายวูบไปทันที ความผิดหวังทำให้คงแก่น
มยุรียกมือขึ้นปิดหน้าซ่อนนาคา ที่กำลังไหลริน
อยู่ ความเข้ซ้าที่เคยมิ ใน เมื่อคนวานทอง
หิวคำ ตลอดจน ถึง เวลา เข้า ครัว เกิด ประทศ ชื่น
พร้อมกัน

“ใคร ๆ ก็ชวนพุดถึงคู่หมั้น เขามาเรียก
อะไรกับฉัน ร้อยปี ไม่มีสิ่งขาวถึง ร้อยปี
ไม่มาเยี่ยมสักที เขาเป็นคู่หมั้นของฉัน แต่
เขาทิ้งฉันไว้ มีแค่แค่คนนำใจให้เหินเสียเลย
ถูกแล้วฉันเกลียดเขา เกลียดทุก ๆ คนในโลก
เกลียดโลกตลอดถึงตัวฉันเองด้วย”

“ผมว่าแล้ว คุณจะทนฟังไม่ได้” ประสม
พุดคม อย่าง ถมึงทั้ง “คุณเห็น จะเกลียด
คู่หมั้นคนนั้นเต็มที บางทีจะมากกว่าที่ผมคาด
ไว้ — เสียใจ ที่ทำให้คุณ ต้องเสียหน้าไปอีก”
“ฉันไม่ได้เกลียดเขา! ฉันไม่ได้เกลียด

ประสมก็หันหน้าขึ้น เขาเกือบไม่รู้ ว่า
เรื่องอะไร มาบังใจไปบังใจ

เขา!” มยุรีร้อง “ฉันไม่เกลียดใครหมก

“ผมไม่เข้าใจอะไรของคุณเลย” เขาว่า
“แน่ละ จะเข้าใจได้หรือ!” มยุรี
ร้องแล้วละซ่อนค่อไป

“ให้คืนกายซี้! โอ ขอโทษ ไม่ควร
กล่าวคำเช่นนั้นต่อหน้าคุณ แต่ผมไม่สามารถ

ดอกไม้สด

กันย

เข้าใจความคิดของคุณได้ โปรดผูกให้ชักร
เจนหน่อยได้ไหม คุณโกรธคุณหมื่นด้วยเรื่อง
อะไร ? ”

“ไม่พูด” มยุรีเอ่ย “อะไรอะไรพูด
เสียปาก นายประสมเป็นผู้แทนของเขารึ ”

“หาไม่ได้ เป็นคน ๆ เดียว กันที่เดียว ”

“ถ้าเช่นนั้น ขอให้รู้ ฉันเกลียดเขายิ่ง
นัก และเกลียดผู้ ที่ฉันคิดว่าเป็นผู้แทนของเขา
ยิ่งกว่าตัวเขาเองเสียเท่า เหตุใดจึงมาถาม
เรื่องแต่งงาน ฉันจะไม่แต่งงานในชาตินี้ ฉัน
เป็นคนชั่วช้า เสียทุกอย่าง นายประสมก็รู้
อยู่แล้ว ” เสียงหล่อนอ่อนลง “บอกเขา
เสียด้วย บอกเขาเสีย เขาจะเลิกถอนหมั้น ฉัน
แต่งงานกับใครไม่ได้หรอก รังแต่เขาจะติด
ใจภายหลัง ”

“ฟังก่อน คุณมยุรี มันไม่ใช่หน้าที่ของ
ผมที่จะเอาเรื่องของคุณไปบ่นร้อง คุณหมื่น
ของคุณ ควร ทราบ เรื่องจากปาก ของคุณเอง
เขาจะเชื่อคุณ เหตุใดเล่า เขาจะถอนหมั้น
ว่าแต่คุณ จะอนุญาตให้ ผมโทรเลขเรียกตัวเขา
มาใหม่ล่ะ ? ”

“อย่า ๆ ” มยุรีร้อง “ฉันกลัว, ไม่ได้,
ฉันเป็นคนชอกกับคุณพ่อเอง ว่าฉันไม่ยอม
แต่งงานกับเขา ”

“เหตุใดคุณจึงเก็บใจในตัวเขาเล่า ” ประสม
ถาม

“อย่า — อย่าถามฉัน ฉันเล่าไม่ได้หรอก
มันเป็นการขายหน้า อย่างกับฉันเลย ปล่อย
ฉันตามลำพังเถอะ ฉันได้ รับความเจ็บปวด

จนทนเกือบไม่ไหวอยู่แล้ว ”

“ผมจะไม่ยุ่งอะไรอีก แต่ว่า — คุณจำได้
ไหม เกือบกลางเดือน คุณจะต้องให้คำขาด
กับคุณหมื่น คุณ จะรักจาก ที่เดียว หรือ จะรอ
ครีกครองคุณก่อน บางที ผมคิดว่า คุณหมื่นของ
คุณนั้นแหละจะเป็นเพื่อนของคุณ จะเป็นผู้
ขอร้องกันอันตราจะมีให้มากล้ากลายคุณได้ ”

คำพูดของประสม ประจวบกับความมืดของ
มยุรีโดยบังเอิญ หล่อนเองก็เคยคิดถึงเรื่องนั้น
มาก่อน น่าเป็นจริง ชายที่เคยหมั้นกับหล่อน
มาแต่เล็ก อาจสามารถจะฆ่าความรู้ สักที่
ไม่ควรมีในใจหล่อน (แต่ได้ มั่นแล้ว) ให้
หายสูญไปได้ มยุรีนั่งทรวงทอศยาคาถกวง
หน้าของประสมแวบหนึ่งแล้วถอนใจ หล่อน
พุกคล้ายคนกำลังระส่ำระสาย

“บางทีจริง แต่ฉันยังไม่เคยรู้จักเขา
ถ้าได้พบสักครั้ง — — บางที — — ”

“คุณจะได้พบ ” ประสมพูดหนักแน่น

พ. ศ. ๒๔๗๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

บทที่ ๑๐

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป เป็นสัปดาห์ที่ร้าย
ที่สุดในชีวิตของมยุรี หล่อนกำลังคอยอะไร
อย่างหนึ่งอยู่ด้วยความร้อนใจและสงสัย มยุรี
เคยถาม ตนเองว่า นักโทษ ความผิดฐาน ฆาต
กรรมที่รอพิพากษาคดีกับหล่อนนั้น ใครจะมีความ
รู้มรณมากกว่ากัน วันทั่วไทม์ยูรีเตนแรง
ตลอดวัน เมื่อวานนี้หล่อนได้รับโทรเลข
จากเจ้าคุณเขี้ยว แจ้งว่า จะมาถึงกรุงเทพฯ
บ่ายวันพรุ่งนี้ มยุรีรีบขึ้นรถ TAXI ท่านก็ไทม์มาถึง
แล้ว แต่มยุรีก็ยังมิได้พบหน้าคำทำนายประสงค์
คู่หมั้น ภายหลัง ที่ได้พบกับเจ้าคุณ เขี้ยว
ก็ทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว เจ้าคุณเขี้ยว
บอกกับเพื่อนของท่านว่า ประสงค์ จะมา ถึงบ้าน
ที่หลัง มยุรี ปลดปล่อย ท่านผู้ใหญ่ไว้ ด้วยกัน
ตามลำพังทีในห้องรับแขก ตัวหล่อนเองออก
มา ข้างนอก เป็นเวลาสายดึนี้ พระอาทิตย์
ใน ฤดูหนาว เลี้ยวลง จาก โลก เร็ว กว่า ธรรมคา
อากาศเย็นแล้ว แต่มยุรีกลับร้อน เหงื่อออกตาม
ขมขื่น หล่อนนำตัวไปนั่งอยู่ที่ขอบสระข้างคอก
พลาง อารมณ์ ก็คำนึง ถึง ความ เป็นไป ของ ตัว
นาน ๆ หล่อนระยิบ ลมหายใจยาว ด้วย ความ

เห็นอ้อยอ่อน — — ประสมรักษาภาพของเขา
หล่อน จะได้ พักกับ คู่หมั้น อย่างช้า คำว่านั้น เป็น
แน่นอนแล้ว ใจของหล่อนจะเป็นอย่างไรต่อไป —

“มาเยอร์ มา พยของเซ !” (Marjorie
ma Fioncée) อ่อนหวาน เต็มไปด้วย ความ
ปรารถนามยุรีรู้สึกจากน้ำเสียงนั้น หล่อนรู้สึก
เย็นว้ายแล้วกลับร้อน เขามาแล้วสิ ! คู่หมั้น
ทั้งแค่งมีรูปร่าง ! ชัพรเคนถึงขึ้น หล่อน
หันเข้ามา ทางเสียงช้า ๆ ทอกระทำ มองดู
ตั้งแต่ปลายเท้าของคู่หมั้นอยู่ แล้วเลื่อนสูงขึ้น
เป็นลำคยจนถึง คอ คาง ริมฝีปาก อันปราศจาก
หมวกและเครื่อง

“นายประสม !” มยุรี อูฮาน เกือบจะเป็น
ตะโกน

“ถูกแล้ว ! ประสมก็คือประสงค์ คนเดียวกัน !”

มยุรีกับมอชอนชักหน้า ร้อนแล้วไปทั้งตัว
รู้สึก คีระระหมุนตัว ๆ หัวใจ เบ่งพอง เต็มที่
เขา นายประสม คือตัวคู่หมั้นของหล่อน ! คุณ
พระช่วย ท่านเด่น ประหลาดใจ ก็ใจปนกัน
ยุ่ง มยุรีหล่นหน้าคาออกมาอีก น้ำตาแห่ง
ความปลื้ม ความยินดี ความโล่งใจ ความสุข

๑ “คู่หมั้นของคุณ” ใช้คำผรุสวาทเพื่อให้อำนาจ ออกจะโกหกแล้วไปสักหน่อย ถ้าชัทธิ
ไปรักให้อภัย — ต. ม. ส.

ดอกไม้สด

กันย

ที่ไม่ไถ่หวี ถ้าฉัน คลอก เวลาหกเคื่อน
หล่อนก็ไถ่กวักคนดูจริง ! หล่อนรักไคแล้ว
ว่ากับหล่อนรักเขา เขาคูหมิ่นของหล่อนเอง !

ประสมนั่งลงข้างกายคู่มือนั่ง มองคู่มือ
เร็วเล็กที่กำขึงหน้าอยู่ แล้วพุดเสียงเคิม
“ ร้องให้ออกแล้ว คุณเสียใจหรือพอใจ
ที่ประสมรักกับประสมเป็นคนเดียวกัน ? ”

เขาหยุด ค่อย ก้มมือ ทั้ง สอง ลง จาก
ดวงหนามยุริ แล้วพุดต่อไป

“ หรือการที่ ประสม มากลายเป็น ประสงค์
ไปเช่นนั้นทำให้คุณรังเกียจขึ้น แคอย่างน้อย
คุณก็เห็นละว่าผมมีโทษอกทั้งคุณทั้งที่คุณรัก ”

มยุรี เงยหน้าขึ้น ข้า ๆ ดวงตาแดงก่ำ
กะนั้นหล่อน ก็ย้ม คล้ายมาด ถอด แกคใน
เวลาเที่ยงเฝ้า แล้ว และกลบสีกขนขนเมอมผู้
เอาน้ำเย็นมาประพรม หล่อนพุดเสียงแผ่วเบา

“ คุณใจดำมาก เหตุไรไม่บอกเสีย เหตุไร
ต้องปลอมชื่อและปลอมตัว ? ”

“ ก็เพราะผมได้ทราบว่าคุณรังเกียจ ไม่
ยอมดื้อสัญญาที่ท่านผู้ใหญ่ได้ทำไว้ต่อกัน และ
การที่ผมบอกความจริงกับคุณนี้ หากใช้จะ
เชียวชาญน้ำใจ คุณไม่ นอกจาก จะฟังคำ
ทักสินของคุณและปฏิบัติตามสัญญาที่ผมได้
ไว้ บัดนี้ไปรบกวนว่าคุณจะคิดอย่างไร ? ”

การเป็นอันกระจำ ประสงค์ ก็รักหล่อน
จริงเขาจึงอุทิศส่ำห้ปลอมแปลงมาอยู่ด้วย มยุรี
ยิ้มอย่างผาสุก หล่อนพุดว่า

“ ขอแรกที่คุณจะรักก็ขอ ขอให้นาย
ประสมเลิกใช้คำ “ ผม ” แต่กับคนไป ส่วน
ข้อสอง อยาก จะทราบ ว่าเหตุใดจึง โทนหนวด
ตกคำของเสีย ? ”

“ การที่จะให้ฉันตอบคำถามแทนประสมนั้น
ยาก เพราะฉันหาใช้ตัวเขาไม่ ฉันชื่อประสงค์
วิบูลย์ศักดิ์ ”

มยุรียิ้มละไม “ ถูวากกับเรื่องหนึ่งสื่อ
อ่านเล่น ” หล่อนว่า “ แต่เหตุไรจึงต้อง
มีเจ้าหนวดเข้าไว้ด้วย ”

“ เพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าคุณจะจำไม่ได้ ถึง
หากครั้งสัปดาห์ ที่ท่านได้เห็น ฉันเป็น เวลาสัปดาห์
แล้ว ฉันก็ยังจำไม่ได้ว่าท่านจะลืมเค้าหน้า
ไคสนิท ว่าแต่ — นั่นแน่ เมื่อไรจะตอบคำถาม
ของฉันทัก ? ”

มยุรีนั่งอยู่ขี้ออกใจหนึ่ง แล้วจึงพุดเรียบ ๆ
“ เรื่องนั้น ตกเป็นหน้าที่ ของ คุณ จะเลือก
ถามใจ คุณสมยัตติ ของคิดนั้นค่ากว่าของคุณ
มากนัก คิดฉันเป็นคนเลวทราม สมกับจะถูก
เหยียบเหยียงไร คุณก็ทราบอยู่แล้ว คุณยัง
ไม่เปลี่ยนความกึกหรือคะ ? ”

พ. ศ. ๒๔๗๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

“พุทอะไรเช่นนั้น มยุรี” ประสงค์ค่อย
เสียงนุ่มนวล “ขอให้ฉันพุกัยเธอคงทอน
เคยพุกัยเมื่อกาลก่อน ความรักของฉันแน่วแน่
ไม่โอนเอียง เราเคยรักกันมาแต่เด็ก รักกัน
มาป่านะกลั้น เธอคงจะได้ลืมเสียแล้ว แต่
ฉันยังจำได้ทุกอย่าง เธอเรียกฉัน พุ้ ฉัน
เรียกชื่อเธอเฉย ๆ เราเคยเล่นควายกัน กิน
ควายกัน เวลานั้นเธอเปรี้ยวเหมือนน้องร่วมท้อง
ของฉัน ฉัน เห็นเธอ เป็นเด็ก กว่า ฉันมาก
ทุก ๆ วันเสาร์เธอกลับจากโรงเรียน ความสุข
ที่สุด ก็คือได้พบ หน้าเธอ — เธอ ! วันที่เรา
จากกัน จากควายกายและควายใจ !” เสียง
ของเธออ่อนลงเป็นลำดับ และเสียงกังวาลซัง
แกมเศร้าสลด “เธอลืมประสงค์เสียสนิท
แต่ฉันหาได้ ลืมมยุรีน้อยไม่ ความรักฝังอยู่
ในดวงจิตเสมอ แม้ เป็นความรักที่มีลักษณะ
ต่างกันตามกาลเวลา แต่ก็เป็นความรัก
ที่ได้ มีของเธอ ตลอดเวลาที่อยู่ในยุโรป ฉันทำ
งานด้วยความตั้งใจสามประการ เพื่อชาติหนึ่ง
เพื่อตระกูลหนึ่ง และเพื่อผู้ที่เป็นภรรยาฉัน
หนึ่ง เวลาเสียยศชดชู้ สักเท่าว่าเป็นคนมี
เจ้าของ ฉันกลับมายังบ้านเกิด ก็ได้กลิ่นใจ
คอยฟังข่าวในเรื่องเธอ คุณพ่อของฉันเองก็

หาทราบไม่ว่าฉันมีความรักอยู่ในใจ คุณเหมือน
ท่านล้มการหมั้นของเราเสีย เป็นธรรมดา ท่าน
มีงานทำมาก ทั้งนี้ว่าฉันยังเป็นเด็กอยู่เสมอ
จึงหาถนัดการมีเมียเรื้อรังของฉันไม่ จนเธอ
กลับมารุ่งสยาม ฉันได้รักกับท่านขึ้น ท่าน
จึงรักได้ และได้เขียนจดหมาย ถึงเจ้าคุณ
ตามที่เขาทราบแล้ว เมื่อวันใดรับจดหมายค่อย
นอกจากนั้นยังได้ ทราบข่าวอื่น ที่ทำให้ฉัน เกือบ
จะแน่ใจว่าเธอจะหลุดจากฉัน ฉันได้รับความ
เสียใจเป็นที่สุด — —” จากนั้นเขาบรรยาย
เสียงกังวาล อ่อนโยน แกมโศกถึงภาพที่เขาได้
ได้เห็นในวันนั้นจนตลอด มยุรีนั่งฟังหายใจ
สะท้อนรู้ สักครู่แล้ววกับ อยู่ใน วันที่ระงับเรือไป
อเมริกาจริง ๆ ในตอนท้ายเขาเสริม “ใน
ชีวิต ของฉัน มยุรี เคยมี ทุกชั่ววัย สอง ครั้ง
ครั้งแรกเมื่อเธอจะจากไปอยู่ต่างประเทศ ครั้ง
ที่สองได้ทราบข่าวเล่าลือว่าเธอมีคู่รักคนหนึ่ง”
มยุรีเงยหน้าขึ้นมโนตาเค็มคา คำพูด
ของเขาทุกคำแทงใจหล่อน ทำให้เกิดความ
รัก ความสงสาร และความเสียใจเป็นที่สุด
หล่อนขมมื่อออก ซัง ประสงค์ ขยับแน่นพลา
มอญหน้าอันงาม คล้ายกับจะมาถึงพระราช
นิพนธ์โอหนาตอนท้ายว่า :—

ดอกไม้สด

กัญ

“เห็นพระน้องทรงโศกกรรแสงให้
พระสวมสอคอกอกไฉไลแล้วมิขวัญ
ถึงตายแล้วเกิดใหม่ได้พบกัน
อย่าโศกศัลย์นักเลยกลัวย” — —

“คิดนรักคุณ” มยุรีกระซิบ โลหิตเล่น
ขมหน้าด้วยความอาย แต่หล่อนเห็นว่าควร
อะไรสักคำเพื่อให้เขาสนใจ

“ขบใจ ขบรัก” ประสงค์กล่าว “ใน
ที่สุดคุณก็ได้อะไรอีก ครั้นนั้น กาลครั้งโน้น
เราเคยนั่งเล่นกัน เธอไม่เสงี่ยมหึงเหมือน
ครั้งเวลานั้น จำคราวที่ฉันหักให้เธอว่ายน้ำได้
ไหม เธอไม่ซัดสาละยมยุรี” เขาอยุคชั่ว
ครู่หนึ่ง — — “เออ นั่นละ ฉันอยากถาม
อะไรเธอสักหน่อย — — คำนวนั้นเหตุไรเธอ
จึงโทรศัพท์ไปเรียกหมอตลอด ฉันตามเธอ
ออกไปและได้เห็นเธอหายเข้าไปในตู้ โทรศัพท์
อะไรทำให้เป็นเช่นนั้น”

หล่อนนั่งนิ่ง ออิกอยู่ครู่หนึ่ง “คิด
ไม่ทราบ — — คิดน ทน ญ ความ สนธิสนม
ระหว่าง — — นายประสมไม่ได้”

“อ้อ — — เพราะเหตุใด เธอ — — เธอ
อิฉฉว ทำไม เธอเกลียด เลขาณการ ของคุณ
พ่อไม่ใช่รึ”

“คิดนคิดว่าเปล่า” มยุรีตอบอย่างใคร่
ครอง “เราจะเข็นคู่ร่วมสุขร่วมทุกข์กันต่อไป
ทางที่ถูกต้อง คิดนต้องเข็นน้ำใสใจจริงของคิดน
ให้คุณ เห็นกระจ่าง — — คิดน คิดว่า — — ว่า
บางทีคิดนเข้าใจว่ารักนายประสม”

“อะไร? เป็นไปได้อย่างไร?” ประสงค์
ร้อง “แต่ — อ้อ! จริงละ บางทีคิดนเคย
สงสัยว่าเธอเอาใจใส่กับเลขาณการเหมือนกัน”

“ค่ะ หลายครั้งที่รู้สึก คิดนต้องสอน
ตัวเองว่าฐานะ นายประสมกับคิดนนั้น มันลึกกัน
ยิ่ง กว้านั้น เขา แสวง กิรียา เยอหยิ่ง ต่อคิดน”
หล่อนหัวเราะเบา ๆ ร้องกู่หน้าครู่หนึ่ง “คิดน
พยายามไม่คิดถึงเขาที่ไม่สำเร้ เหตุนี้คิดน
จึงทวนนถัดคำห่มนี้ อยากพย อยากรู้จัก และ
อยากรักเขาเพื่อให้ สมนายประสมเสียได้”

“เออ! คุวากัยเรือนียาย ลงท้าย
ที่สุดผู้ ที่ฉัน ควรรอเฝ้า ก็คือ เจ้าประสมตัวคนนั้น
เอง ผ่าซึ! เหมือน ขอให้ ได้พบสักทีจะยิ่ง
เสียทีเดียว”

หนุ่มสาวหัวเราะอย่างเบิกบาน
“ແหม ! คุณพ่อ ประหลาดใจ และ ค่ำใจ
เพียงไร ท่าน รัก พ่อประสม ของ ท่าน มาก จน
บางครั้งคิดนก็อดใจ”

พ. ศ. ๒๔๗๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

ประสงคัยม “เคาระที่เข้าที่ นายประสม ร้องให้”
ไม่เหมือนคนช่างแสนระอาพิ

มยุรีไม่รักสนุกในคำพูดเล่นของเขา คง
กล่าวต่อไป อย่างขรึม “ก็ฉัน เป็นลูกหนี้
บุญคุณนายประสมอยู่มาก ถ้าไม่ไ้เขา—”

“อย่า ยอกรัก อย่าพูด ถึงเรื่องนั้นอีก
มันจะทำให้เธอไม่สบาย ฉันไม่อยากเห็นเธอ

ความมืดคลานเข้ามาเป็นลำดับ อากาศ
หนาวเย็นเข้าทุกที ทิวบริเวณบ้านมีต้นพลูแห้ง
แสงเดือนฉายให้ ความ สว่าง แทน ดวงอาทิตย์
วงแฉ่น ประสงค์ โอ รอดตัว มยุรี อยู่ กระซิบซิก
เขาทั้งสองต่างซบรกรกัน และ— — — ดวงหน้า
ของหล่อนส่องไส

๑ เรื่องของเขาเราคงปลื้มหลักให้ห่าง
ชื่นวันวายอายุเขาเข้าคร่า

อย่าเป็นก้างขวางคออีกดิฉัน
อมมีงสาไ้กระถูกผูกคอเอย ะ

ศ. ท.

แสงสาร

สาธารณสุขุขพิเศษ

เรื่อง

การติดโรคเพราะมือ

มีอันยว่าเป็นอวัยวะสำคัญมาก เพราะมือ
ให้สุขและโทษได้ทั้ง ๒ ประการ ที่ให้สุข
นั้นคือ ประกอบกิจการงานต่าง ๆ เช่นใช้ ใน
การรับประทานอาหาร ทำและผสมเครื่อง
อาหารต่าง ๆ เป็นต้น เหล่านี้ต้องอาศัยกำลัง
ของมือช่วยเป็นส่วนมาก ยิ่งในประเทศเรากวีย
แล้ว การผสมอาหารทุกอย่างโดยมาก ต้อง
ใช้มือเกี่ยวของแทบทั้งนั้น เมื่อมือต้องทำการ
พิวพันเกี่ยวแก่ อาหารที่เจริญโรคสำหรับยารุง
เลี้ยงชีวิตอยู่เสมอเช่นนั้น อันตรายก็ย่อมจะ
มีมาถึงเราได้ง่าย เพราะโรคภัยต่าง ๆ ซึ่ง
ทำอันตรายชีวิตมนุษย์มากที่สุดก็คือโรค แห่ง
ทางเคื้ออาหาร เช่น อหิวาตกโรค บิด

ลงท้อง ไข้รากสาคน้อย ซึ่งเชื้อของโรค
เหล่านี้อาจติดต่อกันมาจากมือได้ เพราะมือถ้า
จะสกปรกไปแล้ว ย่อมได้รับความสกปรกมาก
ไม่ต่างกันเท่า เท่าที่สวมถุงและรองเท้าเสมอ
ย่อมสะอาดกว่ามือ ที่ว่ามือได้รับความสกปรก
นั้น คือ เราย่อมต้องใช้มือประกอบกิจการ
งานทุกอย่างไป ซึ่งนอกจากใช้ ในทางเกี่ยว
กับอาหาร เช่นใช้มือชำระล้างที่ล้น (อุ
จจาระและปัสสาวะ) ใช้มือจับและต้องพยายาม
คนจับใช้ ใช้มือจับต้องสิ่งที่มีคนอื่นได้จับ
ต้องมาตักหรือพัน เช่นจับที่สำหรับจับ
รถรางหรือรถยนต์ เรือยนต์ กับยานยนต์แล
เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่สกปรก และอาจมี

พ. ศ. ๒๔๗๒

แถลงการสาธารณสุขพิเศษ

เชื้อโรคอยู่มากมาย หนึ่งตามประเพณีของ
เราชอบนั่งก้นพื้น การนั่งก้นพื้นมักต้องใช้มือ
เกาพื้น และพื้นทุกแห่งย่อมเป็นที่น่ารังเกียจ
เพราะคนเดินผ่านไปมาเสมอ อารมณ์สิ่งสกปรก
เปื้อนเยื้อนอยู่ และอาจะมีเชื้อโรคปนอยู่ก้นพื้น
ละอองที่พ่นนรกได้ ก็นั่งก้นในขณะนั่งก้น
พื้นเราต้องใช้มือเกาพื้น มือนั้นอาจต้องไ้
รับความสกปรกและเชื้อโรคจากพื้นดินที่ติดมา
ก้นเท้า ทั้งนี้อาจจะพิสูจน์ความสกปรกของ
มือให้เห็นชัดคือ เลียนิ้วมือ ถ้าเป็นคนสกปรก
ไม่ระวังรักษา จะเห็นละอองละเอียดยกขึ้น
เลี่ยนนิ้วที่เราเรียกกันว่าเลี่ยน และมือนอก
จากจะนำเชื้อโรคไปสู่อาหารแล้ว ยังนำเชื้อ
โรคมาให้ ในทางแคะและ จับต้องส่วน อวัยวะ
ต่าง ๆ กวีย เช่นเหตุของโรคตาแดง โรค
ตาแดงโดยรับเชื้อ หนองใน วัณโรควงตา
ตาเป็นทั้งยัง สิวที่แคะแล้ว กำเรียบเป็นพิษ
กามโรค โรคไข้หัดใหญ่ ไข้คอตัน เหล่านี้
เป็นต้น การแพร่หลายของเชื้อโรคที่มาจาก
มือนั้นเป็นได้ ๒ ทาง คือ ทางตรงและทาง
อ้อม.

๑. ทางตรงโดยมือของเราไ้รับเชื้อโรค
แล้วจับและแตะต้องอาหาร ที่รับประทาน หรือ
จับต้องส่วน อวัยวะอื่น ๆ เช่น ตา จมูก ปาก
๒. ทางอ้อม คือ มือผู้อื่นที่มีเชื้อโรค
จับแตะต้องอาหารแล้วเรารับประทาน เช่น
คน ขายอาหาร หรือผู้ประกอบอาหาร ของเรา
(แม่ครัว) หรือเราซื้ออาหารจากผู้อื่นที่มีเชื้อ
โรคติดอยู่มาจับต้องอาหารนั้นก่อนเรา เรามา
ที่หลังจึงซื้ออาหารนั้นมารับประทาน เช่น อาหาร
ที่ทำสำเร็จแล้วโดยไม่มีเครื่องหุ้มห่อ และ
คน ขายปล่อยให้คนซื้อเลือกจับไ้ได้ตามชอบใจ
เป็นต้น.

โดยเหตุนี้ทุกคนควรจะตั้ง ระวังในเรื่อง
มือและอาหารเพื่อให้ปราศจากเชื้อโรค เรา
จะได้มีอายุยืน ปราศจาก โรคที่ขึ้น ทอนชีวิต
พึงระลึกไว้เสมอว่า

๑. เราจะต้องระวัง รักษา มือ ของเรา ให้
สะอาดเสมอ เป็นต้นว่า ักเลี่ยน อย่าให้มีขี้เลี่ยน
และ หนัมันต์ และ ฟอก มือ ให้สะอาดวัน ละ
หลาย ๆ ครั้ง ควรที่สำคัญคือ ก่อนรับประทานอาหาร

อาหารและรับประทานอาหารแล้ว
อุจจาระและปัสสาวะแล้ว จะต้องล้างมือให้
หมกหมกทุกครั้ง

๒. ต้องระวังรักษามือให้สะอาด
หยาบจะจับสิ่งใดต้องพิจารณาเสียก่อน

๓. อย่าใช้ มือที่สกปรกแตะต้องอาหาร

๔. อาหารที่ สำเร็จ แล้วโดย ไม่มี เครื่อง
หุ้มห่อ หรือผู้ขายปล่อยให้ ผู้ซื้อเลือกจับได้
ตามชอบใจนั้น เราควรระวัง

๕. อาหารที่ผู้ขายใช้ มือ หยาบ จับ แทน
ภาชนะเพื่อขายนั้นไม่ควรซื้อรับประทาน

๖. มือที่ไม่ได้ล้างให้สะอาดไม่ควรหยิบ
จับภาชนะใช้สอย เช่น ถ้วยน้ำ ผ้าเช็ดหน้า
เหล่านี้นั้น ตลอดจนการเช็ดในตา แยก

หมวก แคะส้ว แยกฟัน
๗. ภาชนะเครื่องใช้ต่าง ๆ จะต้องเช็ด

ล้างเก็บรักษาให้สะอาด ผ้าเช็ดภาชนะก็จะ
ต้อง สะอาด (ไม่ใช่ใช้ผ้าสกปรกเช็ด)

เฉพาะในเรื่องนี้ว่าทางแม่บ้าน สำคัญมาก
เพราะหน้าที่เหล่านี้นั้นเกี่ยวข้องกับแม่บ้าน แม่
บ้านที่ขี้มือประมอการครัวให้สะอาดหมกหมก
เรียบร้อยเสมอไป

๑. วิสัยพาลพาลกิกในนิสสัย

มีรู้จักกัญญะต่อผู้ใด

พาลอย่างไรคงอย่างนั้นตามสันดาน ๑

ศ. ท.

วิสาขบูชา

ของ

ข. ประเสริฐธรรม

สวรงค์ให้กำลังใจความสุขแก่เราอย่างไร ?

และ

คนอื่นทำไมตายเร็วกว่าคนผอม ?

คำถามเหล่านี้เคยถูกขึ้นเป็นข้อปัญหาของ
สมณะของท่านบ้างไหม ? และเหตุใดท่านยัง
ทำตนเป็นคนอยู่ในความมั่งคั่ง ? ปากกา
ของ ประเสริฐธรรม จะ ขยาย เรื่องต่าง ๆ ให้
ท่านฟังอันจะนำมาซึ่งความสุข ความเจริญ
กาย ใจ ความบริสุทธิ์ใจงามแห่งร่างกาย
และสิ่ง จ्ञเป็น ทั้งหลายแลที่มนุษย์ควร จะ
ทราบอันเป็นของสำคัญใน ชีวิต อนาคต
มีกันและต่อไป——

สวรงค์ให้กำลังใจ ทุกท่านทั้งหลาย ก่อนที่
ความสุขแก่เรา ข้าพเจ้าจะได้อธิบายอะไร
อย่างไร ? ลงไป ณ ที่นั้น ข้าพเจ้า
จะ ขอบอกให้ท่าน ทราบ เสีย ก่อน ว่า คำถาม
เหล่านี้เป็นคำถามในส่วนหนึ่งที่ข้าพเจ้าเคยได้
รับมาจากการถูกถามโดยการส่วนตัว แต่
การตอบโดยรวดเร็วของ ข้าพเจ้า คงไม่ ทำให้
ผู้ฟัง แม้ก็ เท่ากับจะบรรยายเป็นข้อความอัน
ละเอียด ฉะนั้นหวังว่าท่านเป็นผู้หนึ่งซึ่ง

ข. ประเสริฐธรรม

กันย

มีปัญหาคือว่าฉันนั้นแล้วเชื่อว่าคงจะได้ รับ
ความกระจำจนในทันที บ้างเป็นอย่างก็
กำลัง ที่ เร่งเร้าให้เราได้ รับ ความสุข อัน
ประเสริฐ และเร่งเร้าให้เราได้ รับ ความเจริญ
บริบูรณ์ทั่วกายตลอดทั้งภายนอก (ผิวเนื้อและ
อวัยวะภายนอก) และภายใน (อวัยวะภายใน
ทั้งปวง) อันประเสริฐนั้นมาจากสวรรค์หรือ
พยานเอง สิ่งที่เราได้รับจากฟ้าและสวรรค์
นั้นคือโอศิตชานานเอกในการช่วยเหลือและบำเพ็ญ
เป็นหลักในการช่วยสมานตนแก่ตน

จาก ฟาก ฟ้า หรือ สวรรค์ เรา ได้รับ อะไร
หนอ ? จากฟากฟ้าเราได้รับสิ่งเหล่านี้คือ
แสงอาทิตย์ อากาศอันบริสุทธิ์ (อากาศ
ไม่บริสุทธิ์ นั้น จาก ฟาก ฟ้า มีได้ จาง ให้ เรา
ได้รับเลย แต่การที่ทำให้เราได้รับนั้นเกิดจาก
เหตุอันมาแปรปรวน) และน้ำ สิ่งเหล่านี้คือ
กำลังที่ช่วยเร่งให้เราได้รับความสุขเป็น
อย่างก็ และเร้าให้เรากลับมาเผชิญต่อสรรพกิจ
แห่งชีวิตได้ด้วยดวงตาอันสดใส และด้วยจิต
ใจอัน ชื่นบาน พร้อม ทั้ง ร่างกาย อัน กล้าแข็ง
บางครั้งบางครั้งอาจช่วยผู้ ที่ หมกหมุ่น อยู่ใน
จิตหรือผู้ที่ประกอบไปด้วย ปวงโรคให้กลับเป็น
สุขขึ้นด้วย ประการ ทั้งปวง อัน เราทำ คงเคย
ทราบดีกันอยู่ดีแล้ว

ใน โยราดสมัยเรารู้ว่าสวรรค์นั้นคือที่
รวมของปวงเทพเจ้า แต่ครั้นมาบัดนี้
จะมีผู้เชื่ออย่างก็ตาม แต่ข้าพเจ้าจะขอ
เรียกสวรรค์ ว่า ที่ซึ่ง ประกอบ ความสุข อันส่ง
ลงมาให้มนุษย์ธรรมดาที่มีความเจริญสุข ยิ่งขึ้น
และให้มนุษย์ ที่ปราศจากสุข นั้นกลายเป็นคน
มีความสุขไป สรุปความว่าสวรรค์ คือที่
ประกอบสุขและที่ ขจัดทุกข์ ของ มนุษย์ นั้นเอง
แต่เราจะมานั่งอมมือรอเพื่อให้ สวรรค์ ช่วย ให้
ร่างกายของเรามีความสุขแต่ทางเดียวนั้นก็ทำ
ไม่—และคงเป็นไปได้ ทั้งนี้กฎธรรมคา
ของโลกรู้สร้างให้มนุษย์ เกิดมา ทำการงาน
(เป็นการบริหารกายส่วนหนึ่ง) ให้มนุษย์
เกิดมาวัยประจักษ์อาหาร และให้ มีเวลาพัก
ผ่อนอิริยาบทในการนอนด้วย เมื่อเป็นเช่น
นั้นขอให้ท่านทั้งหลายพึงเข้าใจด้วย ว่าผู้ที่จะมี
ความสุขนั้นจะต้องทำงาน วัยประจักษ์ และ
นอนให้ถูก ต้อง ได้ ส่วนกันก็ เพื่อเป็นเครื่อง
ประกอบไปด้วย

มนุษย์ เรามีความรู้ สึกต่าง ๆ และ อาจ
ปรวนแปรไปได้ โดยรวดเร็ว เกียวยรู้ สึกมี
ความรัก มีความเกลียด มีความสงสัย โน่น
สงสัยนั้น เกียวยกลัว มีหวัง และกลียหมก
หวัง เกียวยจำได้ เกียวยลืมเสียแล้ว ฯลฯ

พ. ศ. ๒๕๔๗๒

วิชานารี^๒

อะไรต่าง ๆ อาการเหล่านี้ ดูเหมือนมนุษย์
เกิดมาเรียนรู้ สภาวะต่าง ๆ แห่งชีวิตโดยแท้ที่
เกี่ยวข้อง และด้วยสภาวะของมนุษย์ เราหม่น
เวียนอยู่เสมอเป็นเนืองนิตย์จนอาจทำให้จิต
ใจไขว่ไขว่ได้ ทั้งนี้ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้
เราได้รับความสุขนาน แก่กล้าขึ้น ได้ ให้ มาก
จนเป็นทณฺเฑนใจเกินกว่า “กำลังความสุข
แห่งสวรรค์” เลย ความลำบากยากแค้นด้วย
ประการทั้งปวงจะ ละลายไปใน กลางแจ้ง อันมี
อากาศโปร่ง ความแรงกมลวิญญ์นตรายใจ ๆ
และความ มีกมลด้วย สมองจะ เคลื่อน หายไป
ด้วยอำนาจแห่งอากาศและแสงสว่าง เสมือน
กับดวงมณีอันมีน้ำหทัยขยับยอกอยู่ในทมิฬและ
ปราศจากอากาศ (ลม) จะไม่ทำให้ รู้สึกค่า
เลย แต่ครั้นมาวางไว้เด่นอยู่ กลางแจ้ง ให้ ต้อง
แสงอาทิตย์ และถูกอากาศพัดคยอยู่แล้วจะเห็นว่า
งคมและมณีค่าเหลือจักปริมาณได้ ทั้งนี้
ก็เพราะแสงอาทิตย์ (ความสว่าง) ส่องให้
เราเห็นคณฺเฑน อากาศพัดไปมาทำให้ เห็นน้ำ
ของ มณี แฉว วาว หน้าสีพิพิศ

ความเศร้า หมอง อัน หมก หมุ่น ทำให้
ดวงจิตของเราขุ่นมัว ในเวลาที่เราขยเข้า
คิจะไรอยู่หน้าโต๊ะหนังสือหรือในห้องหทัยก็
ดี เราเรียนรู้จักว่ายากนักยากหนาที่จะให้ผ่านพ้น

มันไปได้ แต่ครั้นเราออกมาภายนอกใน
ที่ ๆ แสงบริบูรณ์ ด้วยสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แห่งสวรรค์
ชี้เราให้เห็นว่าเป็นของง่ายที่จะข้าม หรืออาจ
คล้ายได้ ในนิยายเกี่ยวกับ

ในภาค พินพิภพภายในสวรรค์นี้ ประกอบ
ด้วยความสงบสันติภาพทั้งสิ้น สิ่งที่จะช่วย
จิตใจโรกภัยใช้เจียนนั้น อยู่ใน แสง อาทิกย์ เป็น
ส่วนใหญ่และมีความรื่นเริงผาสุกอยู่ในอากาศ
เมื่อยามราเเพพิศไปมา ท่านจะได้สัมผัส
ดูวิญญ์อัน โลก อยู่ที ขึ้น จาก กระแสลม ต้อง
ไปไม่ทิ้งหลาย และเสียงอันเร้าใจให้ หักเหิม
ยามมีกระแสน้ำเคลื่อนไหว สิ่งทั้งหลายเหล่านี้
สวรรค์ชั้นกาลให้ ท่านทั้งสิ้น ถ้าท่านลอง
นั่งตรองดูให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปให้ดี แล้วจะเห็นว่า
สวรรค์คือสิ่งทั้งหลายเหล่านี้แห่งมนุษย์ ใน
ยามคำคณฺเฑนคณฺเฑนแล้ว สวรรค์ชั้นกาลให้ มีดวง
จันทร์และดวงคารา เป็นสหาย แห่งท่าน ท่าน
จะไปไหนมาไหนคนเกี่ยวข้องเห็นท่านเปลี่ยวใจ
แต่ก็ยังอุ่นอกเมื่อยาม มองขึ้น ไปเห็นดวง คารา
น้อยใหญ่ขยับยอกคยคยมน้อยใหญ่กับท่าน
ทำให้ท่าน เบิก ขาน คลาย ความ เปลี่ยวใจ ได้
เหลือจักกล่าวดู เห็นหรือยังว่า สวรรค์ให้
กำลังความสุขแก่เราอย่างไร ?

ฉะนั้น ถ้าท่านยังมีความสุขไม่พอเพียงอยู่

ข. ประเสริฐธรรม

แล้วอย่างนี้ก็ได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้แนะนำให้ไป
หาหมอ! ข้อแรกลอง ทำดังนี้ ก่อน สวม
เครื่องแต่งกายแต่พอให้สรวรค์ มี โอกาส ช่วย
ท่านได้ เสร็จออก กลางแจ้งใน วิถี ที่มั่งคั่ง คึกคัก
สีทองแห่งสรวรค์มาก ๆ พร้อมด้วยมีการ
สมาคมต่อสภาพพหุภูมิประเทศอันไกลต่อถาวร
คมนาคมของมหาชน นั้นแหละในมิชชั่นท่าน
จะรู้สึก ว่า ท่านได้เย็บโอกาสให้สรวรค์ช่วย
ท่านได้เต็มมือแล้ว และจะ ไม่มีผู้ วิเศษคนใด
จะช่วยท่านให้ ได้มากไปกว่านี้

๐ ๐ ๐

มีหลักอยู่สอง ประการ ซึ่ง ควร จักเกิดขึ้น
ในจิตที่ใคร่ของผู้ที่ประสงค์จ้านจะ ให้กายของ
คนอันนั้น หลักนั้นเป็นหลักที่ห้ามความจ้าน
อันนั้น และหลักนั้นมีอยู่ว่า:—

คนอันนั้นทำไม ๑ ความอัน (หรือมัน
ตายเร็วกว่า มาก) คือ โรคอย่างร้าย
คนพอม? ถ้า ๒ คนอัน จะไม่มี
อายุคงทนหรืออยู่เนิ่นนานเหมือนคนพอม คน
อันนั้นท่านจะเห็นได้ถ้าผู้ ที่มั่งคั่ง โสสงมากกว่า
ผู้ ที่ทำอาวุโส ทั้งนี้เพราะเนื่องด้วยอริยาบถ
และการ เลี้ยงดูของชนทั้งสองชนนี้คน ผู้คึกคัก
อีกทั้งสภาพ ตาม ขรรพมาโลก อำพวยให้ ต่าง
กัน อวัยวะของมนุษย์ จะมี เชื้อไขมันมา ร่วม

อยู่มากทำให้เกิดน้ำหนักเกินกว่า ขรรพชาติไป
ไม่ได้ และน้ำหนักหนึ่งยอนค์แห่งไขมัน
เพิ่มขึ้นเกินกว่า หลีก น้ำหนัก ของตัว แห่งท่าน
แล้วนั้น คือเวลาหนึ่งแห่งอายุของท่านได้
ถูกเฉลี่ยชักออก จากปากของท่านนั้นเองอัน
ทำให้ น้ำหนักในกายตัวของ ท่านสูง ขึ้นอย่าง
ผิดปกติ หรือจะพูดอย่างสามัญก็คือ ด้วย
ความจะละของมนุษย์ นั้นเองที่ ทำโทษ แก่คน
ทั้งนั้นจึงเกิดมีการติดต่อกันเกี่ยวเนื่องระหว่าง การ
บริโภคและความอันนั้น

ถ้าแหละหากว่าท่านเรียนรู้ เรื่องการยังคัย

อาหารให้แต่พอเพียงแก่ท่าน เรียนรู้ ว่าสิ่งใด
จำเป็นควรบริโภคสำหรับท่านซึ่งท่านชอบและ
ไม่เป็นของทรมาน ทุกสิ่งที่ไม่จำเป็นออก
เสียได้ โดยถูกต้อง ก็แล้ว ชีวิต ของท่านจะ
ยืนนานทีเดียว

ท่าน อเรียน คริสเตียน เคย เขียน คำว่า ชน
เล่ม ๑ ให้ชื่อว่า How to Live 100 years ใน
หนังสือเล่มนี้ ผู้ เขียนเป็นผู้ ผ่าน มา แล้ว และ
ชอบบรรทัดไว้เพื่อเขียนประโยชน์ แก่คนภายหลัง
หนังสือเล่มนี้อธิบายแต่การอาหารเป็นส่วนใหญ่
และยกย่องว่าถ้าผู้ ไกรยประทานโดยความระวัง
แล้วเป็นไม่ต้องสงสัยที่เขาจะ ไม่มีอายุนั้น ท่าน
แพทย์ เชนกิกที่ลิสต์ เอ็น.บี. เอ็ม.บี. เคยชม

พ. ศ. ๒๔๗๒

วิชาความรู้

เซียงหนึ่งสือเลมนักหนาว่า “หนึ่งสือนพค
อย่างมีหลักกลลาค ผู้แต่งรู้ เรื่องอาหารเป็น
อย่างก็ และ โดยการบริโภคนอาหารอาเป็น
เครื่อง รักษาโรค บาง อย่างให้หาย ไข้ ค้วย ”

อย่างไร ก็ ที่ หาก มี โอกาส ข้าพเจ้า จะ ได้นำ
สำเนา คำสั่งสอนอันนี้ของท่านคริต์เคียนมาให้
ท่านทราบบั๊ว ในทันทีเมื่อยหลังอก แค้ทักกล่าว
แค้เพียงนั้ก่อนก็ เพราะ อาศัยหลักของผู้ชำนาญ
มาเป็นเครื่องแสดงไว้ท่านนั้เอง

คนเราโดยมากบริษัทานอาหารเกินกว่า
ความจำเป็น ทำให้เกิดเป็นเคสสันความต้อง
การของร่างกาย เครื่องจักรท่านคงทราบบั๊ว
ก็เปรียบเหมือนร่างกายของเรา เครื่องจักร
ไม่ต้องการเคส หรือ วัตถุอันใด เลย ให้ มากไป
กว่าน้ำมัน แกสสัน ก็ทำงานไค้ก็ ฉนั้นไค้ คน
เราก่อนจะส่งอาหารผ่านช่องปากไปสู่ลำค่อนั้น
ควรว่าลัดกลลาคก่อนว่าอาหารนั้นเป็นอะไร เป็น
เคสวัตถุหรือเป็นเครื่องช่วยอวัยวะของเราโดย
แท้ การบริษัทานอาหารมากเกินไปในเครื่องจักร
ทำให้ผกเคืองขัดข้องฉนั้นไค้ การบริโภคน
อาหารอันมีเคสมากลงไป ถึงก็ ทำให้เกิด
การผกเคืองแก่ร่างกายฉนั้นนั้

อวัยวะเครื่องย่อยของเรา เกิดขึ้น เพื่อย่อย
แต่สิ่งจำเป็นทั้งสัน เพื่อให้เราเกิดผลงออกงาม

ด้วยประการ ฉนั้น แล้วก็ตาม เราทั้งหลายนี้ให้
เครื่องย่อยทำการย่อยเคสไม่ เรียงค้อง
การออกกำลังกายเพื่อเป็นเครื่องช่วย สันนิสนุน
ในการคุ้มครองชีวิต

คน อ้วน จะ รู้ สึก ย ติ ยิน ติ อยู่ ใน เมื่อ เขา
บริษัทานอาหาร แค้ส่วนการส่งอนคเ็น
ของ ไม่ สะดวก แก้ เขา เลย รวม ทั้ง การ ดำรง
ชีวิตอยู่นั้นนานค้วย สิ่ง ที่ ความอ้วนทำให้
เราไม่ รู้ สึก พอ ใจ อย่าง เห็น ไค้ ง่าย ๆ ก็คือทำ
ให้การทรงสภาพของเราสันส้วย และความ
อ้วนจะเป็นเครื่องทำลายความเป็นหนุ่มเป็นสาว
ของมนุษย์เราเป็นอย่างก็ที่เคส

จะอุปมาให้เห็นว่าเหตุไค้คนอ้วนจึงไม่ไค้
รับความสุขเท่าคนที่ม่ร่างกายผอมเกร็งให้ท่าน
เห็นแค้พองาม สมมติว่าม่สถานหนึ่งเรียก
ว่าสถาน “อนามัย และ อยายัน ” ผู้ไค้ที่
เข้าไปในสถานนี้ไค้จะ เป็น ผู้ ที่ มี อนามัย และ
อยายันทั้งสัน แค้สถานนี้มียานประตูเล็ก
มาก คนผอมเท่านั้นเข้าไค้สะดวก คน
อ้วนจะเข้าไม่ไค้เลย คียประคูล ! ฉนั้นคนร
หนัก เข้าก็ เห็นอย อ่อน ใจ บางที หมด ความ
พยายาม แค้สำหรับผู้มีความพยายามบางที
จะเสือกกระสนผ่านพ้นเข้าไค้ ซึ่งนี้ว่าม่
โชค สถาน “อนามัย และ อยายัน ” ของ

ข. ประเสริฐธรรม

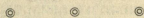
ข้าพเจ้าที่สมมติ ชื่อนี้คือ หลีก แห่ง การ ดำรง
ชีวิตที่ถูกต้องนั้นเอง ท่านลองนั่งตรองดูชีว
คามที่ข้าพเจ้าอยู่มามาให้ฟังไปก็ความว่าอะไร
และเมื่อท่านคิดถูกแล้วจะ ยิ่งพินิจมพรายเปล่ง
สำเนียงขึ้นว่า— คนอันตายเร็วกว่าคน
ผอมจริง! โดยโอกาสแห่งการดำรง
ชีวิตยืนยาวอันช่วยให้แก่คนผอมมาก กว่า คน
อ้วน และจงคิดทวนกลับไปหาความสุขตาม
ที่สวรรค์จะอุทิศให้ด้วย ท่านจะรู้สึกทันที
ว่าท่านเป็นคนใหม่ขึ้นแล้ว? ท่านควรให้
โอกาสแก่สวรรค์ด้วย ถ้าท่านส่งสารสังขาร
และความเป็นอยู่ในภายหน้าของท่าน

การกำจัดความอ้วนนั้นอาจ ยังคับไต่ ด้วย
การ บริโภค และสำหรับผู้ที่เกิดมาทั้งนี้ แต่
จะบริโภคให้มาก ขึ้นทุก ๆ วัน แก่อย่างเกี่ยว

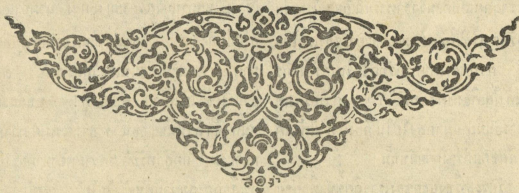
กันย์

นั้นจะมีโอกาสเสียให้ท่านกลับตัวเสีย หัน
มาบำเพ็ญการ บริโภคให้ควร การ ต่อไป ยัง
จะไม่สายเกินควรรัก

นี้หมายถึงประกอบด้วยการออกพละให้เพียง
พอด้วย การบริโภคอาหารให้ถูกต้อง สห
ด้วยการออกกำลังให้สม่ำเสมอแล้วมีค่าเสียเล็กน้อย
แก่นามัย

เมื่อท่านอ่านมาถึงนี้ คงเกิดปัญหาขึ้นใน
ใจอีกว่า เหตุฉะนั้น “จะบริโภคอาหาร
อย่างไร? ชนิดใด?” ปัญหานี้จะ
ได้ค่อย ๆ กระจำขึ้นแก่ ท่านในการต่อไป—
ด้วยความหวังดีเพื่อความสุขแห่งท่าน
ทั้งหลาย

เพชรฆาต

ของ

จ. เพ็ชรมิตร

เขาผู้ชาย

“ฉันเคยคิดมานานแล้วว่า
จะเขียนจดหมาย สักฉบับหนึ่ง
โดยทำหน้าที่ของคนที่ไม่รู้สึก
ในจังหวัดพระนครนี้แหละ แล้ว
คอยดูข่าวร้ายไปรษณีย์จะนำไป
ให้ใครกันแน่”

เขาผู้หญิง

“น่ากลัวว่าเธอจะส่ง กลับ
คืนเจ้าของอย่างแน่นนอน”

ท่า

“กัน จะถาม ขัณฑ์ สักข้อ
หนึ่ง คือคนใครไปตามถนน ๒

คน ๆ หนึ่งเคย และ คน หนึ่ง สูง
คนสูงเป็นลูกของคนเคย แต่

คนเคยไม่ใช่พ่อของคนสูง เธอ
จะเกี่ยวข้องอย่างไรกันเอง?”

“ซึงงแฮะ กันว่าเป็นไป
ไม่ได้แน่”

“เป็นได้สินะ เธอเป็นแม่
กับลูกอย่างไรละ”

หญิงสาว

“คุณพี่ น้องหวังว่าเมื่อเรา
ได้แต่งงานอยู่กินกันแล้ว คุณพี่
คงหมกการ ข้น จุกจิก ใน เรื่อง
อาหาร”

ชายหนุ่ม

“ไม่เป็นไรขอกรัก เราไป
วัย ประทาน กันตาม ฤทธาคาร

เสมอแล้วกัน”

ขาว

“ทำไมไม่รู้ได้ว่าไหนเป็น
ตัวผู้ และไหนเป็นตัวเมียเล่า?”

ทิวหนักรักกัน (ฉิวรัก) “แม่อรุณ หล่อน
ทราบไหมละ ว่าหล่อนมาสาย
๑๕ นาที?”

“เพราะ ๒ ตัวอยู่บนบาร์
ชายเหล้า และอีก ๓ ตัวอยู่ที่
กระจกแต่งตัว”

น. ส. อรุณ “ไม่เอ็นโรว์ คิฉินจะรีบจำ
เล่นคำชกเซยให้เร็วขึ้น เป็น ๒
เท่า”

หญิงแก่พูดคุยกับเจ้าพนักงานเมื่อรถไฟกำลัง
แล่นอยู่ “คิฉินหวังว่าคงไม่มีเหตุการณ์ เช่น
รถชนหรืออะไร ๆ เกิดขึ้น?”

นายหวังว่าจ้างชายหนุ่มให้เป็นผู้แทนไป
จังหวัดหนึ่ง และแนะนำหัวข้ออย่างที่จะ
ต้องกระทำให้อย่างย่อ ๆ ว่า

เจ้าพนักงาน “คุณแม่ไม่ต้องวิตกในเรื่อง
อันตรายเช่นนั้น”

“เมื่อไปถึง หากใหญ่แล้วแะไปคิมกาแฟ
ที่สถานนั้นแหละ ค่อยจากนั้นไปหานายสัมฤทธิ์
ที่ถนน นคร ถ้าชกของอย่างไรก็ให้รีบโทรเลข
ยังฉินโดยรวกเร็ว!”

หญิงแก่ “คิฉินละกลัวนัก ไปรถ
ระวังหน่อยเถะพ่อคุณ เพราะ
คิฉินมิใช่มาในกระจากนี้ด้วย
เกือบ ๒๕ ฟอง”

๒-๓ ชั่วโมงต่อมา เจ้าของห้างได้รีบ
โทรเลข ถึงต่อไปนี้:— “ถึงหากใหญ่แล้ว
แะร้านเครื่องคิม ไม่ไคคิมกาแฟ นมไม่มี
ให้ทำอะไรทอวยเร็ว”

คุณสิทธิมาประชุมสาย ๕ นาที พอ
ย่างเข้าสโมสรว์ ถูกผู้เป็นประธานเล่นงาน
ที่เกี้ยว

ผู้เป็นประธาน “คุณสิทธิ คุณทำให้เรา
เสียเวลาคอยคุณไป ๑ ชั่วโมง
เต็ม ๆ”

เชียว “วันนั้นคิมลงวันตาย ๕
ตัว เป็นตัวผู้ ๒ ตัว และตัวเมีย
๓ ตัว”

คุณสิทธิ “ที่ไหนได้ครบสมมาสาย
ราว ๕ นาทีเท่านั้น”

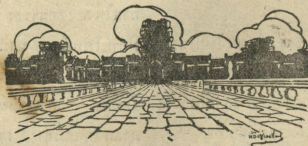

พ. ศ. ๒๔๗๒

สารเชษม

ผู้เป็นประธาน “นั่นแหละ พวกเรา ๑๒ หาได้เอาใจใส่กับชายผู้นั้นก็ไม่ แต่เมื่อเขา
คน ต่างก็เสียเวลาคนละ ๕ แสกรยแล้วจึงขอยืมหมวกใหม่ของชายผู้นั้น
นาทำ” เขาทำอีกเขื่อนอยู่นาน แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจให้
ไปโดยความโกรธแค้น

นักแสดงกลิ้งไปในรถไฟ ได้แสดงกล ผู้แสดงกลขอยืมมีดมา ๑ เล่ม แล้ว
แปลก ๆ ของคนไทยสาร ๒—๓ อย่าง ระหว่าง ค่อย ๆ บรรจงคัดหมวกนั้นออก พลังพูดว่า
ที่กำลังแสดงอยู่นั้น ชายคนหนึ่งอยากซื้อมัน “เอาละนี่เป็นกลคันคัน คันต่อไปก็คือทำ
และขอผู้มีของคนให้ ผู้โดยสารเห็น พอถึง หมวกนี้ให้ตีกันอย่างเต็มที่ใครจะทำได้บ้าง”
เวลาหยุดพักจึงกล่าวว่า หันไปทางชายเจ้าของหมวก “ท่านว่าบุตร
“กลอย่างนี้ใคร ๆ ก็ทำได้ แม้ที่สุด ชายของท่านแสดงได้ มีใช้หรือ ลองเอาไป
ลูกชายอายุ ๑๐ ขวบของผม—” ผู้แสดงกล ให้เขาทำดูซิ!”

๑ แม้ใครจะทุกข์ขางก็ยังมี—
สันโทษธรรมสารโสสอปลวง

กว่าคึกคึกหน้าภักขอินใหญ่หลวง
จงหนักหน่วงปฏิกิริยาอยู่ชั่วช้า ๗

ศ. ท.

อนาชาต ของ วิณา

อันตัวละครบน นกจะได้ตกินเสียอีกครั้ง
แต่เผอิญมีข้อจำเป็น จะต้องเขียน พอ หอมปาก
หอมคอเพียงเล็กน้อย ก็จะไต่ถั่วต่อไป

หนังสือเรื่อง ละครแห่งชีวิต ของ
หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง ตามที่เคยประกาศ
ไว้ว่า สำหรับสมาชิกไทยเขมม จะซื้อได้
เล่มละ ๓ บาทถ้วน และค่าส่ง ๕๐ สตางค์นั้น
ยักมีความจำเป็นที่จะแจ้งให้ทราบว่า จะขาย
ตามราคานั้นไม่ได้ จึงขอเปลี่ยนแปลงราคา
เป็นฉบับละ ๓ บาท ๕๐ สตางค์ ตาม ราคา
ของหนังสืออื่น

สิ่งซื้อใน นาม ของ สมาชิก ไทยเขมม
ทั้ง ๒ ประเภท คือ รายเดือน และ รวมข่าว
จะเป็นจำนวนเท่าไรก็ตาม ทางสำนักงานจะ
จัดส่งให้ โดยไม่คิดค่าส่งขึ้นพิเศษ

การ เปลี่ยนแปลง ซึ่ง เกิดขึ้น เพราะความ
จำเป็น ดังกล่าวแล้วฉะนี้ คณะหวังว่าจะได้
รับอภัยจากท่าน แต่เมื่อคิดกันจริง ๆ แล้ว
ราคาก็ต้องเพิ่มขึ้น สำหรับท่านที่สั่งซื้อโดย
ทางไปรษณีย์ ก็เพียง ๑๐ สตางค์ เท่านั้น

หนังสือเรื่อง ละครแห่งชีวิต นี้ ตาม

ความเห็นของผู้เขียนอันตัวที่ เห็นว่าแม่
จะมีราคาถึง ๔ หรือ ๕ บาท ก็ไม่แพงเลย
เพราะท่านเจ้าของนิพนธ์ถึงขนาด ซักผ้า
เจ้ากลั้วถั่วไต่ว่า เรื่องชนิดนี้เป็นเรื่องแรก
ในเมืองไทย ส่วนนวนและโวหารก็ถึงขีดเยี่ยม
ซึ่งยังไม่เคยมีใครเขียนถึงชนิดนี้ หนังสือ
จะเป็นฉบับครบ เพื่อนำทางให้ท่านผู้มีโอกาส
ได้อ่านเรื่องของนักเขียนแห่งพวกเรา ทำเรื่อง
ได้ดียิ่งขึ้น

ก่อนที่จะขายอันตัวที่นี้ ข้าพเจ้าขอแนะนำ
ท่านให้ลอง อ่าน เรื่อง สมุห์หอม ข้อ
นิยายโคมคำ มีเรื่อง รัก โศก เป็น คติ
ทั้ง ๖ เรื่อง ซึ่งต้องเรื่องเกี่ยวกับชนชาติไทย
โบราณ ปกสวยงามพิมพ์สามสีทั้ง และมี
ภาพแทรกทุกเรื่อง ราคาเล่มละ ๑ บาท ๕๐
สตางค์ ท่านจะสั่งซื้อหนังสือใดก็ตามร้าน
ขายหนังสือทั่วไป และจะให้หนังสือเล่มอีก
๒ เล่ม หนังสือพิมพ์จำนวนน้อย ท่าน
นักอ่านควรรวบหาซื้อเสียแต่เถยวัน

ในที่สุด ขอบรรดาท่านสมาชิกทั้งหลาย
จงได้รับความเคารพอย่างสูง จากข้าพเจ้าด้วย